MARSHA CLARK

Cuibul zeilor

Traducerea şi adaptarea în limba română de CATRINEL VASILE şi CLAUDIA LAZĂR.

ALCRIS

„În mijlocul valurilor mării se află o insulă numită Creta, o ţară rodnică şi veselă, legată…”

(Odiseea lui Homer, Cântul 19 rândul 170)

Capitolul 1

Cronometrul se opri scoţând un hârâit ca de albină. Lorna ridică în aer prima fotografie din tăviţă şi o prinse cu atenţie de funia pe care o împrumutase.

Ea folosea hârtie impregnată cu răşină pentru toate pozele pe care le făcea în Grecia, astfel încât clătirea lor să nu dureze mult. De îndată ce termina de şters apa de pe poze, începea să le examineze cu atenţie. Buzele ei bine conturate se arcuiră **într-**un zâmbet de satisfacţie. Ieşiseră minunat! Toate detaliile de pe cioburile care fuseseră găsite ieri în urma săpăturilor se vedeau foarte clar. Desenul care îl reprezenta pe distinsul cretan de pe cele două fragmente mari era destul de vizibil. Apoi Lorna aşează pozele pe un ecran de sticlă pentru ca acestea să se usuce în vreme ce se va ocupa de celelalte pelicule rămase.

O şuviţă din părul ei blo**nd-**platinat se strecură afară de sub bentiţa care îi ţinea părul strâns şi se opri pe obrazul ei înfierbântat. O strecură uşor pe după ureche, mulţumită că se gândise să**-**şi tundă părul şi să şi**-**l aranjeze la un salon de coafură foarte la modă în Toronto, înainte de a veni în Creta. Şuviţele lungi erau la modă în Canada, dar pentru un fotograf arheolog care mai şi lucrează în condiţii neprielnice, părul lung nu i**-**ar fi dat decât bătăi de cap. Dar ei îi plăcea sentimentul de libertate pe care i**-**l oferea noua tunsoare. Părul era tuns scurt până la nivelul gâtului, accentuâ**ndu-**i astfel linia feţei.

Aşează şi ultima poză la uscat pe ecranul de sticlă şi ieşi din camera obscură pe care o improvizase **într-**una din camerele înguste de la tavernă.

Colega ei de cameră i se alătură în drum spre dormitorul pe care cele două îl împărţeau. Susan era îmbrăcată în halat de baie şi în papuci, ţinând în mână un burete de baie şi având un prosop umed în jurul umerilor.

— Susie mi-ai lăsat şi mie ceva apă să mă spăl? o întrebă Lorna, în vreme ce deschidea uşa de la dormitor îndreptân**du-**se către şifonier pentru a-şi lua şamponul.

— Nu te teme. În seara asta vom avea destulă apă, Vasily a umplut rezervorul de dimineaţă.

— Mulţumesc Domnului măcar pentru atât! spuse Lorna cu zel, aminti**ndu-**şi de vremea când proprietarul tavernei în care locuiau uitase să le umple cu apă din râu rezervorul aflat pe acoperişul casei. Se auzea o gaşcă gălăgioasă de lucrători care se aşezaseră la masă ca să cineze în seara aceasta. Lorna îşi trase tricoul ud de pe sâni. Dumnezeule, ce cald îmi este! spuse ea uitân**du-**se în jos la fusta ei strâmtă de bumbac şi la sandalele murdare. Şi ce murdară sunt! Cred că jumătate din praful Cretei l-am luat pe mine!

Îşi strânse hainele ude de transpiraţie şi se înfăşură **într-**un chimono de bumbac care avea aceeaşi culoare cu cea a delfinilor, cu culoarea ochilor ei.

— Ah! Cât mă amuză figura ta, Lorna, spuse Susan. Se aşează pe patul ei lăsând să-i iasă un picior destul de dolofan de sub halatul de baie. Cât porţi? Mărimea doisprezece?

— Port mărimea zece, recunoscu Lorna.

Susan oftă.

— Nu e drept, eu n-am să slăbesc niciodată! apoi faţa ei rotundă se lumină. Parcă ar fi grăsime de copilaş?

— Grăsime de copilaş? La douăzeci şi şase de ani?

— Las-o baltă, Susie. În timp ce îşi ridica prosopul şi se îndrepta spre duşul primitiv, Lorna începu să chicotească. Încă râzând se gândea că îi venea câteodată greu să creadă că Susan era mai în vârstă decât ea cu un an. Erau perioade când durdulia ei prietenă se purta de parcă încă se mai afla în anii adolescenţei. Stând sub pâlnia duşului care aducea mai mult cu pâlnia unei

stropitori imense ce fusese prinsă în tavan, Lorna trase de mâner pentru a da drumul să curgă apa călduţă încălzită de soare. Parcă simţea cum osteneala întregii zile se scurgea odată cu murdăria. Şi în timp ce îşi şampona părul cu putere, începu să fredoneze un cântec. Vocea ei melodioasă răsuna cu putere lovi**ndu-**se de pereţii înguşti de piatră ai băii.

— Îmi amintesc că iubirea… e o iluzie. Îmi amintesc… că nu cunosc deloc ce înseamnă dragostea, ciripea cu veselie în timp ce apa aluneca pe trupul ei tânăr şi frumos. Îşi răsuci prosopul în jurul capului şi îşi strânse chimonoul bine în jurul taliei subţiri, apoi se întoarse în dormitor unde o găsi pe Susan încercând să**-**şi strecoare fundul destul de mare **într-**o pereche de pantaloni largi din poliester de culoarea piersicii. Se luptă cu fermoarul iar apoi privi îndelung şi ezitant la imaginea ei reflectată în oglindă.

— Cred că pantalonii aceştia au intrat la apă, murmură ea.

Lorna, diplomată, se abţinu să facă vreun comentariu. Ea îşi puse o pereche de chiloţi şi un sutien de dantelă, apoi începu să scotocească printre hainele agăţate în şifonierul pe care cele două îl împărţeau.

— Susie, n**-**are să**-**ţi fie cald în pantalonii aceia? o întrebă Lorna. Nu se răcoreşte prea mult seara, mai ales că acum ne aflăm în toiul lunii iunie.

— Deocomdată nu mai am nicio rochie curată, spuse Susan uitâ**ndu-**se la picioarele sale îmbrăcate în pantalonii aceia de culoarea piersicii. Lorna trase afară o rochie de bumbac bleumarin cu alb, pe care i**-**o oferi celeilalte fete.

— Ţi**-**ar plăcea să o porţi pe asta? Ar trebui să ţi se potrivească şi îţi va fi mult mai răcoare în ea decât în pantaloni. Susan privea cu mult jind la acea rochie frumoasă.

— Chiar pot **s-**o iau? Ar fi minunat. Se descotorosi de pantalonii prea strâmţi, iar Lorna o ajută să-şi tragă rochia peste cap. Materialul rochiei acoperi trupul robust al lui Susan, subţii**nd-**o puţin şi făcâ**nd-**o să pară mai înaltă cu

câţiva centimetri. Se întoarse încet în faţa oglinzii şi începu să zâmbească. Îmi vine de minune. Mulţumesc!

— Într-adevăr îţi vine foarte bine, încuviinţă Lorna în vreme ce se încheia la bluza de culoare crem şi îşi punea o fustă de bumbac de culoarea cireşelor roşii. Nu vrei **s-**o păstrezi tu, Susie? zâmbi ea, dar să nu consideri acest lucru drept un cadou anticipat pentru ziua ta. Susan netezi materialul încreţit al rochiei.

— Lorna, eşti sigură? îmi… îmi place… dar…

— Ţie îţi vine rochia mult mai bine decât mie. Şi pe deasupra, eu am o mulţime de haine, îi răspunse Lorna în timp ce îşi strângea cureaua de piele neagră în jurul taliei. Acesta este un avantaj pe care mi l**-**a oferit fotomodelingul. să**-**mi iau haine scumpe.

— Munca în lumea modei trebuie să fi fost fascinantă, nu-i duci lipsa? întrebă Susan.

— Absolut deloc. La început a fost distractiv, dar după patru ani de muncă în domeniu mă plictisisem de moarte.

— Aşteaptă să vezi cum va fi după câteva luni de săpături în jurul acestei gropi, spuse Susan, nu vei fi numai plictisită… vei fi epuizată. Îşi trecu degetele groase printre buclele scurte.

— Epuizată, da, poate, dar plictisită niciodată, replică Lorna reflectând, să dezgropi istoria este foarte interesant.

— Tu în mod sigur pari a fi obsedată, observă fata mai în vârstă privi**nd-**o pe Lorna cum îşi aplica rimelul pe genele lungi şi întoarse. Am văzut ce privire fanatică ai atunci când facem o descoperire interesantă.

— Aceea nu este o privire fanatică, drăguţo, zâmbi Lorna lăsând jos rimelul şi atingâ**ndu-**şi pometii înalţi cu puţin roşu. Acea privire reprezintă entuziasmul unui fotograf profesionist. Dar ea ştia la ce se referea Susan. De când coborâse din avion la Iraklion, în urmă cu trei săptămâni, se simţea ca şi cum o vrajă magică pusese stăpânire pe ea. În mod misterios, părea ca şi cum Creta i**-**ar fi pus la picioare toate averile ei învălui**nd-**o **într-**o pânză a trecutului şi în acelaşi timp a prezentului colorat.

Tot ceea ce văzuse, simţise şi auzise îşi găsise ecou în inima ei, iar ea la rândul ei era foarte încântată.

Îşi prinse în urechi nişte cercei de argint în formă de cerc şi îşi puse două brăţări subţiri din argint care alunecau până la încheietura mâinii sale fine.

— Nu ştiu cum îţi este ţie, Susie, spuse ea, dar mie una îmi este o foame. A trecut mult timp de când am luat masa de prânz. Prietena ei încuviinţă din cap entuziasmată.

— Şi mie îmi este foame, aş fi în stare să mănânc chiar şi un cal.

— Ar cam trebui să te obişnuieşti doar cu o capră, deoarece aici ne aflăm în Insula Creta, în caz că ai uitat. Caii nu prea se găsesc în meniu pe-aici, râse Lorna în timp ce cele două fete, una înaltă şi blondă, iar cealaltă scundă şi brunetă, coborau scările pentru a merge să ia cina.

Afară colegii lor de muncă se aşezaseră la masa lungă aflată sub un platan. Vasily înşirase la întâmplare mici luminiţe, în jurul unei rame de lemn destul de şubrede, ce se reflectau în apa puţin adâncă a râului care cobora în josul văii îndepărtate. Aerul fierbinte al nopţii mirosea a cimbru şi verbină.

— Lorna, pe unde ai umblat? Credeam că te-ai rătăcit! îi strigă Nikos Peritakis. Nikos era din partea locului şi ajuta la săpături echipa de arheologi.

— Uite, ţi-am păstrat un scaun. Vino! îi indică un loc chiar lângă el.

— Suntem două, răspunse Lorna răutăcios. Nu-i plăcea deloc felul în care Nikos o jignea pe biata Susan de câte ori avea ocazia, arătând clar că o consideră pe aceasta din urmă prea neatrăgătoare pentru a-i face vreo favoare.

Se aduse repede încă un scaun astfel încât Susan se înghesui şi ea în cealaltă parte a lui Nikos.

Unul dintre studenţii americani îi umplu Lornei paharul cu vin rece turnând din carafa din care se serviseră cu toţii. Aceasta sorbi vinul cu gust răşinos şi rece cu plăcere şi se servi cu nişte pâine crocantă făcută în

casă şi cu o lingură zdravănă de salată preparată din**tr-**un castravete cremos şi iaurt amestecat cu usturoi.

— Ai auzit ultimele veşti? o întrebă Nikos încli**nându-**se şi apropii**ndu-**se de capul blond al Lornei. Familia mea tocmai **s-**a întors de la Atena.

Lorna rămase indiferentă la cele auzite. Nikos era vărul familiei Peritakis, cea care deţinea nu numai pământul pe care se efectuau săpăturile ci şi acrii întregi de livezi cu măslini, lămâi şi portocali; de asemenea aveau o vilă imensă sus pe munte, plus vaste întinderi de pământ amplasate pe aproape tot teritoriul insulei Creta. După spusele lui Nikos, vărul său care era mai în vârstă îl păcălise şi îi luase şi partea lui de moştenire ce i se cuvenea când unchiul său a murit, iar acum era obligat să**-**şi mărească micul venit cum putea mai bine. Se simţea foarte amărât din cauza asta, şi în ciuda faptului că Lorna simţea o oarecare compasiune naturală pentru orice om umil, mai ales pentru unul care a trebuit să suporte o rudă atât de tiranică precum Jason Peritakis, văicărelile lui Nikos începuseră **s-**o enerveze rău.

— Aranjamentele pentru nunta verişoarei mele mai mici sunt aproape gata, îi spuse Nikos. Poţi fi sigură că fratele ei a întrezărit în această unire profitul maxim pe care îl poate obţine. Jason n**-**ar face nimic altceva decât ce ar fi în beneficiul lui. Nikos dădu pe gât vinul şi îşi turnă încă un pahar. Este foarte greu să fii sărac, Lorna, continuă el abătut, mai ales când destinul tău ar trebui să fie altul. Să fii nevoit să munceşti pentru altul. Ochii lui negri o priveau sentimental.

Ea rupse o bucată de pâine.

— Nu ştiu cum este. Eu m**-**am întreţinut singură, spuse ea scurt.

— Ah, dar tu câştigi destui bani Lorna, îşi flutură mâinile, şi locuieşti în America de Nord. Tu ai rude care ţin la tine şi care nu te**-**ar lăsa la greu.

Lorna începu să se simtă stânjenită de această conversaţie. Nu era pentru prima dată când Nikos insinua că ea provine din**tr-**o familie înstărită. Oricum, nu avea

nicio intenţie de a-i satisface această curiozitate. Nu era treaba lui să afle că părinţii ei muriseră pe când ea era adolescentă şi nici că fratele ei mai mare lucra în Singapore. Nici că sora ei mai mare era măritată cu un doctor de ţară şi locuiau **într-**o zonă izolată în Columbia Britanică.

Din fericire, în acel moment se ivi Vasily cu farfuriile cu mâncare iar conversaţia încetă. La tavernele de la ţară nu există lucruri precum meniul. Aici se servea ceea ce Vasily şi soţia sa puteau să gătească în ziua respectivă. Mâncarea era simplă şi întotdeauna delicioasă.

În seara aceasta mâncară chifteluţe din carne, în sos de lămâie, însoţite de o porţie uriaşă de cartofi prăjiţi preparaţi şi presăraţi cu oregano, fasole înăbuşită cu roşii şi mentă, iar pe lângă toate acestea se aflau castronaşe cu salată grecească acoperită cu brânză sărată şi măsline culese din partea locului. Ca desert portocalele provenite din livada familiei Peritakis încheiau meniul.

Până să aibă timp pentru a-şi termina cafelele luna plină deja răsărise, şi, ca un capriciu Lorna se decise să facă o plimbare de una singură urmând să se întoarcă puţin mai târziu în cameră. Spuse obişnuitul ei „noapte bună” înaintea lui Nikos sau a oricui altcuiva care **s-**ar fi putut oferi **s-**o însoţească, şi părăsi grădina puternic luminată.

Dar înainte să ajungă la poteca aflată în faţa tavernei proprietarul clădirii în care locuia începu să o strige.

— Domnişoară Lorna, pot să vorbesc ceva cu dumneavoastră?

Lorna se întoarse şi îl însoţi până în holul de la intrare.

— Este vorba despre camera dumneavoastră obscură. Vasily vorbea destul de bine limba engleză. Aţi auzit că vin mai mulţi studenţi de la Atena să vă ajute la săpături? Ea încuviinţă.

— Mmm. Profesorul Spanakis mi-a spus că la sfârşitul săptămânii vin doisprezece studenţi de la Şcoala Americană de Arheologie.

— Eu mă aflu **într-**o dilemă, se confesă Vasily, unde vor dormi aceşti studenţi?

— Iar tu ai nevoie de camera mea obscură?

— În camera dumneavoastră obscură aş putea găzdui patru studenţi, recunoscu el, poate chiar cinci dacă se înghesuie puţin, dar mai este o problemă legată şi de frigiderul meu. Ştiu din proprie experienţă că studenţii au poftă de mâncare. Trebuie să păstrez mai multe alimente. Expresia feţei lui trăda îngrijorare.

— Nicio problemă, îl asigură Lorna. Am să vorbesc mâine cu profesorul Spanakis. Vom găsi noi o soluţie, nu**-**ţi face griji.

Îl părăsi pe Vasily care se simţea mai uşurat şi începu să se plimbe pe drumul ce şerpuia în sus pe munte. Nu era sigură de felul cum se va rezolva problema dar ceva trebuia făcut. Oricum, în ultima vreme îşi făcuse din ce în ce mai multe griji în legătură cu temperatura din camera obscură pe care şi-o improvizase, mai ales de când vremea începuse să se încălzească. **S-**ar putea ca de**-**acum înainte să se rezume numai la fotografii polaroid. Dar nu voia să facă asta de vreme ce situaţia putea fi evitată. Pe deasupra trebuia să păstreze filmul **într-**un loc răcoros. Ei bine! Ea şi directorul care se ocupa de supravegherea săpăturilor arheologice vor rezolva această problemă mâine.

Între timp ajunsese la răspântia drumului de unde cărarea cobora spre şantierul arheologic unde aveau loc săpăturile. În seara aceasta o ignoră şi continuă să urce pe munte. O uşoară adiere de vânt îi lipi fusta de coapse şi îi ciufuli părul.

Tot urcă timp de cincisprezece minute apoi se opri la o cotitură a drumului pentru a**-**şi trage răsuflarea şi pentru a admira luna.

Deasupra ei imaginea muntelui întunecat deveni neclară. Măslinii se îngrămădeau pe pantele umbrite aflate la poalele muntelui. Lorna îşi notă acest loc în minte pentru a se întoarce cu aparatul de fotografiat, dar în timpul zilei, pentru a face câteva fotografii pe care să le adauge în albumul ei despre insula Creta. Dorea să facă

suficiente poze pentru a scoate o carte. O carte interesantă în care să vorbească onest despre această insulă şi despre locuitorii ei. Închise ochii pentru a se contopi o clipă cu acel loc. Putea chiar să audă murmurul slab al râului al cărui izvor se afla în munţi. Îşi putea imagina aerul moale ca pe o muzică ce vibrează în noapte. dar se auzea muzică! Deschise ochii şi începu să urmeze sunetul, mai departe în susul drumului. Apoi văzu o clădire pătrată de culoare albă care aducea cu un cub de zahăr murdar şi care se afla **într-**o poziţie uşor înclinată faţă de poalele muntelui. Ferestrele mici ale casei erau luminate iar acordurile muzicii tradiţionale greceşti năvăleau afară prin uşa deschisă doar pe jumătate. Lorna ar fi putut să jure că din când în când auzea sunet de farfurii sparte. Privi prin**tr-**una din ferestrele mai întunecate. Casa era plină de oameni care şedeau pe nişte scăunele de trestie grupate în jurul unor mese. Înspre capătul îndepărtat se afla un mic bar. Lângă acesta pe o estradă stăteau trei bărbaţi. Unul cânta la o scripcă cretană, altul la o chitară, iar cel de**-**al treilea, la o liră specific cretană, cu trei coarde. **Într-**un loc mai ferit, în faţa muzicanţilor, bărbaţi cu mâinile unii pe umerii celorlalţi dansau. Din când în când unul dintre bărbaţi lua câte o farfurie de porţelan de pe una din mese şi o izbea de pământ, iar apoi continua să danseze printre cioburi.

Neobservată, Lorna se strecură în încăperea plină de fum şi se aşeză la una din măsuţele aflate lângă bar.

Când dansul luă sfârşit nu se auziră niciun fel de aplauze. Dar se putea citi emoţia de pe chipul dansatorilor. Muzicanţii se opriseră şi ei pentru a lua o duşcă de bere, ca apoi să înceapă să cânte din nou. De această dată muzica lor era lentă.

Lorna comandă o limonadă de la barmanul foarte voinic. Spre deosebire de ceilalţi cretani pe care îi întâlnise până acum, acesta părea dur şi deloc zâmbitor. Nici nu luase în seamă mulţumesc**-**ul pe care i l**-**a adresat, iar când îi aşeză sticla şi paharul în faţă, buzele lui strânse exprimau dezaprobare.

Muzica se auzea mai tare acum, vibrând şi umplând acea încăpere cu pereţii murdari şi afumaţi. Lorna zări silueta unui bărbat desprinzâ**ndu-**se din**tr-**unul din grupurile îndepărtate de lângă uşă şi care se îndrepta spre locul unde dansaseră ceilalţi bărbaţi mai devreme. Pentru un moment el se opri în centrul locului amenajat pentru dans. Mâinile lui se ridicară în faţă, iar lumina care provenea de la lampa cu petrol se răsfrângea pe părul lui negru şi ondulat şi pe faţa bronzată. Apoi se întoarse cu faţa spre ea şi începu să danseze. Era mult mai înalt decât oricare alt bărbat din acea încăpere şi avea umeri laţi şi un gât puternic. Când el începu să se mişte pe ritmul muzicii, ea îi observă deja abdomenul plat şi muşchii puternici ai coapselor.

Era îmbrăcat **într-**un modern costum cretan, purta pantaloni de călărie de culoare neagră şi era încălţat cu cizme înalte de piele de culoare neagră şi bine lustruite. Cămaşa lui albă era descheiată până aproape de talie, scoţâ**ndu-**i în evidenţă pieptul musculos presărat cu fire negre de păr. O cataramă aurie strălucitoare îi închidea cureaua lată de piele.

Ochii îi erau închişi ca şi cum **s-**ar fi aflat **într-**un extaz suprem. Arăta ca un zeu păgân. Un amestec de teamă. şi încă ceva. O emoţie pe care nu o recunoştea, o cuprinse pe Lorna. Nu putea să**-**şi ia ochii de la el. Aducea cu un prinţ antic zbătâ**ndu-**se să supravieţuiască pe sub ruinele aflate pe dealul de mai jos. Ca un prinţ care dansa în faţa fecioarei pe care avea de gând să o cucerească.

Muzica deveni mai sălbatică iar el execută o săritură complicată; trupul lui se înclină în aer în faţă, iar capul lui îi era dat pe spate astfel că i se putea vedea perfect linia puternică a gâtului. La sfârşit ateriză destul de graţios pe ambele picioare, apoi deschise ochii şi privi drept în ochii Lornei. Ochii lui foarte provocatori erau verzi ca apa râu lui ce şerpuia din munţi. Buzele senzuale schiţau un zâmbet ironic. Fără a se opri din dans, luă o farfurie de porţelan de pe una din mese şi o trânti de podea. Acum dansul ritmat al coapselor lui era lent şi ondulat.

Lorna se simţea ca şi cum acel bărbat străin făcea dragoste cu ea sub privirile tuturor celor aflaţi în cârciumă. Până atunci reuşise să se amestece în mulţime fără să fie observată, dar acum se afla în centrul atenţiei tuturor celor aflaţi în încăpere. Nici măcar un reflector îndreptat spre ea nu ar fi făc**ut-**o atât de vizibilă. Chiar şi în întuneric ar fi putut să simtă acel zâmbet ironic pe care îl afişa bărbatul.

Obrajii îi ardeau de ruşine, dar refuza să**-**şi coboare ochii pentru că simţise că aceasta era de fapt o întrecere. Dacă şi**-**ar fi mutat privirea în altă parte, **într-**o oarecare măsură ar fi însemnat că cedează, înfrântă de aroganţa lui masculină, iar ea nu avea de gând să se dea bătută! Simţi o ură puternică faţă de acest bărbat şi se ambiţionă să nu**-**l lase să câştige.

Lornei i se părea că trecuseră ore întregi de când începuse el să danseze, dar în cele din urmă muzica încetini, iar acel bărbat străin se opri din dansul lui senzual şi îşi coborî mâinile pe lângă corp. Rămase pe loc uitân**du-**se la ea.

Lorna îşi ridică mâinile încet şi sfidător şi pocni din palme de trei ori. Apoi, luân**du-**şi băutura îşi întoarse privirea de la el cu o expresie dispreţuitoare. Oricum nu îndrăznea să**-**şi savureze limonada întrucât ura pe care o resimţea ar fi făc**ut-**o să se înece. Era sigură că el deja părăsise ringul de dans, dar încă mai continua să stea întoarsă cu spatele, astfel încât când îi fu pusă pe masă o tăviţă, privi în jur surprinsă. Pe tăviţă se aflau două pahare cu ouzo, un pahar cu apă şi o farfurie cu pui crocant. Lorna se uită în sus şi observă privirea cinică a barmanului care o servea.

— Ce este asta? spuse ea arătând spre tăviţă. Eu nu am comandat aşa ceva! îşi scoase dicţionarul din geanta pe care o ţinea atârnată pe umăr, şi începu să**-**l răsfoiască.

— Eu am comandat asta, pentru a**-**ţi spune că eşti binevenită aici în satul nostru. Vorbise chiar acel cretan înalt care dansase atât de insolent în faţa ei. Venise şi se aşezase chiar la masa ei. Barmanul plecă, cu acelaşi

zâmbet afectat. Stând în faţa ei, bărbatul părea mult mai înalt. Stătea drept. Avea pieptul lat şi mâinile puternice. Părul lui era negru-strălucitor, iar ea observă că ochii lui verzi aveau puncte aurii în ei. Fără îndoială că era un bărbat frumos, dar asta nu-l făcea mai puţin dezgustător în opinia ei

— Nu am obiceiul să beau cu străinii, spuse ea rece, îndreptând-şi privirea în altă parte. Remarca ei nu avu efectul scontat, departe de a se simţi descurajat el deveni şi mai îndrăzneţ. Întoarse unul din micuţele scaune, încălecând-l, şi îşi lăsă mâinile să alunece pe spătar, apoi îi răspunse cu răceală:

— În Creta nu există străini, sublinie el, iar faptul de a-mi refuza ospitalitatea reprezintă o insultă.

— Bine, spuse ea, întorcându-se pentru a-l înfrunta, asta era ideea principală. Se ridică şi dădu să plece, dar retragerea ei demnă fu întreruptă brusc, ea lovindu-se cu fruntea de lampa cu gaz care atârna din tavan. Icni furioasă pe sine, în vreme ce ochii ei albaştri se umplură cu lacrimi de durere şi mânie.

El se ridică şi se apropie imediat, şi înainte ca ea să poată protesta, o aşeză la loc pe scaun.

— Te-ai lovit, spuse el aplecându-se spre ea sub pretextul de a-i examina fruntea. Se apropiase atât de tare, încât Lorna îi putea simţi căldura trupului şi să-i vadă genele lui dese şi negre.

— N-am păţit nimic, protestă ea, e doar un mic cucui. Dar el nici n-o luă în seamă.

— Te-ai murdărit pe frunte de la lampa cu gaz, spuse el, şi scoate o batistă curată din buzunar pe care o umezi la unul din colţuri în paharul cu apă şi dădu să-i cureţe faţa.

Ea se feri ca şi cum acel bărbat ar fi atacat-o cu un vătrai încins.

— N-am păţit nimic, când îţi spun! replică ea aspru, surprinsă de faptul că reacţionase atât de violent faţă de apropierea lui.

El ridică din umeri şi îi oferi batista, înainte de a se

aşeza pe scaunul său.

— Ar trebui să te ştergi, ai pielea puţin zgâriată.

Foarte tăcută îşi scoase portofelul cu oglindă din geantă şi începu să-şi cureţe rana.

Nu era mare lucru dar îşi dădu seama că a doua zi de dimineaţă va avea o umflătură dureroasă pe frunte.

— Dacă nu doreşti să bei un pahar de ouzo cu mine, accepţi măcar să mai bei încă un pahar de limonadă? o întrebă el. Gura lui se deschise **într-**un zâmbet ironic. Aşa ca să-ţi revii după micul accident.

— Nu mulţumesc, spuse ea politicos. Tot ce-mi doresc este să fiu singură.

— Dumnezeule! Şi tu, în căutarea solitudinii, ai ales să vii aici, în acest local. Cu o uşoară mişcare a capului indică spre încăperea murdară. Îmi vine greu să cred asta.

— Nu-mi pasă dacă îţi vine sau nu greu să crezi, îi replică Lorna. Dar este adevărat. Am îndrăznit să intru aici doar ca privesc. Ochii lui se micşoraseră.

— Să-i priveşti pe ţăranii cretani şi obiceiurile lor tradiţionale!

— Ceva de genul acesta. Lorna înţelese că acest bărbat era diferit de ceilalţi clienţi. Avea aerul unei autorităţi de netăgăduit. Stăpânea foarte bine limba engleză, iar hainele lui erau fără îndoială foarte scumpe.

— Sunt surprins de faptul că o astfel de distracţie atât de simplă ar interesa o persoană venită din lumea bună, continuă el trufaş, dar fără îndoială că doar te uiţi pur şi simplu.

— Nu făceam asta până să vii tu, ripostă Lorna în vreme ce ochii ei scăpărau scântei albastre. Se ridică repede însă de această dată fără să se mai lovească cu capul de lampă, şi îşi croi drum către uşă.

Sub lumina lunii munţii căpătaseră o culoare argintie, iar aerul i se păru rece după ce ieşise din bodega aceea neaerisită.

Nici nu făcuse mai mult de doi paşi când se trezi cu străinul lângă ea.

— Unde te duci? o întrebă el prompt.

Ea începu să coboare încet pe drumul luminat de lună.

— Nu este treaba ta, ripostă ea.

Dintr-odată bărbatul o prinse de braţ oprind-o din drum, iar apoi se apropie de ea. Gura ei se uscase de teamă.

— Nu mai face atâta pe deşteapta, şuieră el, acesta nu este un loc sigur pentru femei singure neînsoţite. Sunt cu maşina şi aş putea să te duc unde doreşti tu.

Ea observă un loc liber lângă bodegă, unde pe lângă nişte măgari şi nişte mikanis – nişte motoscutere pe trei roţi care erau foarte la modă pe insulă – se afla şi un Mercedes alb strălucitor, ce părea ca o fantasmă în lumina lunii.

— Nu doresc să merg cu tine „oriunde”. Îşi trase braţul din strânsoarea mâinii lui şi voi să treacă pe lângă el, dar el o opri din drum.

— Dumnezeule! Voi, toate femeile din America, sunteţi la fel de mofturoase, spuse el sfidător, hoinăriţi în voie peste tot pe unde doriţi, uitându-vă la la locuitorii de-aici ca şi când aţi fi la Grădina Zoologică. Şi în lipsa voastră totală de interes, încălcaţi limitele unei proprietăţi private şi tot voi vă simţiţi ofensate pentru că nu sunteţi tratate cum se cuvine.

— În caz că vrei să ştii, eu nu sunt americancă, sunt din Canada, spuse ea înfierbântată, şi mai mult decât atât, nu ştiam că am „încălcat limitele unei proprietăţi private”, aşa cum te-ai exprimat.

— Dar nu te-ai gândit că un local ca acesta nu este un loc potrivit pentru o femeie neînsoţită? Doar dacă, bineînţeles, nu vine aici cu scopul de a-şi găsi un însoţitor zâmbi el ironic. Obrajii catifelaţi ai Lornei începuseră să se înfierbânte în aerul nopţii.

— La. asta te-ai gândit? se înecă. Că venisem să se agăţ pe cineva? El ridică din umeri.

— Se ştie că turistelor drăguţe le face plăcere să adauge şi un iubit grec la colecţia lor de suveniruri, spuse el tărăgănat.

— Nu şi mie, spuse ea cu vocea tremurând-i de indignare, şi chiar dacă ar fi fost cazul ai fi fost ultimul bărbat pe care l-aş fi ales.

— Extraordinar, spuse el plin de sine, dar nu are nicio importanţă. Totuşi acum am de gând să te duc înapoi acolo unde locuieşti, înainte da a te rătăci în munţi, aşa că nu mai are niciun rost să te cerţi cu mine, altfel voi fi nevoit să te car în braţe până la maşină.

Şi înainte ca ea să mai poată scoate un cuvânt el îşi duse mâna sub cotul ei şi o conduse ferm înspre micul loc de parcare.

De vreme ce nu mai avea nicio îndoială că el îşi va duce la bun-sfârşit ameninţarea dacă va mai protesta mult, ea se supuse în linişte.

Pe lângă întrebarea referitoare la locul unde stătea ea, el nu mai spuse absolut nimic pe tot parcursul drumului. Merseră până ce maşina se opri în faţa tavernei întunecate.

Înainte ca însoţitorul ei să aibă timp să coboare din maşină, Lorna îşi deschise singură portiera şi coborî. Se aplecă repede pe geamul pe jumătate deschis. Părul ei strălucea puternic în lumina nopţii.

— La revedere, spuse ea, uitând să-i spună mulţumesc.

Dar în vreme ce ea se întorcea cu spatele pentru a intra în tavernă, o siluetă începu să se contureze ieşind din umbră, şi se apropie clătinându-se de ea.

— Lorna, pe unde ai fost? Mi-am făcut atâtea griji din cauza ta. Eşti o fată foarte. foarte. neastâmpărată, spuse Nikos împleticindu-se greoi. Era destul de beat. Cine era prietenul cu care ai venit? o întrebă el tare privind în întuneric spre maşina parcată în faţa tavernei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Nikos, vorbeşte mai încet, şopti Lorna, vei trezi pe toată lumea.

— De ce ai plecat în secr. or. secret. fără să spui, zise el agresiv, nu eşti deloc binevoitoare cu Nikos al tău.

Însoţitorul ei necunoscut coborî din maşină şi se apropie de bărbatul beat. Vorbea pe un ton care ar fi

liniştit orice persoană recalcitrantă. Buimăcit, Nikos privi în sus spre acel bărbat, apoi faţa lui se strâmbă cu tristeţe şi se întoarse spre Lorna.

— El îmi fură întotdeauna ceea ce-mi doresc, spuse el ridicând tonul, întotdeauna mă păcăleşte.

Bărbatul mai în vârstă spuse ceva dur în greacă, dar Nikos îşi plângea de milă şi era prea beat pentru a mai fi în stare să-i acorde atenţie.

— Lorna, nu mi-ai spus că-l cunoşti, continuă el acuzator, nu mi-ai spus.

— Habar nu am despre cine tot vorbeşti, spuse Lorna exasperată.

— De vărul meu. Nu mi-ai spus că-l cunoşti, iar eu te-am aşteptat toată noaptea. Dar tu mergi cu el în maşină, se plânse el.

— Vărul tău! exclamă Lorna coborând-şi buzele. Privi spre bărbatul acela înalt care stătea la o oarecare distanţă faţă de ei

Acesta îşi înclină capul ironic.

— Permite-mi să mă prezint, spuse el domol, numele meu este Jason Peritakis.

Capitolul 2

După prezentarea surprinzătoare a lui Jason Peritakis, Lorna mai petrecu încă o jumătate de oră pentru a-l convinge pe Nikos să-l lase pe vărul său să-l ducă acasă. Aşa că până să ajungă în camera ei, până să se spele în întuneric pe faţă şi până să se dezbrace în cea mai mare linişte pentru a nu o trezi pe Susie, se făcuse deja foarte târziu. De obicei Lorna era destul de radioasă dimineaţa, dar în ziua următoare se trezi fără nicio tragere de inimă şi se târî jos din pat. Îşi simţea ochii grei ca pietrele şi nu prea era stăpână pe sine. Când ajunse în sfârşit pe şantier, lumina strălucitoare a soarelui care de obicei o făcea să se simtă bine, acum îi provoca o durere de cap. Abia acum înţelegea de ce directorul lor, profesorul Spanakis, nu era de acord ca membrii echipei sale să-şi piardă nopţile în timpul săptămânii de lucru.

Intră **într-**una din barăcile construite drept magazie

şi îşi acoperi aparatul de fotografiat cu pungi de plastic pentru a-l proteja de praf, iar apoi îl aşeză împreună cu filmul ei special într-un coş de picnic bine izolat.

Îşi îndesă pe cap o pălărie de pânză demodată, aruncată cu câţiva ani în urmă de fratele ei, apoi îmbrăcă un tricou cu desenul decolorat ce reprezenta legendarul „Război al stelelor”, ale cărui margini le îndesă în pantalonii ei scurţi şi uzaţi şi porni în căutarea profesorului Spanakis.

Zări în curând figura lui dolofană, supraveghind un grup de persoane care curăţau cu grijă pământul de pe câteva trepte descoperite cu o zi în urmă. Directorul se întoarse şi o salută.

— Bună Lorna! Aici treaba merge foarte bine. Ai putea să faci fotografii pe la prânz. Faţa lui mândră se lumină. Era limpede că se afla într-o dispoziţie foarte bună, iar Lorna ezită nedorind să-i strice buna dispoziţie cu vestea că trebuia să renunţe la camera ei obscură de la tavernă.

După ce îl puse la curent cu problema ivită, el începu să se gândească.

— Hmm! Aceasta este o problemă, spuse profesorul.

— Am putea să închiriem un frigider pentru film, dar o cameră obscură răcoroasă. asta este mai dificil de rezolvat. Dar am să mă interesez. Poate găsim în Iraklion? Deşi ar fi incomod. Bătu cu palma uşor pe umărul ei, gânditor. Dar oricum am să găsesc o soluţie. Nu te teme, o asigură el înainte de a pleca să-l certe pe unul dintre lucrători pentru că nu acorda suficientă atenţie treptelor.

Lorna porni s-o ajute pe Susan să cureţe cioburile de oale şi să le sorteze. Era o treabă care necesita multă grijă şi deosebită atenţie.

— La cât te-ai întors aseară? întrebă Susan pe când se apucară de treabă.

— Târziu, răspunse Lorna laconic.

— Trebuie să fi fost foarte târziu, încuviinţă Susan. Am stat trează destul de mult aşteptându-te. împreună cu Nikos. Susan curăţa uşor îndoitura unui mâner cu o perie

moale de păr. Îţi place de Nikos? întrebă ea la întâmplare.

— Nu în mod special, spuse Lorna ridicând un fragment şi suflând praful de pe acesta.

Faţa lui Susan se lumină.

— Mă bucur, spuse ea. Nu cred deloc că ar fi un bărbat de treabă şi pe deasupra bea prea mult. Aseară era turmentat rău.

— Mie-mi spui! Acesta este unul din motivele pentru care am întârziat atât de mult aseară.

— Atunci înseamnă că v-aţi întâlnit aseară?

— Da. Mă aştepta când ne-am întors cu maşina. că când m-am întors. Lorna deveni dintr-odată mai precaută. Nu că ar fi dorit să ascundă ceva faţă de prietena ei, dar se simţea prea obosită şi confuză pentru a mai intra în detalii în legătură cu scurta întâlnire cu Jason Paritakis.

Oricum, Susan nu era naivă.

— Cu maşina! spuse ea făcând ochii roată de curiozitate. Cine te-a adus cu maşina?

— Nimeni interesant, spuse Lorna grăbită, cineva care **s-**a oferit să mă conducă până la tavernă. doar atât.

— Cineva drăguţ?

— Nu, deloc. Îşi şterse un strop de transpiraţie care îi curgea pe faţă, lăsând o dâră de praf pe obrazul ei palid.

— Susan, ai cumva o aspirină? o întrebă Lorna făcând un efort astfel încât amândouă să schimbe subiectul dar şi pentru a scăpa de durerea de cap care o chinuia de dimineaţă.

Susan îi aduse câteva aspirine iar subiectul era deja uitat. Dar amintirea lui Jason Paritakis şi a dansului său erotic de la bodegă încă mai stăruia în mintea ei. La prânz întreaga echipă se opri din lucru retrăgâ**ndu-**se sub câţiva măslini pentru a se odihni şi pentru a lua masa de prânz care era deosebit de simplă şi care de obicei era compusă din pâine, măsline şi puţină brânză. Lorna se duse să verifice treptele proaspăt curăţate, şi după ce se consultă cu profesorul Spanakis se apucă să facă fotografii.

Mai întâi **s-**a ocupat de detalii, întinzâ**ndu-**se pe jos pentru a surprinde acele trepte din mai multe unghiuri,

apoi **s-**a apucat să facă şi câteva fotografii de sus.

Ajunsese la concluzia că ultimul nivel nu era suficient de înalt pentru a crea efectul pe care şi**-**l dorise. Dar nu avea nici trepied pentru a sprijini aparatul de fotografiat. Aşa că se văzu nevoită să scormonească primprejur până găsi două scări drepte pe care le legă laolaltă pentru a le prelungi. Sprijini cu cea mai mare atenţie această structură de peretele proaspăt dezgropat. Îşi puse aparatul pe după gât şi, cât se poate de încântată, se căţără până în vârf. Această scară improvizată începu să se clatine destul de alarmant. Îşi fixă camera şi începu să facă câteva fotografii din poziţia aceea incomodă. Tocmai ajunsese la concluzia că făcuse suficiente poziţii când dintr-odată se auzi un scârţâit îngrozitor iar scara se îndepărtă de perete şi începu să se prăbuşească; încet la început, apoi din ce în ce mai repede. Lorna scoase un ţipăt, dar în cele din urmă, întocmai ca un fotograf profesionist îşi ridică aparatul de fotografiat deasupra capului cu scopul de a**-**l proteja. Încercă să evite căzătura pe pământul ars de soare, când, un bărbat sări din**tr-**unul din şanţurile pe jumătate săpate şi se aruncă înainte pentru a o împiedica să cadă. Impactul aterizării fusese atât de puternic încât se mai rostogoliră de câteva ori în praf înainte de a se opri, cu scara peste ei. Apoi, după zgomotul unei avalanşe de pietricele se făcu linişte definitiv.

Pentru un moment Lorna rămase deasupra bărbatului, apoi îşi ridică pălăria cu boruri largi pentru a se uita la el.

Întâlni o pereche de ochi verzi miraţi care îi priveau pe ai ei.

— Tu! explodă Jason Peritakis. Tu porţi această pălărie?

Precaută Lorna se eliberă din braţele bărbatului şi de scară.

— Ce cauţi aici? îl întrebă ea fără vlagă.

— Sunt proprietarul acestui teren, spuse el, bineînţeles că mă interesează felul cum au progresat aceste săpături. împinse scara la o parte şi se ridică în

picioare, făcând un efort inutil pentru a-şi scutura praful de pe pantalonii de călărie de culoare maro. Apoi îşi oferi mâna Lornei pentru a o ajuta să se ridice.

— Te-ai lovit? o întrebă el.

— Nu-ţi face griji pentru mine, sunt îngrijorată de aparatul de fotografiat, replică ea. îl verifică cu atenţie înainte de a scoate un oftat de uşurare.

— Slavă Domnului că n-a păţit nimic! îl băgă înapoi în cutia lui, apoi privi rapid spre mâinile şi picioarele ei murdare. Se pare că nici eu n-am păţit nimic datorită ţie. Îşi ridică privirea spre el. În umbra pălăriei ochii ei păreau de un albastru-marin.

— Eşti o minunată plasă de siguranţă, domnule Peritakis. Mulţumesc.

El nu acordă nicio atenţie acestei remarci, dar privi spre ea din ce în ce mai îngrozit.

— Ce faci tu aici? întrebă el brusc, apoi continuă după ce ea îl privi îndelung, neînţelegând ce vrea să spună. Nu, tu nu lucrezi aici! strigă el.

— Ba da, fac parte din echipa de arheologi.

— Şi cu ce te ocupi? întrebă el aproape ţipând.

Ea îi răspunse cu demnitate.

— Sunt fotograful echipei de arheologi. Recunoştinţa faţă de el scădea, devenind din ce în ce mai glacială cu fiecare întrebare poruncitoare. Chiar dacă o salvase de la o cădere dureroasă, reuşise în cele din urmă **s-**o enerveze cu manierele lui autoritare.

— Tu eşti fotograful? Dumnezeule! spuse el întorcâ**ndu-**se.

Dar înainte ca Lorna să aibă timp să**-**l întrebe de ce avusese acea reacţie ciudată, profesorul Spanakis îşi făcu apariţia la locul accidentului.

— Ce **s-**a întâmplat? Privi cu atenţie spre marginea de sus a zidului. Aici a avut loc vreun accident?

— Este o nimica toată, profesore Spanakis, îl asigură Lorna, scara mea **s-**a prăbuşit, atâta tot.

— Şi a căzut peste trepte? Părea mai preocupat de treptele lui decât de fotograf.

— Nu, pe domnul Peritakis, spuse Lorna sfidătoare, amândoi suntem teferi. Nu vă faceţi griji.

— Lorna, ar trebui să fii ceva mai atentă, spuse directorul întristân**du-**se în timp ce cobora panta pentru a ajunge la ei. Nu ne putem permite să te pierdem. Avem destul de lucru.

Profesorul se opri în faţa lui Jason.

— Aşa deci, deja aţi făcut cunoştinţă cu domnişoara McCann, spuse el.

— Am. dat unul peste altul. da, îngână Jason.

Lorna privi rapid înspre acesta. Umorul nu era o caracteristică de seamă pe care să i**-**o poată atribui acestui grec chipeş. Dar se vedea o strălucire stranie în ochii aceia verzi.

— Lorna, domnul Peritakis a avut ocazia să**-**ţi povestească despre generozitatea sa? o întrebă profesorul Spanakis.

Lorna scutură din cap deşi începuse să o doară din nou.

— Ne**-**a oferit una din camerele de la vila sa pentru a o folosi pe post de cameră obscură, îi spuse profesorul triumfător. Şi nu numai atât. A fost atât de amabil încât te**-**a invitat să şi locuieşti acolo. În felul acesta vei fi aproape de munca ta, iar la tavernă va mai fi un loc în plus pentru unul dintre noii veniţi. Zâmbi fericit spre amândoi.

Între timp Lorna îşi recăpătă glasul.

— Nu se poate, sub nicio formă. Nu pot să locuiesc în vila domnului Peritakis, spuse ea ferm.

— Aa, nu**-**ţi face griji dragă, replică profesorul Spanakis. Şi mama domnului Peritakis locuieşte, de asemenea, la vilă. Este destul de potrivit.

— Nu asta este problema. Începu Lorna să protesteze, dar profesorul pornise deja înspre altă parte a şantierului, fluturân**du-**şi amabil mâna în semn de la revedere.

Lorna se întoarse spre ostilul ei binefăcător.

— De ce nu i**-**ai spus nimic? Se porni ea. Nu cred că doreşti să locuieşti sub acelaşi acoperiş cu mine mai mult

decât mi-aş dori eu să locuiesc acolo.

Privi în jos spre ea.

— Este foarte adevărat că nu ştiam că tu eşti fotograful atunci când m-am oferit, încuviinţă el, dar acum faptul este consumat. Nu mai există cale de întoarcere.

— Ba bineînţeles că există. N-am mai auzit ceva atât de ridicol. Era foarte furioasă pentru că el nu negase faptul că nu dorea ca ea să locuiască la vilă.

Se apropie de ea, cu ochii lui verzi strălucind.

— Tu eşti ridicolă, şuieră el, ridicolă şi ignorantă. Chiar nu poţi înţelege că în Creta este de neconceput ca o ofertă de ospitalitate să fie retrasă o dată ce a fost făcută?

— Ei bine, dacă o să crezi că voi accepta invitaţia doar ca să nu te pun **într-**o lumină proastă, spuse ea înroşi**ndu-**se de indignare, va trebui să te gândeşti la o altă soluţie.

— Nu fi atât de enervantă. Gura lui era la fel de îndârjită ca şi a ei. Totul este deja aranjat, iar profesorul Spanakis e de acord.

— Este cea mai bună soluţie la această problemă. Lorna trase puţin aer pentru a protesta mai departe, dar el ridică mâna poruncitor.

— Nu mai vreau să aud niciun cuvânt. În orice caz, am să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să nu-ţi stau în cale. Îţi promit.

— Aşa îmi convine de minune!

— Bine, atunci rămâne cum am stabilit am să trimit mâine o maşină după tine. Poţi să examinezi camera la care mă refer, să vezi dacă este potrivită pentru o cameră obscură, şi apoi să-mi faci o listă cu tot ce ai nevoie. Se îndepărtă de ea, şi Lorna observă că în ciuda prafului de pe pantalonii lui bine croiţi şi de pe cămaşa din mătase roşie, tot reuşea să arate bine.

Îşi luă cravaşa de jos şi o puse sub braţ.

— Ţi-aş sugera să te cureţi pe picioare, spuse el critic, altfel acele zgârieturi se vor infecta.

Ea privi în jos spre picioarele ei bronzate şi observă câteva zgârieturi care sângerau. Fusese atât de implicată

în protestele ei încât nu le observase înainte. Acum, câteva răni şi câteva umflături începeau să se facă simţite, uni**ndu-**şi forţele cu durerea ei de cap.

Urcă cu greu dealul ce ducea spre adăposturile improvizate.

— Lasă**-**mă să te ajut, spuse Jason oferi**ndu-**i braţul său.

— Mulţumesc, dar nu este nevoie, minţi ea.

— Dumnezeule, niciodată n**-**am mai întâlnit o femeie atât de încăpăţânată. Se apropie cu un pas de ea şi îi prinse mâna ferm. Emanciparea asta nord**-**americană te face atât de nesuferită, sau este un dar de la natură?

Dar când Lorna era pe cale să**-**i răspundă că dacă o găsea atât de nesuferită tot ce putea el să facă era să plece şi **s-**o lase în pace, dintr-odată urechile începură să**-**i ţiuie, iar vârfurile munţilor de culoare maronie începură şi ele să**-**i plutească în faţa ochilor. În condiţiile date se simţi nevoită să se agaţe de el pentru a se sprijini.

Simţind suferinţa ei, îşi puse braţul în jurul taliei ei astfel încât **s-**o poată lua în braţe.

— Vrei să ne oprim să te odihneşti puţin? Vocea lui suna chiar blând.

— N. nu, pot să ajung la baracă, îngăimă ea.

— Eu cred că nu, replică el şi cu o mişcare energică o luă în braţe, deşi ea protestă.

În vreme ce întocmea un raport de teren, Susan, aflată la umbra uneia din barăcile improvizate privi în sus uimită.

— Lorna, ce **s-**a întâmplat? strigă aceasta.

— N**-**am păţit nimic, spuse Lorna slăbită în timp ce Jason o aşeza pe scaunul vechi de grădină pe care Susan îl eliberase imediat. Am căzut, atâta tot! îşi scoase pălăria şi o trânti de pământ. Părul îi era ciufulit, iar hainele murdare.

— Aveţi apă proaspătă şi o cârpă? o întrebă Jason pe Susan care se holba la scena din faţa ei.

— Avem apă, spuse Susan intrând în adăpost şi umplând un lighean cu apă din sticlele păstrate acolo.

Revenind afară, îl aşează pe pământ lângă Lorna. Este rece. E bine aşa? Dar n-am găsit nicio cârpă. doar şerveţele dezinfectante. Şi amuzată îi oferi o pungă cu şerveţele moi.

— Nu, nu. Am găsit eu ceva, spuse Jason scoţând o batistă albă din buzunar. O înmuie în apa rece şi începu să cureţe zgârieturile de pe coapsele murdare ale Lornei. Ea îi smulse brutal batista de bumbac din mână.

— Asta pot s-o fac şi singură, mormăi ea. Nu mă mai simt ameţită deloc. Îşi dădu seama că era nerecunoscătoare şi încercă să fie mai maleabilă. Este a doua batistă pe care ţi-o murdăresc. Am să le spăl şi.

— Nu-ţi face griji, replică el. Voi avea grijă să-mi fac rezerve pe parcursul şederii tale aici întrucât pari. cum se spune? Ai înclinaţii spre tot felul de accidente.

— Nu sunt aşa, protestă Lorna.

Jason se întoarse spre Susan şi îi adresă un zâmbet fermecător.

— Permiteţi-mi să mă prezint. Numele meu este Jason Peritakis, spuse el. Cred că domnişoara McCann şi-a revenit, căci mă contrazice din nou. O las în grija dumneavoastră. Domnişoară? îşi ridică sprâncenele negre întrebător spre ea.

— H. Hunt. Susan Hunt. El îi strânse ferm mâna durdulie.

— Sunt încântat de cunoştinţă domnişoară Hunt, murmură el. Cred că domnişoara McCann ar trebui să se odihnească puţin în după-amiaza asta, dar ar fi mai bine să-i sugeraţi dumneavoastră acest lucru decât eu. Domnişoara McCann şi-a făcut un obicei din a face invers decât o sfătuiesc eu.

— Oh! Bineînţeles. am vrut să spun. sigur, se bâlbâi Susan, copleşită de şarmul lui Peritakis.

— Atunci la revedere, domnişoară Hunt. Zâmbetul i se stinse pe faţă şi se întoarse spre Lorna, înclină scurt capul, apoi se îndepărtă cu paşi mari. Susan oftă cu patos.

— Aşa deci, acesta este Jason Peritakis. Arată superb!

— Sunt sigură că ar fi primul care ar fi de acord cu tine, spuse Lorna.

— Trebuie să recunosc că arată bine, spuse Susan visătoare, în timp ce pe faţa ei rotundă apăru un zâmbet uşor, la amintirea farmecului copleşitor a lui Jason.

— Mie nu mi se pare chiar atât de chipeş, spuse prietena ei cu răutate.

— A urcat cu tine în braţe dealul, insistă Susan. Eu găsesc că arată destul de bine, tu nu?

— Numai muşchii sunt de el. Şi pe deasupra, eram ameţită. Ar fi putut să mă lase să mă prăbuşesc la picioarele lui şi să plece. Tropotul de copite ce loveau pământul ars le întrerupse. Jason Peritakis cobora dealul în viteză, călare pe un roib superb cu coamă castanie…

— Ai văzut? răsuflă cu greutate Susan. Parcă este. un cowboy din**tr-**un film istoric.

— În Grecia nu există cowboy, spuse Lorna foarte iritată. Pentru numele lui Dumnezeu, Susan, hai să nu mai vorbim despre acest bărbat dezgustător. Mă face să mă doară şi mai mult capul. Imediat Susan deveni foarte grijulie şi îşi ceru scuze.

Plecarea iminentă a Lornei era acum cunoscută de toţi şi ea devenise subiectul tuturor tachinărilor. presărate în unele cazuri şi cu puţină invidie. Realiză că nu servea la nimic să le explice că dacă ar fi după ea ar rămâne la tavernă, aşa că pur şi simplu zâmbi şi lăsă glumele lor să curgă pe lângă ea precum spuma mării. Când au ajuns pe şantier pentru lucrul de dimineaţă, părea clar că ceva este în neregulă. Asistentul profesorului Spanakis le spuse că trebuiau să meargă la adăpostul unde cioburile curăţate şi alte obiecte erau depozitate înainte să fie trimise la laboratorul din Iraklion. Directorul îi aştepta acolo şi se citea clar pe faţa lui că avea să comunice ceva grav întregii echipe.

Venind de afară unde soarele era strălucitor, acea clădire improvizată părea întunecată, dar deşi era devreme acoperişul ondulat începuse să se încingă astfel încât Lorna se simţea ca un cozonac **într-**un cuptor încins.

Profesorul Spanakis şedea, cu o figură serioasă, lângă o masă lungă de lemn pe care erau aşezate bucăţile

de ceramică curăţate şi alte fragmente înainte de a fi băgate în cutiuţe şi pungi şi de a lua drumul Iraklionului. Se auzea un murmur înăbuşit venind dinspre lucrătorii tineri, apoi profesorul îşi drese vocea şi se făcu linişte.

Mai întâi vorbi în greceşte şi deşi Lorna se familiarizase din ce în ce mai mult cu această limbă, el vorbea prea repede pentru ca ea să înţeleagă totul. Ceea ce le spusese avusese un efect electrizant asupra membrilor de naţionalitate greacă ai echipei de arheologi. O rumoare începu să se audă în camera îmbâcsită şi oamenii începură să se privească unii pe alţii îngroziţi. Directorul ridică mâna pentru a se face linişte.

— Acum mă voi adresa vorbitorilor de limbă engleză şi echipei de săpături, spuse el. Vă amintiţi de cele două pietre sigiliu pe care le-am descoperit săptămâna trecută? Lorna îşi aducea bine aminte de ele. Le fotografiase după ce fuseseră curăţate de crusta lor de noroi veche de secole. Erau nişte mostre minunate în miniatură ale vechii civilizaţii cretane. Un oftat general de surpriză se auzi din sală. La o analiză atentă am observat că fusese desfăcută cu atenţie cutia, şi apoi lipită la loc în aşa fel încât hoţul. deşi nu-mi place să spun că a fost un hoţ. să nu fie descoperit. După cum ştiţi există o piaţă neagră care face trafic cu astfel de antichităţi. Oricum. Se opri şi privi spre echipa lui cu o expresie dură, oricum sunt sigur că sunteţi conştienţi de pedepsele implicate. Guvernul acestei ţări consideră aceste infracţiuni ca fiind fapte foarte grave. Nu trebuie să vă spun ce simt în legătură cu acest eveniment. Nu este numai un jaf din patrimoniul istoric al ţării, dar distruge şi moralul echipei. Din cauza unuia. sau a câtorva. dintre voi, sunteţi toţi suspecţi. Asta este pentru mine partea cea mai neplăcută a problemei. Aşa că m-am hotărât să-i ofer hoţului o şansă. O şansă pe care el sau ea nu o merită.

Se auzea o rumoare generală, iar unii dintre studenţi deveniră nervoşi.

— Acum puteţi să mergeţi la treburile voastre, spuse directorul, şi îl rog pe vinovat să reflecteze cu grijă la ceea

ce am spus.

Ieşiră cu toţii afară. Aici Lorna se alătură lui Susan şi altor câţiva membri ai echipei.

— Ce încurcătură, eh, Lorna? Faţa rotundă a lui Susan se strâmbă de necaz. Cine ar fi putut face aşa ceva?

— Dumnezeu ştie, spuse Lorna ţinând pasul cu ceilalţi. Sper doar să aibă bunul-simţ şi să returneze pietrele. Unul dintre muncitorii suedezi începu să vorbească şi el:

— Poate că pietrele au fost luate ca suveniruri, spuse el, nu ca să fie vândute pe piaţa neagră.

— Dacă oamenii vor suveniruri pot să le adune când săpăturile vor lua sfârşit, sugeră Lorna. Nu era cazul să-şi însuşească două dintre cele mai valoroase descoperiri miniaturale pe care le-am făcut până acum. Nu, mă tem că este un traficant care le comercializează. Dar este o întâmplare urâtă… pentru fiecare din noi. Sper doar că situaţia se va rezolva.

Trişti, toţi membrii grupului se împrăştiară pentru a se duce fiecare la treburile lor. Cineva o anunţă pe Lorna că venise o maşină s-o ducă la vilă.

— Bestie norocoasă! exclamă Susan…

— Nu te agita atâta, Susie, spuse Lorna. Când mă întorc am să-ţi descriu cu lux de amănunte cum este acolo. Îşi puse o pereche de ochelari de soare şi se îndreptă spre maşina care o aştepta.

Răsuflă uşurată când observă că nu era Mercedesul alb ci o superbă limuzină neagră condusă de un şofer în uniformă. Au făcut schimb de amabilităţi în greaca pe care o ştia Lorna, apoi porniră fără să mai existe vreo tentativă de conversaţie. Şoferul conducea repede, părând să ignore distrat cotiturile drumului care urca treptat pe lângă bolovanii căzuţi de pe munte. Maşina părăsi drumul, intrând pe o alee printre doi stâlpi de piatră şi începu să coboare uşor. Strălucitoare flori ciclamen, precum şi nişte margarete enorme, creşteau în pâlcuri răzleţe de-o parte şi de alta a aleii. Tufişuri de leandru erau acoperite de mulţimi de flori roz sau crem, iar parfumul pătrunzător de

iasomie şi cimbru îi umplea nările.

Drumul se lărgi, cotind încă o dată, iar apoi ajunseră în faţa vilei. Lorna abia se abţinu să nu scoată un icnet.

Casa era amplasată pe un platou natural care domina valea. Avea două etaje, cu pereţii din piatră de culoarea mierii strălucind puternic ca o bijuterie sub cerul albastru. În curtea interioară se aflau două amfore înalte care mărgineau uşile de sticlă ce dădeau în interiorul casei. Nişte trepte duceau spre o grădină plină de flori. Acolo se mai aflau câteva scaune de piatră aranjate sub umbra unor copaci uriaşi, şi o piscină ovală de proporţii olimpice, care strălucea în soare ca şi cum ar fi fost stropită cu rouă de argint.

Lorna era atât de încântată de magia acestui tablou încât nici nu observă figura unei fete care se ridică de pe unul din şezlongurile de lângă piscină şi se apropia de ea.

— Domnişoara McCann? Era mai înaltă decât celelalte femei cretane, subţirică şi cu părul legat la spate cu o panglică. Eu mă numesc Ariadna Peritakis. Fratele meu m-a rugat să vă întâmpin.

Aşa deci, Jason Peritakis nu stătea în calea ei, aşa cum îi promisese. Lorna ştia că ar fi trebuit să se simtă uşurată în legătură cu acest lucru, dar în mod inexplicabil nu se simţea aşa, ci dezamăgită.

— Mulţumesc, spuse ea. Sper că nu te deranjez?

— Nu este nicio problemă, răspunse Ariadna pu**nându-**şi un prosop de bumbac peste costumul de baie. Este o mare plăcere pentru noi să vă fim. de ajutor. tuturor cretanilor le plac străinii. Şi dintr-odată zâmbi, făcând nişte gropiţe în obraji, iar gazda amabilă se transformă **într-**o domnişoară timidă. Şi apoi, îmi oferi posibilitatea să**-**mi exersez engleza.

— Engleza ta este excelentă! îi spuse Lorna cu o voce caldă. Îmi doresc să pot vorbi greaca măcar pe jumătate la fel de bine cum vorbeşti tu engleza, aş fi cea mai fericită. Ariadna roşi de plăcere.

— Trebuie să**-**i spun lucrul acesta şi logodnicului meu, spuse ea. Face multe afaceri peste hotare. În

America. Am să-mi îmbunătăţesc engleza pentru. pentru distracţii.

— Cred că ai vrut să zici din amuzament, o corectă Lorna cu blândeţe. Începea să simtă o simpatie spontană pentru această copilă prietenoasă care părea atât de diferită de arogantul ei frate. Fata zâmbi.

— Bineînţeles. pentru amuzament. Iar acum, dacă vrei, îţi voi arăta camera pe care Jason a ales-o considerând că ar fi bună pentru camera ta obscură. Şi traversând curtea interioară o conduse spre o alee care ducea în spatele casei. Trecerea de la soarele puternic la umbra răcoroasă părea ca şi cum ai fi dat drumul la aerul condiţionat.

Cele două traversară o curte mică şi se apropiară de o clădire din piatră. Acum Lorna auzi sunetul unei apei curgătoare şi văzu un şanţ îngust pentru irigaţii care se întindea de-a lungul aleii. Era mărginit de smochini iar Lorna zări în faţa uşii de la intrare un arbust cum nu mai văzuse niciodată. Florile lui purpurii scânteiau în umbră precum candelele.

Ariadna coborî două trepte, împinse uşa grea de lemn şi o invită înăuntru. Apăsă pe un buton şi un bec luminos suspendat de tavan începu să împrăştie în jur o lumină orbitoare.

— Vedeţi! Aici veţi avea curent electric, explică fata, şi apă curentă. Bineînţeles că este destul de dificil de amenajat, podeaua era plină de praf. această cameră fiind folosită ca depozit mulţi ani. dar putem **s-**o aranjăm aşa cum doriţi dumneavoastră. Privi spre Lorna.

— Camera este perfectă! spuse Lorna entuziasmată. E foarte răcoroasă.

— Şi rămâne tot timpul răcoroasă, chiar şi vara când afară este foarte cald. Pereţii sunt foarte. laţi.

— Groşi, încuviinţă Lorna din cap, dând-şi părul blond ca mierea pe după ureche şi întorcându-se pentru a privi şi colţurile întunecate ale camerei ce avea tavanul foarte jos. Oh este minunată, domnişoară Peritakis! Vă sunt foarte recunoscătoare dumneavoastră şi fratelui

dumneavoastră.

— Bine! încântarea Lornei era molipsitoare, şi cele două fete îşi zâmbiră. Atunci, haideţi să mergem să bem ceva răcoritor în timp ce veţi face o listă pentru Jason, cu toate lucrurile de care mai aveţi nevoie. La auzul acestui nume zâmbetul Lornei dispăru.

— Nu este nevoie să-l deranjaţi, domnişoară Peritakis, spuse ea. Am să-i dau lista profesorului Spanakis, iar dânsul va face rost de tot ce am nevoie. Există un fond special care să acopere astfel de cheltuieli.

— Ştiu, replică Ariadna calm. Fratele meu l-a finanţat. Văzând uimirea Lornei, continuă repede: Vă spun acest lucru ca nu cumva să vă simţiţi îndatorată familiei mele. Şi totodată vă rog să păstraţi secretă această informaţie. Nu prea se ştie că noi am finanţat aceste săpături.

— N-am să spun nimănui, o asigură Lorna. Nu era prea încântată de această dezvăluire. O făcea să se simtă ca şi cum ar fi fost angajata lui Jason Peritakis.

Capitolul 3

În seara următoare Lorna se mută la vilă. Ariadna îl întâmpină pe şoferul maşinii la uşă. Îşi ridică mâinile în semn de bun-venit.

— În cele din urmă ai venit! Sunt atât de fericită! Purta un costum sidefat din mătase naturală, iar părul era strâns la spate cu o fundă lucioasă. O conduse pe Lorna înăuntru şi chemă un argat pentru a-l ajuta pe şofer la căratul bagajelor. Tocmai acum ne-am întors şi noi de la Atena. Chiar adineauri a sunat şi logodnicul meu. La aceste cuvinte se îmbujoră brusc. Iahtul lui tocmai a ancorat în portul Iraklion. Şi apucând de unul din mânerele genţii pe care o avea Lorna, o trase pe aceasta din urmă pe scările largi până sus, atât de repede încât Lorna avu doar un minut pentru a vedea holul îngust de la intrare unde se aflau câteva mese lustruite şi câteva dulapuri din lemn negru. Sporovăind fericită, Ariadna deschise o uşă grea aflată la căpătul coridorului.

— Aici este camera ta, Lorna, spuse ea punând

geanta jos şi împingâ**nd-**o pe Lorna spre fereastra înaltă de unde se vedea perspectiva încântătoare a grădinii şi livezilor de portocali.

— Este… oh! Ariadna. este minunată, se bâlbâi Lorna, întorcâ**ndu-**se încet, foarte încântată.

Era o cameră mare. Atât de mare încât să cuprindă un pat dublu, un birou, o sofa şi un fotoliu, fără să se simtă înghesuiala. Pereţii fuseseră vopsiţi **într-**un roz palid, iar cuverturile de satin şi dantelă, perdelele din mătase şi borangic şi carpetele groase erau toate de culoare crem. O crenguţă cu frunze fusese pictată pe peretele de lângă fereastră, astfel încât aveai impresia că o parte din grădină creştea şi în camera răcoroasă.

Pardoseala era din marmură sidefată de culoare roz. Pe măsuţa de toaletă acoperită cu dantelă crem se aflau o sticlă mare de parfum Christian Dior şi o vază de argint cu un trandafir ale cărui petale erau de un roşu foarte intens, aproape purpurii. Pe oglindă se sprijinea o felicitare pe care era scris doar: Bine ai venit!

Într-o parte a dormitorului se afla o baie mică. Era cu totul altceva decât instalaţiile primitive de la taverna lui Vasily, instalaţia de la duş de aici nu avea rezervorul de apă fixat în tavan. Furtunul şi robinetele strălucitoare erau împrejmuite cu o sticlă **semi**transparentă gravată cu un model cu frunze. Cada era din marmură roz şi sculptată astfel încât să arate ca o scoică, iar garniturile erau din bronz. O rochie de satin alb era agăţată **într-**un cuier din bronz de pe uşă.

— Este pentru tine, Lorna. Ca să se potrivească cu baia ta, chicoti Ariadna. Lorna pipăi materialul fin.

— Sunt. sunt copleşită. nici nu ştiu cum să**-**ţi mulţumesc. Arătă spre cameră. Aceasta şi parfumul. Cum de**-**ai avut timp şi pentru astea? Având în vedere pregătirile pentru nunta ta? Tânăra ei gazdă începu să râdă.

— Oh! Mi**-**ar fi plăcut să**-**mi asum eu meritele, dar nu pot. Jason le**-**a cumpărat pentru tine.

— Jason! Oh! Şi lăsă din mână materialul de satin. Ce

drăguţ din partea lui. Trebuie să-i mulţumesc.

— I-a făcut mare plăcere să ţi le cumpere. Însă acum grăbeşte-te eşti aşteptată să iei cina cu noi peste o oră. Este o cină în familie. Nu trebuie să te formalizezi.

Înainte ca Lorna să poată protesta că nu vrea să deranjeze şi că de fapt intenţiona să se întoarcă la tavernă să mănânce, Ariadna auzi zgomotul unei maşini care sosea pe alee, şi o zbughi din cameră.

Prima persoană pe care o observă Lorna când intră în sufragerie fu o femeie între două vârste, cu un aer nobil aşezată pe un fotoliu din brocart. Era îmbrăcată foarte elegant în negru şi purta un colier cu şir dublu de perle strălucitoare în jurul gâtului. Părul grizonant era strâns într-un coc, iar ochii ei verzi, la fel că ai lui Jason şi ai Ariadnei, o studiau atent pe Lorna. Jason o prezentă pe Lorna mamei sale, iar doamna Peritakis îi întinse o mână albă, puternică, strălucind de atâtea inele de aur.

— Bine aţi venit în casa mea, domnişoară McCann, spuse ea atent în engleză. Strânsoarea mâinii ei era caldă, însă ochii nu prea prietenoşi, ci reci şi evaluatori, Lorna simţind că doamna Katerina Peritakis nu avea de gând **s-**o accepte atât de repede.

— Vă mulţumesc foarte mult pentru ospitalitatea dumneavoastră, doamnă Peritakis. Sunt sigură că v-aţi dat seama că sunteţi o salvatoare de vieţi, spuse Lorna. Mama lui Jason înclină din cap.

— Ne face plăcere să vă avem oaspete aici.

— Oricum. ştiu cât de ocupată sunteţi în această perioadă. Cu pregătirile pentru nuntă.

— Nu-i nimic, spuse doamna Peritakis, fluturâ**ndu-**şi mâna spre un tânăr bărbat cu părul castaniu, care stătea lângă Ariadna şi care se ridicase când a intrat Lorna. Nu cred că ai făcut cunoştinţă cu viitorul meu ginere, Kosti Theoari. Acesta luă mâna Lornei şi o strânse cu căldură. Părea că se apropia de 30 de ani. Era mai scund de statură decât Jason, ca de altfel cei mai mulţi dintre greci. Şi nici nu arăta atât de bine ca Jason. Dar avea o faţă drăguţă serioasă, cu ochi căprui ce exprimau onestitate.

După ce toate prezentările fură făcute şi după ce Lorna se aşeză într-un scaun în partea opusă a gazdei sale. Se servi mai întâi un apetitiv numit propoma, un vin parfumat cu plante şi condimente împreună cu un fel de mâncare alcătuit din chebap pe frigărui de argint, şi un bol cu migdale. Lornei îi era foarte foame, însă după examinarea serioasă a doamnei Peritaki îşi înfrână apetitul, astfel că după ce luă o bucată de carne cu un gust delicios, se abţinu de la altceva şi se mulţumi să ciugulească numai câteva migdale, rugân**du-**se ca nu cumva stomacul ei să înceapă să chiorăie.

— Kosti şi cu mine vom da o petrecere sâmbăta asta, Lorna, îi spuse Ariadna. Ne**-**ar face mare plăcere dacă ai putea să vii şi tu. Va avea loc pe iahtul lui, vor fi mulţi invitaţi şi vom dansa.

— Poate că Lornei nu-i plac petrecerile, spuse Jason tărăgănat. Bănuiesc că este mult prea devotată muncii ei încât să mai aibă timp şi pentru o asemenea activitate neserioasă.

— Chiar crezi? atunci te înşeli amarnic, spuse Lorna. Se întoarse spre Ariadna. Îţi mulţumesc foarte mult. Mi**-**ar face mare plăcere să vin.

Capitolul 4

În ziua petrecerii Lorna se decise să se odihnească puţin. Ariadna îi spuse că petrecerea ce urma să aibă loc era mai oficială, aşa că îşi despachetă o rochie de seară din şifon turcoaz, singura pe care o aruncase în valiză în ultimul moment, cu gândul că o fată ar trebui să ia în călătoriile ei măcar o rochie de seară, pentru orice eventualitate.

După ce făcu baie şi se machie, se privi critic în oglinda mare din baie. Rochia ei era croită **într-**un stil sobru, dar avea un decolteu adânc. Două bretele subţiri o susţineau. Observă că sutienul deşi subţire tot se vedea aşa că se hotărî ca în seara asta să renunţe la el şi drept urmare se simţi foarte ciudat. Când fusese la Atena îşi cumpărase o pereche de sandale aurii cu tocul mic, cu barete subţiri presărate cu pietricele turcoaz.

Acestea nu numai că mergeau perfect cu rochia dar erau şi foarte comode, erau minunate pentru dans, căci Lornei îi plăcea să danseze. Arăta bine. Culoarea intensă îi accentua bronzul şi îi făcea ochii să pară întunecaţi. Însă mai avea nevoie de încă ceva se gândi ea pentru o clipă, după care se îndreptă spre cutia cu bijuterii de unde scoase un inel mic cu piatră turcoaz şi o brăţară care se potrivea perfect şi care aparţinuse mamei sale. De asemenea, găsi şi două agrafe strălucitoare pentru părul ei. Aveau formă de fluture şi se potriveau perfect cu fluturaşii împrăştiaţi **într-**o parte pe poalele rochiei. Îşi pieptănă părul des cu cărare pe mijloc şi îl strânse la spate cu agrafe. Această coafură îi accentua obrajii fini şi o făcea să pară mult mai sofisticată. Mulţumită de sine îşi luă gentuţa de seară şi se îndreptă spre camera de zi unde trebuiau să se întâlnească cu toţii pentru ca după aceea să plece la petrecere. Doamna Peritakis, elegant îmbrăcată toată în mătase, era singura persoană din camera aceea. O salută călduros pe Lorna.

— Ce rochie drăguţă, spuse ea, este din Canada?

— De fapt o prietenă de**-**a mea a creat**-**o, îi spuse Lorna. Îi povesti că înainte fusese fotograf de modă. După ce Lorna termină de povestit, doamna Peritakis îi spuse:

— Viaţa ta, domnişoară McCann este atât de interesantă. Cred că te plictiseşti destul de tare aici în sat la noi.

— Oh nu! protestă Lorna plină de viaţă. Nu**-**mi amintesc să mă fi plictisit de când am venit în Creta. Înconjurată de atâta frumuseţe, istorie, şi de oameni care sunt preocupaţi mai mult de ei înşişi decât de ultima modă de la Paris. Vedeţi, continuă ea, slujba mea este minunată. În pofida muncii rutiniere de pe şantierul arheologic. şi istovitoare. eu tot mă simt ca şi cum aş fi fost eliberată din**tr-**o cameră întunecată rătăcită **într-**o lume plină de magie. Femeia mai în vârstă începu să zâmbească. Ştiu că sună un pic cam exagerat, spuse Lorna, dar asta simt eu.

— Draga mea copilă, nu zâmbesc pentru că te**-**aş găsi amuzantă. Dar. cum îi spuneţi voi. asemănarea. dintre

emoţiile tale şi. cele ale Ariadnei mă uimeşte. Şi ea spune că se află **într-**o lume magică.

— Oh, da! Magia iubirii.

— N**-**ai fost niciodată îndrăgostită? o întrebă doamna Peritakis.

— Pentru o perioadă de timp am crezut că eram, dar niciodată îndeajuns pentru a mă căsători.

— Când vei întâlni bărbatul potrivit, spuse doamna Peritakis ferm, nu vei da greş.

În acel moment uşa se deschise şi un vârtej de culoare galben pal, culoarea grâului copt, dădu buzna în cameră. Ariadna ţinea dramatic în mână un bucheţel de orhidee mărunte galbene şi portocalii şi i se adresă mamei sale în greacă, furioasă.

La început doamna Peritakis îi răspunse şi ea în greacă, apoi spuse în engleză:

— Calmează**-**te, Ariadna. Fără îndoială că Lorna ne poate ajuta. Tocmai îmi spunea că are experienţă în domeniul modei. Ochii ei verzi îi întâlniră pe cei ai Lornei şi amândouă observară că doamna Peritakis folosise numele de botez al Lornei. Ariadna ţinea orhideele în mână patetic.

— Oh! Lorna, ce mă fac? Kosti mi**-**a trimis aceste flori, dar nu se potrivesc cu rochia mea. Rochia. le acoperă.

Rochia ei era croită să coboare de pe umeri **într-**un volan adânc şi într-adevăr florile ar fi fost acoperite.

— Dar în păr ce zici? întrebă Lorna, dar recunoscu că nici aşa n**-**ar fi mers. Părul Ariadnei fusese împletit şi legat cu o panglică de cristale. Era mult prea sofisticat pentru micuţul buchet. Inspiraţia însă veni. Ştiu! spuse Lorna şi începu să dea ordine pe parcă ar fi făcut fotografii. Am nevoie de nişte sârmă. şi o panglică să se asorteze cu rochia ta, şi de un ac cu aţă.

O menajeră fu trimisă să facă rost de aceste lucruri, iar Lorna începu să desfacă cu atenţie florile arămii şi frunzele delicate. îi zâmbi Ariadnei care o privea îngrijorată.

— Nu intra în panică. Vor arăta minunat! îţi promit.

După ce lucrurile cerute fură aduse ea începu să lucreze cu îndemânare. Măsură o bucată de sârmă pentru a o potrivi pe încheietura mâinii fetei, apoi începu să coasă o bucată de panglică de catifea în jurul acesteia, în care prinse orhideele şi frunzuliţele. Apoi o îndoi pentru a o potrivi pe încheietura mâinii Ariadnei. Arăta minunat şi se potrivea perfect cu rochia croită în stil victorian.

Ariadna era încântată. Îşi ridică mâna admirând efectul plăcut al florilor pe piele.

— Oh! Priveşte, mamă! Cred că este perfect! O sărută pe obraz pe Lorna. Eşti un înger, Lorna, şi eşti atât de deşteaptă! Nu-i aşa mamă? Mama ei o bătu uşor pe umăr cu palma.

— Eşti deşteaptă, într-adevăr. Sper să fii pe aproape când vom îmbrăca mireasa, Lorna, râse ea. Altfel **s-**ar putea să am o cădere nervoasă.

— Jason, priveşte! Ariadna se năpusti spre fratele ei care tocmai intrase în cameră. Priveşte cum mi**-**a aranjat Lorna florile de la Kosti. Nu-i aşa că sunt frumoase?

— Foarte frumoase, draga mea, şi la fel eşti şi tu, spuse el, însă ochii lui erau aţintiţi asupra Lornei, care stătea emoţionată ca o floare auriu**-**turcoaz, lângă peretele alb. Inima ei bătea cu putere, însă ţinu capul drept şi îi susţinu privirea fără să clipească astfel încât el fu cel care întoarse capul în cele din urmă. Se apropie de mama sa şi o sărută pe obraz.

— Bună seara, mamă. Iartă**-**mă că am întârziat. N**-**am putut să**-**mi termin treaba aşa repede cum sperasem. Din nou o privi pe Lorna şi o salută sobru, încli**nându-**şi capul brunet.

— Bună seara Lorna, i se adresă el şi apoi tăcu.

Şi ea la rândul său înclină capul pentru a răspunde la salutul lui. În lumină, părul ei părea lucios ca satinul. El se adresă celor trei femei:

— Manolis vă aşteaptă la limuzină, mamă. Propun să merg eu cu Ariadna şi îţi sugerez ca tu şi Lorna să mergeţi cu Manolis. În felul acesta vei avea o maşină la dispoziţie

dacă vei dori să pleci de la petrecere înaintea noastră.

— Şi Nikos? întrebă doamna Peritakis.

— Nikos mi-a spus că va veni singur la Iraklion. Aşa că Lorna, mai trebuie să ai răbdare căci o să vă întâlniţi la petrecere. Lorna îşi ridică sprâncenele delicate, însă tot ce-i spuse fu doar atât:

— Nu mi-am propus anume să-l întâlnesc pe Nikos. El o privi sceptic, apoi ridică şalul de mătase al mamei sale şi le conduse pe cele două femei la maşina care le aştepta deja.

Pe parcursul drumului spre Iraklion, Lorna ascultă politicoasă descrierile făcute de gazda ei în legătură cu câţiva invitaţi pe care avea să-i întâlnească la petrecere şi în ce relaţii se aflau aceştia cu familia Peritakis. Însă mintea ei medita la scurta şi glaciala întâlnire cu Jason. Îşi spunea că este mai bine ca Jason să creadă că are o relaţie cu Nikos, deoarece asta însemna că ar fi lăsat-o în pace, iar ea tocmai asta îşi dorea. În felul acesta era protejată de ea însăşi, întrucât recunoscuse cât de atrăgător îl considera şi ştia că n-ar fi putut să-i reziste. Ştia foarte bine că o scurtă aventură de-o vară cu Jason Peritakis ar fi făc**ut-**o nefericită şi oricum mai mult de atât nu **s-**ar fi putut. Era mult mai bine să-l facă să creadă că nu este disponibilă şi apoi să aştepte să-i treacă această dragoste absurdă.

În portul Iraklion au găsit uşor iahtul lui Kosti – Calliope. Iahtul era plin de luminiţe prinse de velatură, care conturau silueta vasului. Punţile erau înţesate de oameni eleganţi. Femeile străluceau în mătăsurile şi bijuteriile lor.

Kosti îi făcu cunoştinţă cu un grup de tineri din Atena care erau prieteni cu el. Toţi vorbeau cursiv engleza şi nu fu nevoie decât de o singură privire aruncată Lornei şi nici că se mai uitară după alte femei tot restul serii. I se oferise şampanie, făcuse un tur al vasului, dansase până nu mai putuse şi fusese sărutată o dată de un admirator înflăcărat când o găsi singură pe punte unde se dusese să-şi mai tragă sufletul.

Dar ceva lipsea şi nu era chiar atât de relaxată pe cât dorea să arate. Deşi plutise în jurul ringului de dans în braţele unui număr mare de parteneri, era foarte conştientă că braţele lui Jason le dorea în jurul ei. Mâna lui Jason pe spatele ei conducând-o ferm. Iar dacă cineva avea de gând s-o sărute atunci buzele lui Jason erau cele pe care dorea să le simtă pe ale ei.

Ea tânjea să danseze cu el şi încercă să-l determine s-o invite. Dar bineînţeles că el nu înţelese mesajul, chiar şi când îi zâmbi expresia feţei lui nu se schimbă, iar apoi se întoarse şi dispăru în mulţime.

Orchestra luă o scurtă pauză, iar Lorna se sprijini pe balustradă, savurând briza răcoroasă. Partenerul ei dispăruse pentru a-i aduce nişte şampanie, şi pentru moment era singură. Ariadna se apropie de ea şi o întrebă:

— Te distrezi, Lorna?

— De minune. Sper să nu mi tocească sandalele de atâta dans.

— Toţi prietenii lui Kosti s-au îndrăgostit pentru tine, spuse Ariadna.

— Cred că vrei să spui s-au îndrăgostit de chicoti Lorna, şi cred că exagerezi puţin.

— O, nu! scutură Ariadne din cap şi cristalele din păr îi străluciră. Vei vedea, îţi vom găsi un soţ grec în scurt timp.

— Mă îndoiesc că Lorna şi-ar dori ceva atât de permanent ca un soţ, se arătă Jason din umbră. Nu ţi s-ar potrivi, nu-i aşa? o întrebă el.

— Asta depinde numai de soţ, spuse Lorna.

Partenerul Lornei se întoarse, iar când îi înmână paharul cu şampanie Lorna îşi flutură genele spre el şi se simţi total satisfăcută să vadă faţa încruntată a lui Jason.

Sfidător, Lorna dădu peste cap paharul cu licoarea magică şi se lăsă purtată spre ringul de dans, întrucât formaţia de muzică reîncepuse să cânte.

În timpul cinei se simţi puţin ameţită astfel încât refuză diferitele soiuri de vin care însoţeau fiecare fel de mâncare. În pofida acestei precauţii, stelele păreau să se

legene pe cerul întunecat de câte ori îndrăznea să ridice ochii pentru a le privi.

Aşa că se simţi foarte uşurată când Ariadne veni să-i spună că trebuiau să plece. Acest sentiment dispăru repede când află că Jason avea să le ducă acasă.

— Mama a plecat cu limuzina după cină, îi explică Ariadna. N-a vrut să ne strice petrecerea urând-ne noapte bună. Jason se alătură celor două femei.

— Hai Ariadna! Se face târziu, spuse el. Pe Lorna o ignora complet.

Lorna îi ură noapte bună gazdei şi coborî foarte atentă pasarela urmată de Jason. Sora lui mai zbovi puţin pe punte pentru a-şi lua rămas-bun de la logodnicul ei. Jason părea foarte înverşunat.

— Ştii de ce n-a venit Nikos la petrecere? o întrebă el. Fu tentată să-i spună adevărul, că nici măcar nu-i dusese dorul lui Nikos. Nici măcar nu observase că nu se afla acolo, însă îi spuse doar:

— N-am nici cea mai vagă idee ce s-a întâmplat cu el.

— A fost o impoliteţe şi o insultă pentru Kosti şi invitaţii săi. Manierele vărului meu lasă mult de dorit. Lorna simţi că şi pe ea o mustra. O compara cu Nikos pentru că el credea că sunt amanţi.

Pe drum, în timp ce Ariadna vorbea întruna despre petrecere, iar Jason conducea tăcut, Lorna începu să se înfurie. În fond, cine se credea el? O pedepsea cu muţenia lui rece. De ce? Nu avea niciun motiv să se supere pe ea, îşi spuse Lorna în sinea ei. Ea ar fi trebuit să fie cea jignită, o ignorase complet toată noaptea. Şi tot el avea tupeul să-i ţină lecţii despre impoliteţe. Se pricepea foarte bine la vorbărie!

Jason parcă maşina în faţa vilei şi îi deschise portiera surorii sale. Când se întoarse pentru a o ajuta pe Lorna, aceasta îi ignoră mâna şi coborî singură din maşină. Ariadne îşi sărută fratele de noapte bună.

— Bună seara, Jason. A fost o petrecere minunată, nu-i aşa?

— Minunată, draga mea. O sărută tandru pe frunte.

Iar tu te-ai descurcat foarte bine. Kosti e un tip norocos. Acum du-te la culcare. Este târziu. După ce ea dispăru în casa întunecată, el se întoarse spre Lorna şi îi spuse formal: bună seara Lorna. Sunt sigur că vei dormi buştean.

— Nu mi-e deloc somn. Aş putea să dansez ore întregi.

— Am observat. Pot să te servesc cu ceva? Nişte limonadă?

— Cu nimic, mulţumesc. Cred că voi face un tur al grădinii. să iau o gură de aer. noapte bună.

— Te voi însoţi, spuse el. Doar dacă nu doreşti să rămâi singură.

— Te rog! începu să fredoneze sfidător şi coborî spre grădină urmată de Jason.

În lumina lunii piscina părea netedă ca sticla. Îşi ridică braţele şi începu să danseze, învârti**ndu-**se în cercuri din ce în ce mai largi. Jason se apropie de ea.

— Dansezi foarte bine, Lorna. dar cred.

— Cum poţi să-ţi dai seama dacă dansez bine sau nu? Se opri pentru un moment pentru a-l privi. N-ai dansat deloc cu mine.

— Toată seara ai stat pe ringul de dans, spuse el. Nici n-am putut să mă apropii de tine.

— M-am distrat foarte bine. Îmi place să dansez. Pentru a-i arăta acest lucru începu să valseze din nou învârti**ndu-**se pe marginea bazinului.

— Oricum, Lorna, cred.

— Să ştii că nu eşti singurul care poate dansa solo. Ştia că se comporta copilăreşte, însă temperamentul şi şampania o făceau să se comporte aşa.

— Eu voiam doar sa.

— Am să dansez până în zori! făcu un salt, se împiedică şi căzu cu capul înainte, până pe fundul piscinei.

Reapăru la suprafaţă plescăind şi gâfâind. Jason îngenunche pe margine, gata-gata să sară în piscină ca **s-**o salveze.

— Lorna, te simţi bine?

— Foarte bine, chicoti ea. O baie era ceea ce-mi

doream. Se întoarse pe spate şi pluti. Rochia lungă se unduia în jurul ei ca nişte alge. Apa este minunată, îl informă ea.

— Am încercat să te avertizez, spuse el.

— Da. Înotă spre margine şi se mărturisi. Cred că am bătut cam multă şampanie.

— Ah! îşi înăbuşi el un zâmbet. Atunci o baie în piscină este benefică. Se ridică din nou şi privi spre ea în timp ce înota încet de-a lungul piscinei. Am observat că scufundarea ţi-a potolit temperamentul, remarcă el când ea ieşi din piscină.

— M-am purtat prosteşte, recunoscu ea. Dar să ştii că poţi fi câteodată aşa de enervant. Îşi scoase sandalele ude leoarcă, apoi se apropie de el. Părul şi rochia îi şiroiau de apă. Când se apropie de el, lui Jason i se opri respiraţia. O privea flămând de dorinţă. Lornei i se păru că îl vede tremurând.

Ea şovăi şi privi în jos spre rochia ei, apoi icni înspăimântată. Arăta ca o nimfă îmbrăcată doar de razele lunii de culoare turcoaz deoarece din cauza apei materialul rochiei devenise aproape transparent, lipindu-se de trupul ei. Îşi ridică mâinile deasupra sânilor într-o încercare de a-i acoperi, dar el i le îndepărtă.

— Dumnezeule! Lorna. Vocea lui era răguşită. Mă înnebuneşti. O trase stângaci în braţele sale şi îşi coborî gura peste a ei. Buzele lui erau fierbinţi, pline de dorinţă, pasionale.

Ea cedă cu un oftat şi se lipi de el, uitând de toate avertismentele. Ardea de bucurie la atingerea gurii lui, iar buzele ei se desfăcură. Braţele lui puternice o strângeau tare şi ea putea să simtă duritatea trupului lui apăsată pe al ei. Îşi strecură mâna sub haina lui şi începu să-i desfacă nasturii cămăşii care acum era udă de la rochia ei. Ritmul respiraţiei lui creştea pe măsură ce ea îi atingea pieptul, plimbându-şi degetele prin părul negru.

Cu un strigăt înăbuşit Jason îşi coborî mâinile de-a lungul trupului ei, atingându-i sânii cu degetele. Sfârcurile ei se întăriseră sub acoperământul subţire de şifon ud, iar

ea se arcui spre el cu voluptate. Nu mai era conştientă de nimic altceva decât de dorinţa oarbă de a fi a lui.

El se îndepărtă de ea cu un oftat, tremurând, şi o privi. Ea stătea fără ruşine, aşteptând ca el să facă dragoste aici, în grădină cu ea. Sau **s-**o conducă în camera lui.

Faţa lui părea palidă în lumina primei raze a zorilor, părul îi cădea ciufulit pe frunte, cămaşa îi era descheiată până la brâu. Se aplecă pentru a**-**şi lua cravata căzută la picioarele lor. Când o privi din nou, expresia feţei lui era impenetrabilă.

Ea stătea mută, ca o statuie, în timp ce o cuprindea ruşinea. Nu se mişcă nici când el, dezbrăcâ**ndu-**se de sacoul alb de seară, i**-**l puse pe umeri.

— N**-**ar fi cinstit Lorna, şi în pofida părerilor tale despre mine, eu nu fac dragoste cu femeile altor bărbaţi. Nici măcar dacă este. atât de frumoasă. ca tine.

Puţina mândrie care îi mai rămăsese o opri să**-**l contrazică, să**-**i spună că nu avea pe nimeni, că singura persoană pe care o dorea era el.

— Vino, Lorna. da. este târziu. El dori să**-**i pună mâna în jurul umerilor, însă ea îl evită. Dacă o atingea acum, se temea că va începe să plângă şi ridicâ**ndu-**şi sandalele distruse îl urmă în tăcere în vila adormită.

Capitolul 5

Următoarea zi se dovedi a fi oribilă. Lorna se trezi pe la prânz, deprimată şi cu o durere de cap îngrozitoare. Stătea în pat privind desenul razelor de soare pătrundeau printre vergelele storurilor şi se gândea cum va găsi curajul să se ridice şi să coboare în sufragerie, unde, inevitabil, ar da peste Jason.

După aproape o oră de fâţâială inutilă se forţă să facă un duş şi să se îmbrace şi, cu un sentiment de pedeapsă iminentă, coborî scările mai mult târâ**ndu-**se.

În casă era linişte. Era ora siestei. Cu puţin noroc se va strecura fără să întâlnească pe cineva. Coborî scările în vârful picioarelor până spre uşa din faţă. Lumina soarelui o izbi ca un pumn, şi ea clipi în lumina orbitoare.

— Ah! Lorna. Aici eşti! Orbită de lumina soarelui n-o observase pe doamna Peritakis, care stătea într-un colţ al grădinii, sub o umbrelă de soare dungată, iar în faţa ei se afla o măsuţă pe care era o tavă cu pahare, ceşti şi farfurii. Aici ai suc de portocale şi cafea, spuse ea. Vrei să stai cu mine?

Lorna se gândi că în acel moment nu avea nevoie decât de un pahar cu suc rece de portocale, aşa că se aşeză recunoscătoare la umbră, lângă gazda ei.

— Jason şi Ariadna ne-au lăsat singure, spuse doamna Peritakis. Au plecat să înoate, cu Kosti. Îi dădu Lornei un pahar cu suc rece de portocale. Ne-am gândit să nu te trezim. Am considerat că aveai nevoie mai mult de somn decât de înot. Sper că am procedat bine!

O roşeaţă trădătoare acoperi faţa Lornei.

— O, Dumnezeule! oare doamna Peritakis ştia de escapada ei de noaptea trecută? Nu ştia precis unde dormea mama lui Jason. Poate că dormitorul ei dădea spre piscină, şi poate auzise. şi văzuse tot ce se întâmplase. Copleşită, Lorna mormăi ceva încet şi sorbi din sucul rece.

— Nu-i aşa că a fost o petrecere reuşită? o întrebă doamna Peritakis. Fără să aştepte vreun răspuns, ea continuă. Cred că o petrecere la bordul unui vas este una dintre cele mai plăcute. Eşti de acord?

— Eu. aşa cred. Vreau să spun. N-am mai fost la vreo petrecere pe un iaht până acum. Ştia că acest răspuns părea stângaci, dar nu se simţea în stare să fie abilă. Era prea obosită şi umilită. Pe deasupra, cu cât familia Peritakis şi-ar da seama mai repede că ea vine din-tr-o lume total diferită de a lor cu atât era mai bine.

— Nici n-am avut timp să-ţi mulţumesc cum trebuie pentru bunătatea ta faţă de Ariadna, aseară, spuse la un moment dat gazda ei. Ajutând-o cu orhideele. Zilele astea a fost foarte încordată. Ea. cum îi spuneţi voi? Ea. accentuează lucrurile.

— Exagerează, sugeră Lorna, aşezând paharul gol pe tavă.

— Ah! engleza mea! Exagerează. bineînţeles.

— A fost o nimica toată, o asigură Lorna. Doamna Peritakis îi arătă ibricul cu cafea, iar ea înclină afirmativ din cap. Da, vă rog. Am avut noroc că mi-am amintit trucul cu sârma.

— Totuşi a fost drăguţ din partea ta **s-**o ajuţi! Nu oricine **s-**ar fi deranjat. De exemplu Carol, n-ar fi făcut aşa.

— Carol!? Lorna privi spre doamna Peritakis, **întrebându-**se dacă durerea de cap o făcea înceată la minte, întrucât nu avea nici cea mai vagă idee despre cine vorbea.

— Ariadna nu ţi-a povestit despre Carol?

— Nu, nu mi-a povestit.

— Carol este o americancă venită în vizită în satul nostru, acum câţiva ani. Aşează o ceaşcă de cafea în faţa ei. Am ajuns **s-**o cunoaştem bine şi petrecea mult timp cu noi. Era o fată atât de frumoasă. foarte sofisticată. Ea şi Jason erau atraşi unul de altul şi am. crezut că se vor căsători.

Cafeaua fierbinte nu o ardea atât de tare pe Lorna ca junghiul geloziei care trecuse prin ea.

— Ce **s-**a întâmplat? întrebă ea când îşi reveni.

— Nu sunt sigură, dar cred că ea **s-**a simţit prea modernă pentru a trăi în Creta. Lorna se forţă să zâmbească.

— **Într-**un fel pot să înţeleg asta, spuse ea. La urma urmei sunt prea multe diferenţe culturale. Ea. Carol. trebuie să se fi simţit foarte singură câteodată.

— Carol nu **s-**a simţit niciodată în viaţa ei singură. Nu o plăceam, spuse ea în sfârşit, era o femeie rece.

— Dar Jason o plăcea, spuse Lorna privind în jos, în spuma cafelei pentru a ascunde durerea din ochii ei mari.

— Ah! Jason e bărbat! Mama lui îşi flutură mâinile expresiv. Era frumoasă şi amuzantă. iar el era plictisit. Ştie că acum trebuia să fie deja căsătorit. Niciuna din grecoaicele pe care i le-am prezentat nu l-au atras, adăugă ea nostalgică.

Şi de vreme ce mama lui se afla în dispoziţia de a se confesa, Lorna se gândi că putea să afle tot ce dorea. Poate o ajuta să-i treacă nevoia de el. Chiar dacă era dureros.

— Presupun că vreţi să se căsătorească fără a iubi? o întrebă ea. Doamna Peritakis păru surprinsă.

— Bineînţeles că nu! Vreau să fie fericit. Tocmai de aceea eram pregătită **s-**o accept pe Carol. Şi îmi cunosc copiii. Jason nu va fi niciodată fericit alături de o soţie maleabilă. El are nevoie de o femeie căreia nu-i este frică să**-**l înfrunte. Atunci o va respecta.

— Cred că, insistă Lorna, provenind din medii atât de diferite, presupun că el şi Carol. n**-**ar fi avut nicio şansă.

— Condiţia lor nu a avut nicio legătură cu asta, suna chiar îndurerată. Carol voia să**-**l schimbe pe fiul meu, să**-**l transforme **într-**o altă persoană decât era. Acest lucru nu se va întâmpla niciodată. Faptul că l**-**a pierdut a fost numai vina ei. Nu are nicio legătură cu mediul ei. Însă Lorna nu cedă.

— Totuşi, îşi pune amprenta asupra unei relaţii, nu-i aşa? spuse ea. Mai ales când amândoi sunt obişnuiţi cu feluri diferite de viaţă.

— Chiar crezi asta? se adresă gânditoare doamna Peritakis tinerei sale însoţitoare înainte de a spune: eu cred că acolo unde există o dragoste profundă şi stabilă între doi oameni aceste diferenţe dispar precum zăpada de pe munţi primăvara.

— Mă întreb. Lorna privea peste valea albă care strălucea în soarele după**-**amiezii. Mă întreb dacă este atât de simplu.

— N**-**am spus că e simplu, replică ferm mama lui Jason. Oh, nu, draga mea! Chiar invers. Acest lucru implică răbdare şi respect din partea fiecăruia. Nu este la fel şi pentru tine, în lumea ta?

— Ba da, încuviinţă Lorna. Nu este chiar aşa de uşor cum le pare necunoscătorilor. Doamna Peritakis zâmbi blând.

— Vezi, draga mea, în sinea ta eşti de acord cu mine până la urmă. Lorna hotărî că această discuţie devenea cam periculoasă.

— Doamnă Peritakis, spuse ea **într-**un efort de a schimba subiectul, mă gândeam dacă îmi permiteţi să fac

câteva fotografii la nunta Ariadnei? Cele neoficiale, când va pleca spre biserică, şi de ce nu, şi cele de la petrecere. Promit să nu fiu băgăreaţă. Avea acest gând în minte de ceva vreme, iar acum i se păru potrivit să abordeze subiectul. Avea de gând să cumpere un album frumos în care să pună pozele, iar apoi să le ofere drept cadou-surpriză mirelui şi miresei. Doamna Peritakis păru încântată de această idee.

Lorna decise să stea cât mai departe de Jason, pentru a evita astfel atât neînţelegerile ce s-ar putea ivi, cât şi suferinţa inutilă. Astfel încât în fiecare dimineaţă când era trezită de zgomotul copitelor de cal, se scula repede din pat şi se spăla şi îmbrăca în grabă. Îşi lua aparatul de fotografiat şi străbătea în grabă ţinutul pentru a ajunge la timp la micul dejun de la tavernă, înainte ca Jason să se întoarcă de la plimbare. După lucru se grăbea să ajungă la vilă pentru a face un duş şi pentru a se schimba, apoi pleca să ia cina cu colegii ei la Vasily. Când se întorcea la vilă ca să lucreze familia Peritakis era de obicei plecată cu treburi sau probleme legate de apropiata nuntă, şi se strecura în pat înainte ca ei să se întoarcă. Era o rutină obositoare, însă dădea rezultate.

Jason nu mai venise pe şantier şi Lorna îşi spuse că probabil este prea ocupat. Dar în sinea ei era convinsă că o evita deliberat, şi ea făcea acelaşi lucru, însă gândul că se ferea de ea o întristă.

Către sfârşitul săptămânii, când deja era epuizată din cauza încercării de-a evita o anumită persoană după care în sufletul ei tânjea, de fapt, Susan se apropie de ea şi îi sugeră să-şi ia ea liber o jumătate de zi pentru a merge la cumpărături la Iraklion. Voia să-şi cumpere o rochie pentru nuntă.

— Am parte de puţin timp liber, spuse Susan, şi tu la fel! Ai avut de lucru până peste cap toată săptămâna. Sunt sigură că bătrânul Spanakis n-o să te invidieze pentru o după-amiază. Lorna fu încântată de posibilitatea de a întrerupe rutina, aşa că îl abordă pe profesorul Spanakis care consimţi în cele din urmă.

După prânz, în ziua în care plănuise drumul la Iraklion Lorna se întoarse pe vechea ei rută la vilă pentru un duş scurt, şi se schimbă **într-**o rochie de vară, largă, de culoarea mărului crud. Îşi pieptănă părul ud, proaspăt spălat şi îşi dădu cu spumă pentru a**-**i da o formă. Se uită un moment în oglindă. Acum era complet bronzată, şi pielea ei părea ca satinul lucios pe lângă bumbacul aspru al rochiei, însă uitâ**ndu-**se mai bine observă cearcănăle de oboseală de sub ochii ei. Regimul autoimpus de muncă extenuantă îşi pusese amprenta. Aplică un strat subţire de fard peste cearcăne şi înlătură cu podul palmei şuviţa de păr care îi căzuse pe obraz. Părul îi crescuse, însă pentru că fusese tuns de un profesionist, îşi păstrase forma.

Îşi luă o geantă de plajă din bumbac, albă, în care îşi puse portofelul şi inevitabilul aparat de fotografiat, şi sub un impuls de moment, aruncă şi costumul de baie şi un prosop. Dacă terminau repede cu cumpărăturile, poate aveau timp să facă o baie înainte să ia autobuzul spre casă.

În timp ce cobora în curte, auzi voci în spatele casei, aşa că decise **s-**o ia pe drumul principal ce ducea spre sat în loc să meargă pe drumul ei obişnuit prin livada de portocali.

Era la o aruncătură de băţ de sat când Mecedesul alb al lui Jason luă curba brusc, el îi strigă să se oprească şi se întoarse către ea. Se lăsă peste scaunul din dreapta şi exclamă:

— Lorna! Ce cauţi aici?

Era pentru prima oară când vorbeau, din dimineaţa de după petrecere, când o condusese până la uşa dormitorului. Gura ei era uscată şi**-**i era greu să răspundă ca şi cum nimic nu **s-**ar fi întâmplat.

— Merg până în sat. mă întâlnesc cu Susan.

— Nu pentru a merge pe şantier, sigur? Nu în rochia asta.

— Nu. Mergem la Iraklion pentru cumpărături. Avem întreaga după**-**amiază liberă.

— Şi eu merg la Iraklion. Urcă! Te duc eu. Îi deschise uşa şi aşteptă ca ea să urce în maşină. Primul ei impuls fu

să refuze. Să-i spună drept, în faţă, că preferă să ia autobuzul, însă realiză că ar fi părut deplasată, aşa că murmură:

— Mulţumesc, şi se urcă în maşină.

El nu porni maşina imediat şi se lăsă pe spate în scaunul lui, privi**nd-**o gânditor. Purta o pereche de jeansi în după-amiaza asta, nu rupturile pe care le purtau ei pe şantier, ci o pereche de blugi originali, mulaţi pe carnea pulpei, scoţâ**ndu-**i în relief forţa muşchiului piciorului. Şi tricoul său alb îi făcea umerii laţi să pară mai puternici decât niciodată.

— Este o minune că ne-am întâlnit, spuse el. Voiam de mult să vorbim singuri.

— Oh? Părea că o piatră mare i se pusese în gât şi o împiedica să vorbească.

— Ai încercat să mă eviţi, Lorna? o întrebă el.

— Ei bine.er. Îndrăzni să-i arunce o privire însă când ochii ei albaştri îi întâlniră pe cei verzi, îşi mută privirea repede.

— Da. ai încercat să mă eviţi. Din cauza nopţii trecute? Din cauza a ce **s-**a întâmplat între noi. Am vrut să-ţi spun. El luă o pauză aşa că ea termină pentru el.

— Să uit totul?

— Poţi să faci asta, spuse el, poţi să uiţi? Lorna încercă să înghită piatra din gât.

— Nu. suspină ea în cele din urmă, mă tem că nu pot.

— Te temi? Se aplecă aproape de ea, astfel încât Lorna îi putu simţi mirosul îmbătător al pielii. De ce te temi?

— Ei bine. să nu mă fac de râs, cred. Nici unei femei nu-i place asta. Încercă să pară stăpână pe ea, însă eşuă lamentabil.

— Nu te-ai făcut de râs, îi spuse el, noaptea trecută te-am dorit, Lorna. şi tu m-ai dorit pe mine. Nu o să negi asta. M-ai dorit atât de mult cât te-am dorit şi eu. Faţa ei luă foc.

— Nu neg asta, spuse ea.

El întinse mâna şi îi prinse bărbia tandru forţâ**nd-**o

să-l privească, apoi îi trasă conturul liniei feţei cu vârful degetelor. Ea fu incapabilă să-şi reprime tremurul de plăcere pe care atingerea lui i-l provocă.

— M-ai dorit, repetă el. Era un accent de satisfacţie în cuvintele lui ceea ce o deranj.

— Băusem multă şampanie, îi reaminti ea tăios. Dezmierdarea plăcută încetă brusc.

— Şi ăsta a fost singurul motiv?

— Jason, trebuie neapărat să avem această discuţie. postmortem? încercă să-şi mute privirea, dar el îi ţinu bărbia strâns, aşa că nu reuşi.

— Mă înnebuneşti, şuieră el. De câte ori te-am căutat nu am reuşit să te găsesc. Te-ai strecurat din şi în casă ca o umbră. Însă nu te-am uitat. Mă. bântui. El o privi acuzator. Trebuie să ştiu dacă noaptea trecută a însemnat mai mult pentru tine decât. decât puţin prea multă şampanie. El îi eliberă bărbia şi îşi vârâ mâna în părul ei mătăsos, trăgând-o spre el şi forţând-o să-l privească. Este mai mult decât atât, nu-i aşa, Lorna? Era atât de aproape încât ea îi putea observa porii din pieli, barba proaspăt rasă.

— A fost mai mult decât atât, spuse ea uşor. Mult mai mult.

— Ah! îşi trase mâna din părul ei, însă pentru a şi-o coborî pe ceafă. Şi ce o să faci, Lorna? Ce o să faci cu Nikos?

— Nu are nicio legătură cu Nikos, spuse ea. Deloc.

— Într-adevăr! Mâna lui părăsi gâtul ei pentru a rămâne pe spătarul scaunului. Nu este cumva. cam necinstit. să nu-i spui iubitului tău?

— Bieînţeles! Însă Nikos nu este iubitul meu. N-a fost niciodată. Gura ei se arcui într-un zâmbet.

În acel moment, un sunet puternic de claxon o făcu să tresară. Prin oglinda retrovizoare văzură autobuzul de Iraklion cum lua curba, şoferul avertizându-i zgomotos că blocau şoseaua îngustă.

Înjurând, Jason băgă maşina în viteză şi strigă: Bine! Bine! cu zel cretan la şoferul de autobuz, porni iritat către

sat.

Susan, care devenise din ce în ce mai nervoasă în timp ce minutele se scurgeau, văzu acest incident din faţa staţiei de autobuz. Ochii ei se măriră în momentul în care prietena ei, ieşită aproape pe jumătate pe geamul acelei maşini luxoase, o strigă:

— Susan! Aici! Ne duce cineva. Nu te urca în autobuz!

— Lorna, trebuie neapărat să vorbesc cu tine singură, îi spuse Jason.

— Lasă asta în grija mea. Susan veni la ei şi Lorna îi spuse: Ne duce Jason cu maşina. Nu-i aşa că-i minunat? Aşa că o să avem timp pentru o baie, ţi-ai luat costumul? Susan nu putea vedea mâinile Lornei, pentru că ar fi observat altfel că degetele ei subţiri erau încrucişate.

— Nu. Nu cred că.

— Ei bine, de ce nu te duci să-l iei, Susan? Jason nu se supără. Nu-i aşa, Jason? îi aruncă o privire lui Jason care stătea tensionat pe scaun. Şi nu uita să-ţi iei uleiul de soare şi un prosop.

— O.K! Susan începu să alerge spre tavernă.

— Nu te grăbi, Susan! strigă Lorna. Avem timp la dispoziţie. Ei! exclamă ea triumfătoare în timp ce silueta durdulie a lui Susan dispăru, o să stea ceva timp. Întotdeauna îi ia timp să găsească ceva.

El opri motorul şi îşi puse braţul pe spătarul scaunului.

— Este adevărat ce mi-ai spus despre Nikos? o întrebă el răguşit. Este adevărat că n-a fost niciodată iubitul tău?

— Foarte adevărat. Simţea cum o piatră i se luase de pe inimă şi putea să respire uşurată pentru prima oară de multe zile.

— Dar de ce nu mi-ai spus nimic?

— Pentru că am fost furioasă pe tine. Oh! Ştiu că a fost o prostie. Dar tu ai presupus asta fără să ai niciun fel de dovezi.

— Dar în prima noapte, protestă el, Nikos a fost atât

de posesiv cu tine, încât am crezut.

— Ştiu ce ai crezut. Iar eu eram atât de supărată pe tine încât te-am lăsat să crezi în continuare.

— Şi de atunci. şi noaptea trecută. Sprâncenele lui se unirăîntr-o linie. În pofida a ceea ces-a întâmplat între noi, tot nu mi-ai spus.

— Am vrut. dar. mi s-a părut că nu este momentul potrivit. Se înroşi fără să vrea. Nu voiam să-ţi spun când. când niciunul dintre noi nu gândea clar. Puteai să crezi că vreau să te trag pe sfoară.

— Aşa că ai folosit aceasta. minciună. ca să te protejezi de mine. Nu-i aşa că am dreptate? Ochii lui cu irizări aurii o priviră trist.

— La început. da.

— Şi pe urmă?

Ea se răsuci pe scaun şi el îi putu vedea profilul. Voia să-l facă să vadă în adâncurile sufletului ei. Să vadă adevărul ce se afla acolo.

— Ţi-am arătat ce simt atunci când ai făcut dragoste cu mine lângă piscină. Atunci nu te-am minţit, Jason. Ţi-o jur.

Se uită la ea îndelung, pentru ca apoi să-i cuprindă faţa în mâini şi s-o sărute uşor pe buze. Îi simţi gura fierbinte peste buzele ei.

— Iubita mea, spuse el aspru, iubirea mea. Iubita mea, iubită Lorna. O luă în braţe şi o strânse cu putere la pieptul lui, sărutându-i genele, fruntea, părul. Timpul se opri în loc în timp ce Lorna se abandonă plăcerii voluptuoase a dezmierdării lui.

Susan tuşi uşor şi băgă capul în maşină.

— Ei! Mi-am luat costumul de baie, spuse ea, mai mergem la Iraklion? Lorna izbucni în râs şi îşi îngropă faţa în umărul lui Jason.

— Dumnezeule! exclamă el, avionul! Lorna chicoti fericită.

— Ce avion, dragul meu?

— Avionul din Atena. Trebuie să întâmpin nişte invitaţi care vin la nunta de mâine. Se întoarse şi deschise

uşa din spate pentru Susan. Nu ştiu din ce cauză, dar am uitat complet, spuse el cu un zâmbet ce făcu inima Lornei să bată cu putere. Susan zâmbi şi ea la rândul ei.

— Numai spune! Lăsând-se pe spate pe banchetă, ea adăugă: este bine că aţi pus capăt răcelii dintre voi. Şi pot să adaug că era şi timpul.

— Mai poţi să spui asta o dată, zise Jason. Şi acum, doamnelor, potriviţi-vă centurile în timp ce eu o să depăşesc autobuzul.

El conduse repede dar cu grijă până în oraş. Însă la fiecare porţiune dreaptă a drumului, mâna lui o prindea pe a Lornei şi o ţinea strâns, şi ori de câte ori ochii lor se întâlneau, ardoarea privirii lui o făcea să se topească şi soarele îi părea că niciodată n-a strălucit atât de puternic, şi că aerul nu a fost niciodată aşa de dulce.

Jason le lăsă în zona magazinelor înainte să se ducă la aeroport. Aranjară să se întâlnească mai târziu pe plajă.

Marea era limpede şi apa verzuie era străbătută de irizări aurii datorită strălucirii soarelui de după-amiază. Lorna se lăsă pe spate, în voia valurilor, privind munţii ce păreau că plutesc în depărtare, parcă suspendaţi. Încă o dată fu uimită de magia ce înconjura această ţară. Ţara lui Jason, atât de frumoasă şi misterioasă. Un mic semn de întrebare îi apăru în minte. Cum s-ar adapta ea la acest ţinut exotic? Era adevărat, ţara şi Jason o încânta, dar era încântarea o bază solidă pentru o relaţie? Şi unde ducea mai exact aceasta? La o aventură de-o vară. sau la ceva mai mult? Şi dacă o să fie ceva mai mult. O căsătorie. va fi ea capabilă să se acomodeze cu această ţară şi cu obiceiurile ei? Din câte observase ea, femeia juca un rol foarte modest în societatea cretană, şi Lorna se cunoştea destul de bine încât să-şi dea seama că nu era tipul de femeie supusă. Oarecum iritată din cauza gândurilor sale se întoarse şi porni înot spre ţărm. Unde îi era capul? Fantaza deja despre căsătorie când între ei nu fuseseră decât câteva sărutări şi grăbite declaraţii de iubire. Nu avuseseră timp nici măcar să discute serios. Să se descopere unul pe altul. Se purta ca o proastă.

Ieşi din apă şi se îndreptă spre duşuri să se clătească de sarea din păr. Pielea îi strălucea asemeni satinului brunauriu, în contrast cu albastrul strălucitor al costumului de baie în timp ce ea păşea mlădios şi senzual pe nisipul fierbinte. Un grup de bărbaţi ce jucau volei pe plajă se opriră **s-**o admire şi o fluierară apreciativ. Ea îi ignoră, dar se simţi bine ştii**ndu-**se admirată.

Era atât de cufundată în reverie încât când el se aşează lângă ea şi îi murmură numele, ea suspină:

— Jason! Tu eşti! El începu să râdă şi o luă de braţ.

— Te**-**am trezit, draga mea? Atingerea mâinii lui bronzate şi calde o făcu să se cutremure. Se smuci brusc şi îl îmbrăţişă.

— Nu dormeam. El se aşează pe marginea scaunului. Ea se simţi dintr-odată aşa de fericită că el era acolo, privi**nd-**o cu drag, încât îi veni să râdă în hohote. Eram doar cu mintea departe. Ei bine. aveam mai degrabă un coşmar.

— Ce fel de coşmar?

— Un coşmar. Ea se lăsă în jos pentru a se aşeza lângă el şi îşi strecură braţul pe sub al lui. Avea nevoie să simtă siguranţa braţului lui bronzat peste al ei, să**-**şi dea seama că magia încă lucra. Nu-i nimic. Sunt. sunt fericită că te văd. El se aplecă şi îi sărută obrajii.

— Aşa şi trebuie să fie, îi spuse el. Ea se zbârli puţin la remarca lui.

— Îmi pare bine să ştiu că joc după reguli, spuse ea împingâ**ndu-**l uşor. El zâmbi şi îi strânse ferm braţul sub al lui.

— Ne fac viaţa mai uşoară, argumentă el, însă acum cred că este timpul **s-**o trezim pe prietena ta. El arătă din cap spre Susan. Am comandat nişte cafea şi apoi trebuie **s-**o pornim spre casă. Am telefonat mamei şi suntem aşteptaţi la cină.

Şi totul fără să o consulte şi pe ea, se gândi Lorna. Dar se uita la ea cu atâta dragoste încât îşi domoli iritarea şi spuse uşor:

— Bine, şefule! Hai **s-**o trezim pe frumoasa adormită

şi să purcedem la drum!

După ce îşi băură cafeaua, Susan îi anunţă că a aranjat să se întâlnească cu Harvey la Iraklion în seara asta pentru a lua cina.

— Tu erai invitată de asemenea, Lorna, spuse ea. Nu aveam de gând să te las baltă.

— Dar nu te superi dacă ţi-o răpesc pe Lorna, spuse Jason. Bănuiesc că n-o să-ţi strice cu nimic cina. Susan îi zâmbi.

— Am să supravieţuiesc, şi îmi imaginez că voi doi n-o să vă supăraţi foarte tare că vă întoarceţi singuri acasă.

— Una din calităţile tale, Susan, este perspicacitatea, glumi cu ea Jason, şi sper că n-o să mi-o iei în nume de rău dacă îţi mărturisesc cât de fericit sunt că te întâlneşti cu Harvey la Iraklion pentru cină.

— Până la urmă totul s-a arânjat bine, spuse ea, clipind spre Lorna, chiar foarte bine.

După ce aranjară să-i lase pachetul lui Susan la tavernă, o lăsară pe aceasta în piaţa Venzelou şi o porniră spre casă. După ce merseră câteva mile, şi începură să urce serpentinele pustii, Jason trase maşina într-un intrând al muntelui, opri motorul, şi apoi o luă în braţe.

— Acum n-o să mai fim întrerupţi de nimeni, zâmbi el. Lorna încercă să-i zâmbească, însă inima ei bătea mult prea tare ca să-i poată face faţă. Avea impresia că o să se sufoce din cauza nevoi avide de-a simţi sărutul lui. Când îi atinse uşor buzele chinuind-o încet cu ale lui, ea gemu fără să vrea, şi punându-şi braţul în jurul gâtului lui îi răspunse la sărutul după care tânjea de mult. Îl dorea atât de mult încât o durea fizic, şi ştia că orice fel de dorinţă pe care o simţise în trecut era o umbră palidă a ceea ce însemna să doreşti cu adevărat un bărbat. De asemenea ştia că originea acestei pasiuni era iubirea, şi nu pofta fizică. Şi că până atunci nu cunoscuse o astfel de emoţie în viaţa ei.

— Lorna, murmură el aspru, limba lui atingându-i uşor urechea. El oftă tremurat şi se aplecă peste ea; în lumina înserării ochii lui păreau aproape fără de culoare.

Este adevărat? Este chiar adevărat?

— Este adevărat, şopti ea şi scoase un hohot mic de râs. Nici mie nu-mi vine să cred, dar este adevărat.

O prinse de mână şi îi sărută degetele subţiri, şi palma, şi îi gustă interiorul încheieturii cu vârful limbii. Ea scoase un geamăt de plăcere.

— Tânjesc să fac dragoste cu tine, îi şopti el. Să fac dragoste cu tine cu adevărat.

— Da. da.

— Dar nu în maşina parcată în creierii munţilor. Uşor, îi apucă cu buzele lobul urechii. Să înţeleg că nu ai nicio obiecţie să faci dragoste **într-**o maşină?

— Se pare că am scăpat din vedere acest aspect când m-ai sărutat. Dar acum, că ai adus vorba, cred că e cam în public. ca să nu spunem periculos. Nu mai vrem să ne escorteze până în sat nu ştiu câte autobuze, nu-i aşa? Era atât de fericită că descoperise această încântătoare latură a lui încât îi venea să cânte în gura mare. El îi dezmierdă obrazul.

— Când o să te fac a mea vreau să fie totul perfect, Lorna, spuse el uşor, pentru noi doi nu accept nimic altceva. Ea dădu din cap fără să scoată un cuvânt, arătând**u-**i că-l aprobă. Şi acum încetează să te mai uiţi la mine aşa provocator pentru că o să uit de toate sentimentele mele de gentleman şi o să te am chiar aici, acum, şi o armată de autobuze n-o să mă oprească. O sărută uşor înainte să dea drumul la motor şi să pornească încă o dată spre casă.

Era întuneric de-acum şi se aprinsese luminile de pe şosea. Jason dădu drumul la radio şi ritmurile melodioase ale unui sirtaki umplură maşina. Lorna se lăsă pe spate şi simţi pielea roşie a scaunului pe umărul gol. Închise ochii şi se lăsă în voia aerului răcoros al nopţii care îi mângâia faţa.

Capitolul 6

Dimineţile erau întotdeauna superbe în Creta, însă dimineaţa căsătoriei Ariadnei părea că este cu totul şi cu totul specială. Aerul era proaspăt, şi raze de aur

strălucitoare luminau dealurile din depărtare.

Deşi era încă devreme întreaga casă era în plină forfotă când Lorna se trezi. Femeile din casă se ocupau fie de crinolina Ariadnei, fie duceau tăvile cu platouri şi pahare, ori vazele pline cu flori vesel colorate. Bucătarul familiei Peritakis era ajutat de câteva femei angajate din sat, şi din zona bucătăriei se auzea un zumzet continuu, acompaniat de zgomotul veselei, şi de mirosul îmbietor al bucatelor.

Afară câţiva muncitori de la livada de portocali fuseseră aduşi să-i ajute pe grădinari să aşeze mesele de răchită sub umbra copacilor, pentru petrecerea de nuntă. Deja un bărbat mai în vârstă aprinsese cărbunele dintre una din gropile special pregătite pentru această ocazie. Cu mult timp înainte el şi prietenii săi avuseseră grijă să rotească frigăruile.

Lorna se îmbrăcă în grabă într-o pereche de pantaloni şi un tricou, şi luându-şi aparatul de fotografiat plecă în căutare de subiecte – şi a cafelei de dimineaţă dacă avea noroc. Găsise puţină cafea într-un ibric din bucătărie – şi făcu câteva fotografii cu pregătirile generale pentru nuntă pentru ca apoi să se întoarcă la etaj şi să bată uşor la uşa camerei Ariadnei, care îi fu deschisă de doamna Peritakis.

— Săraca fată! exclamă ea, nu prea ai putut să dormi în dimineaţa asta, cu zgomotul din casă.

Ştiind că mama lui Jason nu era la curent cu relaţia ce se înfiripase între fiul ei şi musafira din Canada, această prietenie pe care i-o arăta o făcea să se simtă bine.

— Cine ar vrea să doarmă într-o zi atât de importantă ca asta? zâmbi Lorna.

— Nu am dormit toată noaptea, se plânse Ariadna care stătea pe marginea patului, cu o faţă palidă din cauza emoţiilor. Era îmbrăcată într-o pijama de bumbac albastră şi arăta ca o adolescentă de 14 ani. Arăta prea tânără pentru a se mărita, se gândi Lorna. De ce o făcea! abia terminase şcoala. Doamna Peritakis îi spuse:

— Nu pot face nimic în ceea ce priveşte obiceiurile

tale nocturne, Ariadna, dar insist să mănânci ceva. Ea arătă spre o tavă de argint ce se afla neatinsă pe masă. Altfel o să leşini înainte să ajungi la biserică. Ariadne o privi cu încăpăţânare pe mama ei.

— N-o să leşin, mamă, spuse ea. Lorna luă un covrig cu susan de pe tavă şi începu să-l ronţăie.

— Ce ar fi să mâncăm împreună? sugeră ea. Eu nu mă mărit azi aşa că mi-e foame de nu mai pot.

Tânăra fată începu să râdă, însă luă celălalt covrig de pe tavă, din care muşcă uşor. Acest gest păru s-o mulţumească pe mama ei.

— Bine! spuse ea. Acum, că am aranjat şi asta mă duc să văd dacă ţi-au terminat de pus crinolina. Apoi e timpul să intri în baie. Nu! Aşteaptă! se adresă ea Lornei ce se îndreptase discret spre uşă. E cum nu se poate mai bine că eşti aici. Atât eu cât şi Ariadna suntem tensionate în dimineaţa asta. Prezenţa ta o să ne mai calmeze, cred. Lorna îşi ridică aparatul de fotografiat.

— Dacă tot nu încurc pe nimeni, pot să încep să fac nişte poze?

— O idee bună, fu de acord doamna Peritakis şi părăsi camera.

— Îmi faci poze înainte să mă îmbrac în rochia de mireasă? Ariadna privi în jos la pijamua ei mototolită.

— Da! Hai să avem o amintire a întregii zile. Poţi oricând să renunţi la orice fotografie dacă nu-ţi place. Şi nu poza pentru mine, îi spuse ea, deoarece Ariadna începuse să-şi strângă părul când o văzu pe Lorna că se uită prin obiectiv.

— Este destul de dificil să ignori camera, bombăni tânăra grecoaică. Se îndreptă spre tavă pentru a-şi turna un pahar cu suc de portocale şi Lorna observă strălucirea pietrelor de la gâtul ei.

Încercând să-i distragă atenţia, Lorna o întrebă:

— Ce străluceşte la gâtul tău? Ariadna îşi ridică gulerul pijamalei şi lăsă să se vadă un colier de acvamarine. Întotdeauna dormi cu lanţul la gât?

— Mama mi l-a dăruit, în dimineaţa asta. Au fost ale

ei. Le-a primit în dar de la tatăl ei atunci când s-a căsătorit. Lorna admiră reflexiile strălucitoare ale pietrelor.

— Sunt frumoase.

— Pentru mireasa lui Jason o să fie smaralde, o informă Ariadna.

— Ce drăguţ, spuse Lorna, întrebându-se de ce se simţea dintr-odată în defensivă.

— Aveţi o astfel de tradiţie în familia voastră, Lorna?

— Nu prea facem parte din exact aceeaşi ligă, îi răspunse Lorna morocănoasă, înşurubând o lentilă albastră şi concentrându-se asupra obiectivului aparatului de filmat. Ariadna deveni confuză.

— Ce înseamnă asta? Nu înţeleg, aceasta. ligă?

— Înseamnă că noi nu avem nicio bijuterie pe care s-o dăm mai departe în familia noastră, îi răspunse Lorna. Noi nu suntem deloc bogaţi.

— Dar tu ai bijuterii foarte frumoase, insistă cealaltă fată. Ai argint mult, şi la petrecere am observat că purtai nişte frumoase turcoaze.

— Erau ale mamei mele. Apăsă pe un buton şi scoase filmul.

— Vezi! strigă Ariadna. Şi mama ta ţi-a dat o bijuterie. Încercând să schimbe subiectul, Lorna îi spuse:

— Întinde-te peste pătură, şi umezeşte-ţi buzele pentru următoarea poză.

— Parcă spuneai că nu trebuie să pozez, îi reaminti Ariadna.

— Da. ei bine. doar de data asta. Vreau s-o fac din cauza. luminii ce străluceşte pe cuvertură, improviză Lorna. Ascultătoare, Ariadna îşi linse buzele şi se aşeză peste cuvertura din pânză de in Apoi spuse:

— Te deranjează faptul că suntem bogaţi? Într-un fel, spusele ei o luară prin surprindere.

— Să mă deranjeze? Bineînţeles că nu. O fotografie din unghiuri diferite, însă era conştientă de privirea verzuie a Ariadnei, care o urmărea cu atenţie.

— Eu cred că da, spuse ea, dar noi nu am fost

dintotdeauna bogaţi. Străbunicul meu a fost un ţăran sărac. Am muncit pentru tot ce avem acum. Nu suntem. cum se spune? Aristocraţi.

Pu**nându-**şi deoparte aparatul, Lorna se aşează pe marginea patului.

— Îmi pare rău, Ariadna, spuse ea. Ai dreptate. Devin tensionată când mă gândesc la diferenţele dintre noi.

— Eu nu sesizez nicio diferenţă, spuse tânăra fată zâmbind. Eu port acvamarinele mamei mele şi tu porţi turcoazele mamei tale.

— Dar tu eşti din Creta şi eu sunt din Canada, murmură Lorna.

Râzând, Ariadna sări lângă prietena ei.

— Şi amândouă suntem femei şi avem aceleaşi sentimente. Îşi puse braţul pe umerii aplecaţi ai Lornei. Ştii ce cred eu? Eu cred că tu ai sufletul unui ţăran, Lorna. Nu ai încredere în nimic care nu ţi**-**e familiar. Dar şi noi suntem nişte ţărani! Deci vezi, nu poate exista nicio diferenţă între noi.

— Faci ca totul să pară atât de simplu. Mohorâtă, Lorna se ocupă din nou de aparatul de fotografiat.

— Dar este atât de simplu, insistă Ariadna. Şi acum încetează să te mai preocupi atât de tare de nunta mea că mă supăr. Ochii ei, atât de asemănători cu cei ai lui Jason, sclipiră răutăcios. Şi reacţionez urât când mă enervez deoarece am moştenit tempermentul familiei Peritakis.

Uşa se deschise şi doamna Peritakis, ca un vapor tăind valurile, se repezi înăuntru.

— A sosit coafeza, îşi anunţă ea fiica. Repede, Ariadna. Trebuie să faci baie şi apoi să te îmbraci. Lorna se îndreptă spre uşă.

— Vă las singure, spuse ea.

— Nu vreau să crezi că te alung, Lorna, zâmbi doamna Peritakis.

— Nici nu faceţi asta, însă vreau să mai fac nişte poze cu pregătirile de afară, îi spuse Lorna. Adevărul era însă că simţea o nevoie copleşitoare de a**-**l vedea pe Jason. Voia să stea în preajma lui şi să simtă magia care o cuprindea

întotdeauna în prezenţa lui.

Se duse mai întâi în spatele casei. Vasily tocmai sosise în vechea lui maşină uzată încărcată cu tăvi pline cu chifteluţe reci cu aromă de lichior şi aşezate sub un strat de frunze de lămâi. În maşină se mai afla şi un coş mare cu pâine şi multe feluri necunoscute şi picante de brânză. O salută pe Lorna vesel şi se repezi în casă.

Multe maşini străine erau parcate pe alee şi de copaci erau priponiţi măgari, şi era un întreg du-te-vino, o mulţime de oameni cărând scaune şi flori pentru petrecere. Surprinse în câteva poze această agitaţie şi apoi se îndreptă spre mesele din răchită care fuseseră aşezate la umbra copacilor. De aici putu zări spatele lat al lui Jason. Stătea în fundul grădinii, îmbrăţişând cu privirea întreaga vale. Când auzi sunetul paşilor ei, se întoarse.

— Lorna! Bună dimineaţa, iubita mea. O apucă de mână şi i-o puse sub braţul lui. Tocmai mă gândeam, îi spuse el. Mă gândeam ce repede au trecut anii. Parcă ieri o purtam pe Ariadna pe umeri prin aceste livezi. Era un bebeluş. Şi acum a venit timpul **s-**o dau în grija soţului ei. În sinea ei, Lorna se gândi că o făcuse pe sora lui să pară ca un teren care trecea de la un proprietar la altul, dar nu putu spune decât atât:

— Kosti pare foarte drăguţ totuşi.

— Este un bărbat de treabă, fu de acord Jason. Îmi pare bine că o să-l am de cumnat. Şi a fost o dragoste reciprocă. Ăsta chiar e un noroc.

— Şi dacă n-ar fi fost, te-ai mai fi bucurat să-l ai de cumnat? îl întrebă Lorna, şi când el o privi pătrunzător ea continuă: adică Ariadna trebuia să se căsătorească cu cineva ales de familie în loc de cineva ales de ea?

— Chiar crezi că aş fi forţat-o pe Ariadna să se căsătorească împotriva voinţei ei? întrebă el, supărat.

— Ei bine. nu. dar căsătoriile sunt câteodată aranjate în Creta, nu-i aşa?

— Sigur. Şi de obicei cu succes. Voi nord americanii aveţi oroare de căsătoriile aranjate. Totuşi părinţii mei au avut o căsnicie lungă şi fericită. care fusese aranjată de

bunicii mei. Maxilarul lui se încordă. Aş putea spune chiar că rata divorţurilor este mai scăzută cu 10% în comparaţie cu voi.

— Nu-i adevărat! Pun pariu că sunt o groază de căsnicii nefericite în Creta, dar pentru că este aşa de greu să obţii un divorţ în această ţară. mai ales femeile. oamenii pur şi simplu nu încearcă.

— Păcat că nu citeşti încă poate bine în greacă să înţelegi ce scrie în ziar, îi spuse el trufaş. Astfel ai şti că legile noastre în ceea ce priveşte divorţul **s-**au schimbat. Cineva poate obţine divorţul prin**tr-**un consens comun după o separare de patru ani. De asemenea, zestrea nu mai este obligatorie.

— Vrei să spui că soţiile nu mai sunt evaluate în capre şi măslini, răspunse ea acid. Mâna lui o strânse de braţ.

— Îmi vine câteodată să te scutur zdravăn, Lorna, îi spuse el. Să fac în aşa fel încât să înţeleagă şi capul ăsta blond al tău.

— Nu cred că nu înţeleg. Deveni rigidă.

— Probabil că nu. Dar eşti foarte nedreaptă. Nu m**-**ai întrebat o dată ce părere am despre aceste lucruri? **S-**ar putea să te surprindă faptul că întotdeauna am considerat zestrea ca fiind o tradiţie crudă, de asemenea şi lipsa drepturilor soţiilor. Însă datorită faptului că trăiesc **într-**un sat din Creta tu presupui **–** fără să mă întrebi măcar **–** că sunt de acord cu toate vechile tradiţii. Mă insulţi, draga mea, termină el încet.

— Nu vreau să te jignesc. Dar eşti atât de mândru de faptul că eşti cretan. Şi asta include şi vechile tradiţii desigur, insistă ea. El aprobă din cap.

— Unele dintre ele sigur. Şi nu**-**mi plac femeile care vor să se impună.

— Cui îi plac?

— Ai amintit de Carol noaptea trecută. El continuă să privească spre vale. Una dintre cele mai dezagreabile trăsături ale ei era o oarecare dorinţă de a se impune.

— Mama ta a crezut că o să vă căsătoriţi.

— Mama mea este o femeie cu o imaginaţie bogată. Lorna sa eliberă din strânsoarea braţului lui.

— Hai, Jason, nu-mi servi asta! Doar n-o să negi că ai fost atras de ea, nu-i aşa? Te rog, spune-mi că nu.

— Bineînţeles că am fost atras de ea. Este o femeie frumoasă iar eu sunt un bărbat normal. Se uită în jos spre Lorna, cu ochii pe jumătate închişi. Dar curând mi-am dat seama că o căsătorie cu o astfel de femeie ar fi fost o mare greşeală. Ar fi dus la neplăceri pentru amândoi.

— Pentru că era din America? Aşa cum sunt şi eu.

— Pentru că era Carol! Ajunsese la capătul răbdării. Şi pentru că a refuzat să mă accepte pe mine. şi de unde veneam. Era de acord cu toate mai puţin originea mea. Era o situaţie imposibilă.

— Cred că te-a durut totuşi. la momentul respectiv. Se simţea ca şi cum şi-ar fi pus sare pe o rană deschisă gândi**ndu-**se la sentimentele lui pentru Carol, dar părea că nu are puterea să se oprească. El îi răspunse cu o voioşie care pe ea o tulbură.

— Nu neapărat. Pe termen lung n-a însemnat nimic mai mult decât sfârşitul unei aventuri plăcute de-o vară.

— Aventură plăcută de-o vară, repetă ea, şi fraza îi îngheţă inima.

El îşi puse braţul în jurul umerilor ei, şi o porniră împreună încet spre casă. Lumina soarelui se strecura printre frunze, formând cercuri de aur pe poteca din faţa lor.

— Dar trecutul tău, Lorna? o întrebă el. Cum se face că o femeie aşa frumoasă ca tine este încă nemăritată?

— Oh! Am fost cerută de câteva ori, încercă ea să pară detaşată. Aproape că am ajuns la altar odată, dar.

— Dar? Se uită spre ea serios.

— M-am gândit mai bine…

— Din cauza carierei?

— Ceva de genul ăsta, îl aprobă ea, şi el îi eliberă cotul şi începu să meargă mai repede.

Mă întreb oare de ce nu i-am spus adevăratul motiv, se gândi ea. De ce nu i-am spus că John nu voia să aibă

grijă de mine. Şi că o parte din mine tânjeşte după cineva care să mă protejeze chiar dacă pot să am şi singură grijă de mine. Dacă m-aş fi măritat cu John eu aş fi fost cea puternică. partenerul dominant. şi nu vreau asta. Dar fu incapabilă să găsească cuvintele potrivite, aşa că nu mai spuse nimic.

Ajunseră în faţa casei şi Jason se uită la ceasul de la mână.

— Este timpul să ne pregătim. Tristă, Lorna simţi că el se detaşase oarecum de ea.

— Ne vedem la biserică! spuse ea forţându-se să pară veselă şi el îi zâmbi, însă ochii lui erau posomorâţi.

Urcă repede pe scări până la ea în cameră conştientă de norul ce plana asupra capului ei. Nu-i era uşor că se îndrăgostise de Jason Peritakis, reflectă ea, dar era conştientă că dacă el era acum rezervat faţă de ea era numai din vina ei. Nu făcuse nimic care să infirme imaginea femei preocupată numai de carieră. Femeia care considera căsătoria un obstacol ce trebuie evitat. Mici semne de întrebare care-l făcuse să devină mai rezervat.

Prima fotografie cu Ariadna în rochie de mireasă o făcu în camera de zi de la parter. Ariadna arăta ca o statuie în rochia albă de mătase. Avea prinsă în părul negru mătăsos o diademă de perle care îi ţinea voalul scurt ce flutura uşor ca un nor. Ţinea în mână un buchet din flori de caprifoi crem amestecate cu nişte flori purpurii care, înfloriseră în faţa geamului de la camera obscură. Era transfigurată de fericire.

— Eşti atât de frumoasă, spuse Lorna, surprinsă să constate că i se pusese un nod în gât la vederea radioasă a tinerei mirese.

— Rochia e foarte reuşită, spuse doamna Peritakis apărând de după un colţ. Vorbea cu o relaxare voită, care însă nu o păcăli pe Lorna, sub calmul aparent mama era copleşită de emoţii.

— Este mai mult decât rochia. Luându-şi aparatul din geantă, Lorna îi spuse Ariadnei: Străluceşti ca o sută de lumânări, şi fata îi zâmbi uşor. Aproape că tremura de

fericire. Dintr-odată emoţia o cuprinse din nou pe Lorna, şi înghiţi în sec. Haideţi să vă fac o poză împreună, spuse ea răguşit şi îşi făcu de lucru aranjân**du-**le **într-**o anumită poziţie. Ai un buchet superb, Ariadna. Am recunoscut florile de caprifoi, bineînţeles, dar ce flori sunt celelalte? Nu le cunosc.

— Au fost ideea lui Jason, spuse Ariadna. Am vrut ca buchetul de nuntă să fie din florile din grădină, şi el mi**-**a sugerat să culeg câteva flori din Copacul Castităţii. cel care creşte în faţa geamului camerei tale obscure. **S-**a gândit că sunt adecvate. Ea roşi.

— Sper să fie, într-adevăr, răspunse mama ei, netezindu-şi rochia din mătase gri. Zâmbi spre copila ei. A fost cel mai. perceptiv gând al fratelui tău.

Lorna cunoştea semnificaţia fecioriei pentru bărbatul cretan, şi se abţinu cu greu să nu întrebe dacă mireasa nu avea aceleaşi aşteptări în ce**-**l priveşte pe mire. Ştia că o astfel de întrebare era de neînţeles pentru doamna Peritakis şi Ariadna, şi că ziua aceasta nu era făcută pentru a discuta o astfel de problemă. Pentru a**-**şi abate gândul mai făcu nişte poze pe care nu şi le propusese.

După un timp se auzi o bătaie în uşă şi una dintre menajere, îmbrăcată în ce avea ea mai frumos, intră în cameră. Exclamă de uimire la vederea tinerei sale stăpâne şi schimbă câteva vorbe cu doamna Peritakis, care dădu din cap şi îi spuse apoi să se retragă.

— Este timpul să plecăm, îi spuse doamna Peritakis Lornei. Maşina mă aşteaptă, dar poate vrei să faci nişte poze cu Ariadna şi Jason în timp ce păşesc spre biserică.

— Mamă. floarea ta! strigă Ariadne luând un singur fir de trandafir purpuriu din vază şi rupân**du-**i tulpina. Cu mare ceremonie i**-**l dădu mamei sale, care o sărută pe frunte înainte să şi**-**l pună, aşa cum era tradiţia în partea dreaptă a rochiei. Plină de tact, Lorna se retrase, lăsân**du-**le singure pe amândouă, mamă şi fiică.

Când ajunse pe şosea putu să vadă grupuri de oameni, unii dintre ei servitorii casei, mergând hotărâţi pe drumul ce ducea spre sat. Erau cu toţii gătiţi, şi

majoritatea celor bătrâni purtau costumul naţional, femeile rochiile lor negre brodate la guler şi manşete, iar bărbaţii, mulţi dintre ei călare pe măgari, îşi arătau cu mândrie ghetele lustruite cu ulei de castane special pentru ocazie.

Lorna coborî şi ea dealul, salutând oamenii pe lângă care trecea, apoi se aşeză pe o piatră pentru a avea o poziţie bună să facă poze atunci când va sosi mireasa.

Putea vedea biserica de aici. Aceasta era plină de oameni, şi cei care nu mai avuseseră loc înăuntru, stăteau lângă uşă ca albinele în jurul stupului. Îi zări de aici pe Susan şi Harvey prin mulţime, de asemenea şi pe Kosti, elegant îmbrăcat **într-**un costum negru, cu floare la butonieră, aşteptând lângă uşa bisericii.

Lorna îşi ridică aparatul de filmat şi se concentra asupra ultimei curbe a drumului. Însă când mireasa şi fratele ei îşi făcură în sfârşit apariţia mâna începu să**-**i tremure.

Într-o lumină scânteietoare, rochia Ariadnei, ca zăpada, părea ca un briliant, făcâ**nd-**o să pară că vine din altă lume. Însă nu imaginea Ariadnei o orbi, ci a lui Jason îi tăie respiraţia. Era îmbrăcat în costum cretan. Pantaloni largi din mătase neagră, şi în jurul taliei subţiri avea prinsă o eşarfă roşie. Cămaşa lui de un alb imaculat contrasta puternic cu jacheta scurtă de culoare neagră. Ghetele lui străluceau ca antracitul. Pe cap purta tradiţionalul fes negru, cu marginea din mărgele negre care îi cădeau pe fruntea înaltă. Putu să**-**i vadă mânerul strălucitor al pumnalului de la mijloc. Niciodată nu arătase mai impunător ca acum. Întreaga impresie pe care o degaja era de**-**o eleganţă feroce. Arăta ca un bandit din secolul XVIII. Periculos şi incitant.

Lorna îşi reveni repede şi se apucă să**-**i urmărească cu aparatul. Când ajunseră la locul unde aştepta Kosti, dădu mâna surorii sale mirelui. Zâmbind, Kosti o sărută pe buze, şi apoi intrară în biserică, cu Jason în spatele lor.

Lorna îşi puse deoparte aparatul şi se îndreptă spre mulţime. Biserica gemea de lume, dar ea reuşi să**-**şi facă loc şi să ocupe o poziţie bună de unde putea vedea mirii

stând în faţa altarului. Patru fetiţe îmbrăcate în alb, cu cunună de flori prinsă în păr, ţineau în mână lumânările subţiri care pâlpâiau. Parfumul care venea dinspre masa cu flori ce decorau biserica se amestecase cu mirosul de tămâie. Un preot cu barbă, al cărui veşmânt din brocart auriu strălucea bogat în lumina tremurândă, ţinea slujba. Nu se auzea niciun fel de muzică, în afară de preotul care îngâna un cântec şi sunetul intermitent al clopoţelului.

Ochii Lornei se înceţoşară. Se gândi că niciodată nu mai fusese martoră la ceva atât de frumos. Privi prin**tr-**o perdea de lacrimi cum verighetele de aur fură puse pe degetele mirilor şi apoi schimbate între ei, de trei ori. Apoi întreaga mulţime începu să se agite în momentul în care Kosti şi radioasa lui mireasă deveniră soţ şi soţie.

Lorna se poticni când ieşi afară în lumina soarelui încercând să**-**şi şteargă lacrimile. Ce se întâmplă cu mine? se gândi ea. Ştiu că este normal să se plângă la nunţi, dar deja devine ridicol! Tânjea, cu fiecare fibră a corpului, să stea lângă Jason, aşa cum Ariadna stătuse mândră lângă viitorul ei soţ, legâ**ndu-**se prin**tr-**un ritual solemn şi sacru.

Susan o zări şi veni spre ea.

— Ce nuntă superbă, eh, Lorna? Când aceasta nu-i răspunse imediat, ea privi atent la ochii umezi ai prietenei sale şi spuse: Chiar te**-**a mişcat, nu?

— Poţi să spui şi aşa, fu de acord Lorna, ştergâ**ndu-**şi ochii cu o batistă. Cred că devin mai sentimentală pe măsură ce îmbătrânesc.

— Nimic rău în asta, zâmbi Susan, dacă aş fi putut intra în biserică să văd ceremonia, cred aş fi umplut găleţi. Nunţile mă dau peste cap total.

— Eşti o fată drăguţă şi bună Susie, o necăji Lorna, desfăcâ**ndu-**şi aparatul de filmat, aminteşte**-**mi să**-**ţi cumpăr o pelerină de ploaie pentru următoarea nuntă.

— Mai degrabă mă ajuţi să cumpăr o rochie de mireasă, îi spuse Susan **într-**un suflet. Lorna se opri şi lăsă aparatul deoparte.

— Susie! Vrei să spui că tu şi Harvey? Susan dădu din cap energic.

— Încă nu e nimic oficial, dar mi-a spus să mă gândesc la asta, şi eu am acceptat. Nu că aş avea nevoie, se bâlbâi ea din cauza emoţiei, nu am nici cea mai mică îndoială. Suntem cu adevărat nebuni unul după celălalt şi avem atâtea în comun.

— Da, răspunse Lorna melancolică, da, aveţi.

Nu mai avură timp să termine discuţia deoarece în acel moment Ariadna şi Kosti ieşiră din biserică. Mulţimea strigă în cor la vederea mirilor şi cele patru fetiţe fugiră în întâmpinarea lor pentru a arunca cu orez şi flori în ei. Cuplul începu să râdă şi încercă să treacă de acest baraj, apoi Kosti îşi sărută soţia, în aplauzele mulţimii încântate, şi o porniră pe drumul ce ducea spre vilă, urmaţi de tot satul.

Jason, al cărui cap şi umeri se distingeau perfect în mulţime datorită înălţimii, îşi făcea loc cu coatele pentru a ajunge la Lorna.

— Aici erai draga mea! Ai reuşit să faci multe poze? o întrebă el.

— Două role de film până acum, spuse ea plesnind cu palma geanta unde pusese filmele.

— Lasă-mă să o duc eu. Luă geanta din mâna ei şi o aruncă pe umărul lui lat. Şi, ia zi, ţi-a plăcut până acum micuţa noastră nuntă de ţară?

— Micuţă? Cred că jumătate din Creta e aici, chicoti ea.

— Şi o bună parte din Atena, să ştii, zâmbi el.

— Este o nuntă frumoasă, Jason. Îmi doresc una la fel. Se gândi imediat că din păcate sunase ca o rugăminte aşa că adăugă: dacă mă căsătoresc vreodată, vreau să spun.

— O spui de parcă a fi o pedeapsă, zise el. Deşi Lorna îşi dădu seama că el nu glumea, totuşi păstră tonul glumeţ.

— Te referi la a mă închide de una sigură **într-**o celulă capitonată şi a arunca cheia?

— Aşa vezi tu căsătoria? Gura îi deveni severă.

— Niciodată nu m-am gândit foarte serios la căsătorie ca să spun adevărul. Ea făcu câţiva paşi înaintea

lui. Lasă-mă să fac câteva poze cu tine în costumul ăsta, îi spuse ea ascunzându-se în spatele aparatului. El făcu câţiva paşi mari şi o ajunse din urmă.

— N-o să poţi să te ascunzi toată viaţa în spatele aparatului de fotografiat, Lorna, îi spuse el uşor. Într-o zi viaţa o să te ajungă din urmă şi atunci o să consideri aparatul drept o companie jalnică.

— A fost o companie destul de bună până acum. Trebui să se forţeze să-şi păstreze vocea calmă, din cauza lacrimilor infame care o copleşiseră în biserică şi care ameninţau acum să se întoarcă.

— Atunci te las cu asta. îi dădu brusc geanta de pe umăr. Nu vreau să te mai reţin. din lucru.

— Jason, fie-ţi milă! se jelui ea slab, dar el deja plecase.

Două lacrimi sărate îi umplură ochii şi îşi făcură drum spre obraz. Dintr-o mişcare bruscă îşi şterse lacrimile cu podul palmei. Inspiră, inspiră, inspiră! îşi spuse ea, în încercarea de a-şi recăpăta calmul pentru a putea controla astfel emoţiile stupide care o năpădiseră. El înţelesese totul greşit. Însă recunoscu în sinea ei că era nevoie de un psiholog care să înţeleagă ce voise ea să spună. În încercarea de a-şi salva propriul orgoliu, îl rănise pe al lui. Orgoliul ei lucrase din nou. Mândria ei încăpăţânată şi stupidă.

Secătuită de tot zelul, ea ridică aparatul de fotografiat şi privi atent spre mulţimea ce se rărea în drumul ei spre vilă, şi prin obiectivul aparatului zări silueta înaltă a lui Jason. El se întorsese şi se grăbea spre ea. Când ajunse lângă, ea îi spuse:

— Lorna, nu suport să mă cert cu tine.

Ea fu atât de uimită de faptul că Jason. Jason cel mândru de moştenirea lui cretană. se întorsese să îşi ceară scuze, încât nu fu în stare decât să-l privească înmărmurită cu ochii ei albaştri şi cu genele pline de lacrimi.

— Lorna. ai plâns. Orgoliul ei o făcu să nege imediat. Apoi însă suspină şi recunoscu că da, puţin.

— Oh! Iubita mea! O trase lângă el şi începu **s-**o mângâie pe păr, ignorând privirile curioase ale sătenilor.

Lorna se simţea ca un copil ce se rătăcise şi în sfârşit se afla în siguranţă acasă. Iartă**-**mă, Lorna, îi şopti el. Iartă**-**mă. Nu vreau să te rănesc.

— Am fost o proastă, mormăi ea cu faţa îngropată în cămaşa lui de mătase, eu sunt cea care trebuie să**-**şi ceară scuze. El îi cuprinse faţa cu palmele lui puternice.

— Hai mai bine să nu mai vorbim despre asta, îi zâmbi el strâmb. Hai pur şi simplu să ne iertăm reciproc şi să fim prieteni din nou. Ea dădu din cap confuză.

— Prieteni. Zâmbetul ei apăru ca soarele de după furtună.

— Şi acum trebuie să ne grăbim dacă nu vrem să înceapă petrecerea fără noi. Încă o dată îi luă bagajul şi o apucă ferm de mână, **întrebând-**o: Sandalele tale? Merge să alergi cu ele?

— Ei bine, nu sunt făcute după standardele olimpice, agită ea un picior spre el, dar cred că o să facă faţă. El zâmbi.

— Atunci ţine**-**te de mine. Cine ştie poate o să câştigăm medalia de aur, şi o luară la fugă, râzând împreună ca doi copii.

Lumea se aşezase deja la mesele lungi de sub copaci când Jason o conduse pe Lorna la un scaun de la masa mirilor. Apoi îşi ocupă locul lângă mama lui, care stătea aşa cum dicta tradiţia lângă fiica sa. Doamna Peritakis se uită pe sub gene la faţa îmbujorată a Lornei, şi aceasta simţi cum se colorează şi mai mult sub cercetarea atentă a femeii. Apoi doamna Peritakis ridică paharul de vin.

— Pentru Lorna, spuse ea cu căldură, pentru Lorna care este mai mult decât un oaspete. Ea zâmbi cu înţeles spre fiul ei, şi Lorna simţi cum un val de fericire îi cuprinde tot corpul. Jason ridică şi el paharul şi înainte să bea picură câţiva stropi din vin pe pământ.

— Ca să le mulţumim zeilor pentru recolta bogată, îi spuse el Lornei. Un ţăran cretan dă întotdeauna ceva înapoi pământului.

— Mi se pare corect şi potrivit, răspunse Lorna, stropind generos pământul cu vin din propriul pahar, în timp ce Jason şi prietenii lui râseră şi aplaudară. Nikos care-l privea de câteva minute revoltat pe Jason, spuse:

— Eu nu-mi irosesc vinul pe asemenea superstiţii tâmpite.

— Poate ar fi bine s-o faci, izbucni Lorna fără să se gândească. O cascadă de râs ce nu mai putea fi stăpânit izbucni în jurul mesei.

— Probabil că ar trebui să copiem obiceiul strămoşilor noştri şi să diluăm vinul cu apă, spuse Jason cu diplomaţie, ridicându-şi paharul din cofa cu apă. Lorna îl imită. El zâmbi la vărul lui cel îmbufnat. În sănătatea ta, Nikos! însă Nikos refuză toastul.

Ospăţul dură mult, fu zgomotos şi plin de haz. Mâncară friptură de miel şi ied aromată cu mirodeni şi usturoi. Apoi mai erau farfurii întinse, pline cu roşii, şi castane purpurii, cu cartofi de munte crocanţi şi boluri umplute cu salată amestecată cu brânza feta şi măsline. Mai era fasole, şi ceapă şi morcovi. Mai erau de asemenea ardei roşii, verzi şi galbeni în ulei şi suc de lămâie, şi castraveţi în iaurt. Şi când toate acestea fură terminate bucătarii aduseră dulciurile. Mai întâi un tort uriaş pe care mirii îl tăiară cu pumnalul lui Jason. Apoi o prăjitură cu nucă specific grecească în onoarea mirelui, şi o prăjitură cu ciocolată, şi bucăţi albe ca marmura de halva, bomboane spiralate şi subţiri. Şi tăvi după tăvi pline cu prăjituri învelite în hârtie aurie, argintie şi purpurie, ispititoare şi suculente. Şi apoi, când şi ultima farfurie fu dată la o parte, şi din tortul de nuntă nu mai rămăseseră decât câteva firimituri, farfurii întinse umplute cu migdale alb şi roz zaharisite fură oferite oaspeţilor. Lorna dădu din cap.

— Oh! Nu mai pot, spuse ea. Nu mai pot să mănânc nicio înghiţitură.

— Trebuie să iei măcar una, Lorna, îi spuse Ariadna din capătul celălalt al mesei. Nu s-o mănânci. Să o pui sub pernă diseară. Ca să-l visezi pe cel cu care te vei mărita.

— Noi facem acelaşi lucru cu tortul de nuntă. Trebuie să recunosc că migdalele zaharisite nu lasă atâta mizerie. Luă o migdală roz şi o puse în geantă. Probabil că o să visez pe cineva cu totul nepotrivit. Întotdeauna mi se întâmplă aşa.

Apoi oamenii se lăsară pe spătarele scaunelor şi îşi sorbiră vinul şi începură să se joace cu florile ofilite ce decorau masa. Profesorul Spanakis îşi luă chitara şi începu să cânte. Bucătarul din sat aduse o vioară şi cei doi se acompaniară reciproc intonând un cuplet.

Jason veni uşor în spatele ei şi se aşeză pe un scaun de lângă ea.

— Cântă mantinades, spuse el. Ai auzit de el? Este transmis de la o generaţie la alta şi adaptat pentru ocazii speciale. Ascultă cu atenţie şi o să recunoşti unele dintre nume. El îi luă mâna **într-**a sa şi începu să se joace absent cu degetele ei fine, şi Lorna se gândi că niciodată nu fusese atât de fericită. Spre după**-**amiază soarele scălda întreaga vale **într-**o lumină caldă**-**aurie.

Jason îi dădu drumul la mână, apoi începu să cânte el însuşi. Avea o voce plăcută, necultivată dar clară. Apoi Lorna îşi auzi numele într-un vers, şi un val de plăcere îi străbătu întreg corpul. De partea cealaltă a mesei o zări pe Ariadna zâmbind şi ridicâ**ndu-**şi paharul cu vin în cinstea fratelui ei.

Muzica încetă şi pentru câteva secunde se aşternu liniştea. Apoi patru instrumentişti din sat începură să cânte vals. Mireasa şi mirele deschiseră dansul, şi în scurt timp ringul de dans deveni neîncăpător pentru cuplurile ce dansau. Jason îşi puse braţul în jurul mijlocului Lornei şi li se alăturară celor de pe ring.

Dansară bine împreună, în pofida terenului aspru, şi Lorna se lăsă în voia braţului lui puternic, şi a trupului lui zvelt lipit de al ei. Ritmul deveni din ce în ce mai rapid, şi în final ea îl imploră râzând să se oprească.

— Am băut prea mult vin, Jason. dacă o să mă mişc mai repede o să leşin.

Părăsiră locul de dans şi se aşezară sub umbra

copacilor. El îi aduse un pahar plin cu limonadă proaspătă pe care ea începu să o soarbă cu poftă, bucurându-se de gustul acrişor şi răcoritor.

El îi netezi o şuviţă de păr blond ce-i căzuse peste faţa încălzită şi îi spuse:

— Îmi pare rău că trebuie să te părăsesc dar trebuie să dansez şi cu invitatele draga mea. Se aplecă spre ea şi mirosul de vin al respiraţiei lui îi mângâie obrazul. Dar dacă o să dansezi cu unul dintre mitocanii aia din Atena, îi arătă el spre un grup de bărbaţi pe care îi cunoştea de la petrecerea de logodnă, am să te omor. El îi zâmbi, dar se simţea ameninţarea în vocea lui.

— Şi apoi o să mergi la închisoare, nu-i aşa, Jason? îi spuse ea calm, uitându-se fix la el. El făcu o pauză şi respiră adânc.

— O să mă înfurii foarte tare dacă o să te văd dansând cu unul din ăia, îi spuse el.

— Chiar dacă, în timp ce dansăm, îi povestesc despre noi?

— Despre noi? Nu văd.

— Gândeşte-te, Jason. Se ridică pe vârfuri şi îl sărută pe obraz. Aminteşte-ţi că te iubesc, îi spuse ea, însă asta nu-ţi dă dreptul să-mi spui cu cine pot să dansez şi cu cine nu. El îşi puse mâna peste umerii ei şi ea îi simţi palma fierbinte prin şifonul subţire.

— Aici ai dreptate, fu el de acord, ai tot dreptul să-ţi alegi partenerul de dans. Însă vreau să-ţi aminteşti că aş prefera să refuzi invitaţiile admiratorilor tăi atenieni. Îi atinse uşor fruntea cu vârful buzelor şi se îndepărtă.

Lorna suspină uşor şi încercă să se relaxeze. În sfârşit o discuţie de-a lor nu se transforma într-o ceartă. Şi deşi nu câştigase războiul, se gândi că i-a dat destule idei la care să se gândească. Poate că până la urmă o să înveţe să-l controleze pe Jason. Să se adapteze în lumea lui. Ştia că-l iubeşte destul de mult ca să facă compromisuri. numai dacă ar învăţa şi el.

— Uf! Cred că am dat jos două kilograme! se căina Susan lângă ea, alături de Harvey, gâfâind în urma

valsului. Ce bei acolo?

— Limonadă. Jason mi-a adus-o.

— Iubitule, te duci să aduci şi pentru noi? îl imploră Susan pe Harvey care abia mai respira.

— Bineînţeles, pufăi el, dorinţa dumneavoastră este ordin pentru mine, Prinţesă. Şi tu, Lorna? Vrei încă una?

— Nu, mulţumesc.

— De ce nu stăm jos? spuse Susan. Observă un grup de scaune de grădină libere. Ne găseşti acolo, iubitule. O.K?

Cele două fete se aşezară şi priviră leneş spre cei ce dansau. Lorna observă la un moment dat figura lui Nikos cu privirea pierdută în depărtare peste livada de portocali. Probabil nu e băutură destulă pentru el, se gândi ea şi apoi şi-l scoase din minte complet.

— Ce petrecere grozavă, suspină Susan. Niciodată nu m-am distrat atât de bine!

— Minunată, fu de acord Lorna.

— Şi ce zici de bătrânul Spanakis? Să cânte melodiile alea? Cine ar fi crezut că poate să fie şi aşa? Vorbele Susanei îi reamintiră faptul că Jason îi inclusese numele în cântecul de mai devreme, şi zâmbi misterios.

— Mmmm! Profesorul Spanakis pare să fie **într-**o formă bună, spuse ea.

— Bună? Este aproape angelic! Chiar a dansat cu mine, o informă Susan.

— Minunile nu vor înceta niciodată să mă uimească! zâmbi Lorna. Trebuie să fie efectul nunţii.

— Asta şi micul cap, îi răspunse Susan, făcâ**ndu-**şi vânt cu mâna grăsuţă. Lorna o privi, neînţelegând nimic.

— Micul cap?

— Bineînţeles! Tu n-ai aflat de noua descoperire. Mulţumesc, iubitule, îi spuse ea lui Harvey, care apăru cu două pahare de limonadă în mână. Lorna nu ştie de micul cap, îi spuse ea lui în timp ce sorbi cu poftă din licoarea delicioasă

— Harvey, despre ce vorbeşte? îl întrebă Lorna. Spune-mi tu. Nu înţeleg nimic de la ea.

— Ei bine, ieri după-masă, în timp ce voi cutreieraţi prin Iraklion, am făcut cea mai mare descoperire de până acum. Aşezându-se lângă doamna inimii lui, începu să bea din limonadă.

— Ei bine? Continuă! îl îndemnă Lorna nerăbdătoare. Începea s-o enerveze. După o înghiţitură sănătoasă el, continuă:

— Un cap mic de femeie, din teracotă. Majoritatea desenelor de pe el s-au şters, totuşi este într-o stare remarcabilă. Se poate distinge ceva. Pot să spun la prima vedere că datează de la mijlocul perioadei Minoiane. Cred că măsura vreo 7 cm. Ţi-am răspuns la întrebare?

— Dar este minunat! exclamă Lorna, abia aştept să-l văd.

— Ei bine, o să ai ocazia să-l fotografiezi luni, îi reaminti Susan.

— Yeah! apoi îl trimitem direct la muzeu, spuse Harvey. Spanakis se gândea să-l trimită de vineri chiar, dar cred a vrut să se mai bucure de el în acest weekend. Dar totul e secret. Nu trebuie să spunem nimănui care nu are legătură cu şantierul. Din motive de securitate. Mai luă o înghiţitură din băutura răcoritoare.

— Mă întreb dacă Jason ştie, spuse Lorna dintr-odată.

— Cred că Spanakis o să-i spună la un moment dat, îi zise Harvey, mai ales că este vorba de pământul lui.

Cei trei mai discutară pe marginea subiectului câteva minute, apoi Lorna se scuză şi plecă să-l caute pe Jason. Voia să împartă cu el bucuria acestei descoperiri. Din cauza situaţiei lui financiare, şi a interesului mare pentru istoria insulei, ştia că această descoperire o să-l bucure.

Îl găsi stând de vorbă cu un grup de persoane. El zâmbi când o văzu şi o strigă:

— Lorna, vino încoace să-ţi prezint pe unele dintre rudele mele! Când se apropie de el, Jason îşi puse posesiv braţul în jurul ei şi o trase mai aproape. Lorna observă privirea celor din grup, mai ales cea a femeilor, şi realiză că nu peste mult timp întreg clanul Peritakis va şti de legătura lui Jason cu fata din Canada. După câteva minute

grupul se risipi Jason şi Lorna rămânând singuri.

— Familia mea te place, spuse el cu satisfacţie, mi-am dat eu seama.

— Ei bine, şi mie îmi place de ei, îi răspunse Lorna, numai am impresia că sunt atât de mulţi. Nu cred că o să pot vreodată să-i cunosc pe toţi.

— Păi atunci mai rămâi în Creta pentru un timp, un timp mai îndelungat, îi răspunse Jason, lăsând să-i alunece braţul de pe umerii ei pe mijlocul subţire şi trăgând-o mai aproape de el. Ea se înroşi de plăcere, dar nu continuă pe această temă.

— Jason, vreau să-ţi spun ceva, mai ales acum că suntem singuri.

— E un secret aşa mare, draga mea? o tachină el.

— Să ştii că este. Nu! îi serios pentru un moment, chicoti ea în timp ce el o muşca uşor de lobul urechii, este în legătură cu şantierul. îi povesti despre descoperirea micului cap de femeie, şi spre surprinderea ei reacţia lui fu cu totul alta decât cea la care se aştepta ea. Faţa lui deveni gravă şi sprâncenele negre i se uniră într-o linie încruntată.

— Spanakis nu l-a trimis la muzeu aseară? o întrebă el tăios.

— Nu. Trebuie să-l fotografiez luni, şi apoi îl trimite la Iraklion. Harvey spunea că a vrut să se bucure puţin, glumi ea, cred că nu suportă să se despartă de el.

— Dumnezeule! Atâta nebunie! Surprinsă de vehemenţa cuvintelor lui, Lorna se dădu înapoi şi-l privi atent cu ochii ei albaştri. Trebuie neapărat să-l găsesc pe Spanakis, îi spuse el făcând câţiva paşi. Era atât de preocupat încât aproape că-l dădu jos pe un tânăr din Atena care dorea s-o invite pe Lorna la dans. Jason înjură înăbuşit, iar inima Lornei îngheţă. O să asiste acum la scenă o de gelozie? Însă temerile ei se dovediră inutile. După ce schimbă câteva cuvinte în greacă cu acel bărbat Jason spuse:

— Îl mai ţii minte pe George, iubito? Ea dădu din cap. Vrea să te invite la dans.

— Eu. eu nu ştiu ce să zic, Jason. este oare bine? îl întrebă cu o mină foarte supusă. Pentru un moment Jason îşi recăpătă zâmbetul şi se uită la ea poznaş.

— Bineînţeles că este, iubita mea, îi spuse el. Sunt sigur că în privinţa lui George nu-i nicio problemă. Ea se ridică pe vârfuri şi îl sărută pe obraz.

— Fii binecuvântat, Jason, îi murmură ea la ureche. El o mângâie pe umăr şi apoi îi spuse:

— Trebuie să mă scuzi acum, merg să-l caut pe profesorul Spanakis. Şi cu un zâmbet absent pe buze, plecă…

La un moment dat reapăru şi Nikos, şi o invită la dansul următor. Spre surprinderea ei acesta era destul de sobru. Nu era foarte vorbăreţ, dar cel puţin nu se mai plânse de Jason, ceea ce era o schimbare plăcută.

Apoi se făcu timpul ca Ariadna şi Kosti să plece spre Iraklion. Invitaţii se adunară în faţa casei pentru a o vedea încă o dată pe mireasa acum îmbrăcată **într-**un taior de mătase bleu.

Lorna îl văzu pe Jason purtând o discuţie serioasă cu profesorul Spanakis. Acesta scund şi rotofei, dădu serios din cap în semn de înţelegere, şi apoi se îndepărtă grăbit.

Jason privi în jur pentru a o zări pe Lorna. Apoi îşi făcu loc prin mulţime şi veni lângă ea.

— Mergem până în port împreună cu mama, îi spuse el. Se uită la mulţimea ce se înghesuia în maşini, strigând în gura mare şi călcâ**ndu-**se pe picioare.

— Toată lumea merge la Iraklion? întrebă ea. Se gândi că dacă mama şi fiica ei intenţionau să-şi ia rămas bun în linişte o să fie dezamăgite.

— Toţi care găsesc cu ce să meargă. Este un obicei să-i urmezi pe tinerii căsătoriţi să-i vezi cum pleacă. Dar cred că Iraklion este totuşi prea departe. O conduse spre Daimlerul cu care aveau să meargă. Doamna Peritakis era deja înăuntru, înconjurată de rude. Când o văzu, Lorna se dădu înapoi, dintr-odată timidă.

— Nu vreau să deranjez, Jason, îi spuse ea, dacă nu sunt locuri. Mama lui Jason lăsă geamul în jos şi strigă:

— Jason! Tu o să stai în faţă cu Manolis, iar pentru Lorna am păstrat un loc aici.

Observând zâmbetul doamnei Peritakis, Lorna îi mulţumi şi se urcă în maşină.

Nu schimbară prea multe cuvinte pe drum. Fusese o zi lungă şi plină de evenimente, şi Lorna simţi că acum când venise timpul ca Ariadna să se despartă de copilăria sa, mama ei era foarte emoţionată.

Luna de miere aveau să şi-o petreacă **într-**o croazieră pe Marea Egee, înainte să înceapă viaţa ca tineri căsătoriţi în Atena, şi pentru a**-**i întâmpina cum se cuvine iahtul era împodobit cu lumini strălucitoare, iar echipajul în uniformele albe, clasice, îi aştepta pe punte.

Ariadna, cu ochii verzi sclipind de fericire îşi îmbrăţişă mama şi fratele. Apoi veni spre Lorna care stătea discret departe de restul familiei.

— Nu**-**ţi spun la revedere, Lorna, pentru că noi două suntem prietene şi prietenii adevăraţi nu se despart niciodată. Lorna zâmbi.

— Fii fericită, Ariadna. de fapt ştiu că o să fii.

— Şi tu, Lorna. şi tu să fii fericită, îi şopti Ariadna, sărută**nd-**o pe obraz. Se alătură soţului ei şi împreună se urcară pe pasarelă. Apoi aceasta fu trasă pe iaht şi acesta porni în călătoria de nuntă.

La ţărm toţi îşi luau rămas**-**bun plângând şi la un moment dat cineva aruncă cu petale de trandafiri care au plutit câteva minute pe apa tremurând, luminată de lună, înainte să dispară în adâncurile întunecate.

Jason îşi puse un braţ în jurul mamei lui şi unul în jurul Lornei şi le strânse uşor în braţe. El murmură ceva în greceşte şi doamna Peritakis zâmbi palid şi îşi tamponă ochii plânşi cu o batistă de dantelă.

— Ai dreptate fiule, îi răspunse ea în engleză, acum trebuie să ne gândim la viitor. N**-**o să mai fiu tristă. Şi îndată ce se urcară în maşină, făcu un efort de a fi veselă, astfel încât la întoarcere călătoria fu însufleţită de un ritm alert al discuţiilor.

Lorna era mulţumită. Norişorul gri care planase

deasupra ei în dimineaţa asta, dispăruse de mult. Jason fusese foarte atent cu ea în prezenţa familiei lui. Şi chiar dacă vărul lui se uita la ea circumspect, cel puţin nu putu citi animozitate în ochii lui.

Se întrebă deodată cum ar privi rudele ei familia Peritakis în general, şi pe Jason în particular, şi avu sentimentul că **s-**ar înţelege de minune. Însă chiar când se gândea la aceste lucruri, realiză că indiferent dacă l**-**ar plăcea sau nu, asta nu ar schimba cu nimic sentimentele ei.

Atât de scufundată era în reverie încât nici nu sesiză că maşina ajunsese în faţa vilei. Aproape că închiseră uşa când auziră un strigăt strangulat, şi**-**l văzură pe profesorul Spanakis alergând spre ei din direcţia livezilor de portocali. Era evident că alergase o bucată bună de drum, întrucât când ajunse lângă ei abia putu să**-**şi tragă răsuflarea. În cele din urmă murmură ceva în greceşte. Faţa lui Jason deveni albă, şi el îşi încleştă mâinile atât de tare încât încheieturile îi deveniră albe.

— Ce **s-**a întâmplat? strigă Lorna. Ce este? El o privi şi ea fu şocată să**-**i vadă faţa lividă. Ce este? repetă ea, apucâ**ndu-**l de braţ.

— Micul cap, îi spuse el tăios, micul cap a dispărut.

Capitolul 1

Lorna se holbă la el nevenin**du-**i să creadă.

— A dispărut! Eu. eu nu înţeleg.

— Un alt furt, Lorna, spuse profesorul Spanakis. Cu o mână tremurândă îşi îndepărtă ochelarii şi îşi şterse fruntea umedă. Lacătul de la uşa barăcii a fost spart.

— Altceva a mai fost luat? întrebă Lorna.

— Nu! Numai capul. oricum, celelalte erau doar fragmente, valorau puţin în comparaţie cu capul. Îşi puse din nou ochelarii la ochi şi se întoarse spre Jason. Numai eu sunt de vină, spuse el dărâmat. Trebuia să**-**l trimit imediat la Iraklion. Dar credeam că o să fie în siguranţă din moment, ce este weekend şi şantierul este închis. N**-**o să mi-o iert niciodată. Niciodată. Săracul om mai avea puţin şi izbucnea în plâns.

Jason îşi puse braţul protector pe umerii lui şi îi murmură ceva în limba lui, însă cum omuleţul continua să dea din cap descurajat, el luă iniţiativa.

— Mai întâi trebuie să anunţăm poliţia, spuse Jason. Lorna, du-l pe profesor în casă şi toarnă-i un pahar de coniac. Profesorul Spanakis începu să protesteze, însă când Jason nu-i dădu nicio atenţie, el se supuse.

Lorna îl conduse în salon în timp ce Jason se duse în biroul lui să telefoneze poliţiei. Turnă un deget sănătos de Metaxa **într-**un pahar şi i-l dădu şefului ei care, în pofida protestelor lui dinainte, îl luă recunoscător.

— Sunt sigură că poliţia o să-l prindă repede pe vinovat, îl asigură ea, încearcă să nu-ţi faci griji prea multe.

— Este problematic să mai găsească ceva. Fără îndoială hoţul a aranjat deja să vândă obiectele pe piaţa neagră. Este groaznic, groaznic! Şi mă învinuiesc pe mine total pentru această nouă pierdere. Trebuia să pun teracota **într-**un loc sigur, nu **s-**o las **într-**un loc atât uşor accesibil pentru hoţ.

Din moment ce Lorna înclina să fie de acord cu ce spunea el menţinu o tăcere discretă, şi nu mai spuseră nimic până la întoarerea lui Jason.

El se schimbase de costumul cretan şi îşi pusese o pereche de jeanşi şi un tricou de bumbac albastru, decolorat.

— Poliţia o să fie aici în mai puţin de-o oră, le spuse el. Vor să vorbească cu toţi cei care sunt implicaţi în lucrul pe şantier imediat. Se întoarse spre Lorna şi ea constată că bărbatul bine dispus, surâzător, care o tachinase şi o sărutase până în urmă cu câteva minute, dispăruse. În locul lui apăruse un bărbat obişnuit să dea ordine şi mai ales să fie ascultat. Vrei să-ţi rogi colegii să vină aici, te rog, Lorna? Şi încearcă să nu laşi altora impresia că ceva nu este în regulă. Nu trebuie să răspândim vestea acestui nou furt. Oricum o să se afle destul de repede.

Ea îi răspunse că aşa o să facă, şi uitând de oboseală se duse în grădină să adune întreaga echipă arheologică.

Reuşi să se sustragă cu iscusinţă întrebărilor lor curioase, şi **într-**o jumătate de oră erau cu toţii adunaţi în camera mică şi luminoasă. Jason trase jaluzelele de mătase, şi în aer se putea simţi deja o tensiune ce aştepta să izbucnească. Profesorul Spanakis părea că îşi recăpătase ceva din comportamentul lui obişnuit, şi stătea deoparte, la o măsuţă din lemn de trandafir. Jason se plimba însă din**tr-**un capăt în celălalt al camerei, nervos ca un cal pur sânge la start. Ochii lui frumoşi priveau în continuare spre uşă ca să observe fiecare nou venit. Când Nikos intră în cameră, Jason arăta ca şi cum ar fi vrut să**-**i spună ceva vărului său, însă păru să se gândească mai bine, mulţumi**ndu-**se să**-**i arunce o privire pătrunzătoare pe care tânărul bărbat i**-**o întoarse nonşalant.

Nikos o surprinsese din nou. Se aşteptase să facă nazuri şi să nu vrea să vină, însă el dăduse pur şi simplu din cap şi venise. Nici măcar nu întrebase de ce era chemat. Când toţi îşi găsiseră un loc şi aşteptau nerăbdători explicaţii, Jason îl rugă pe profesorul Spanakis să mai amâne anunţul cu câteva minute.

— Cred că este destul de corect dacă o întreb şi pe mama mea dacă vrea să fie de faţă, spuse el. Vă rog să mă scuzaţi mă duc **s-**o aduc şi pe ea. Se auzi un târşâit de picioare şi Harvey se aplecă spre Lorna.

— Am dreptate în supoziţia că hoţul nostru a lovit din nou? şopti el.

— O să afli destul de curând, îi şi şopti Lorna, surprinzând privirea dezaprobatoare a profesorului.

Jason se întoarse cu mama lui. Ea îl privi compătimitor pe profesorul Spanakis înainte să se aşeze pe un scaun din fundul camerei. Profesorul povesti apoi grupului ce se întâmplase. Ca şi mai înainte, vorbi mai întâi în greceşte, apoi în engleză. Nu încercă deloc să**-**şi ascundă propria neglijenţă, şi Lorna îl admiră pentru acest gest. O tăcere de gheaţă se lăsă peste întreaga adunare după ce el termină.

— De data asta nu sunt dispus să închei nicio înţelegere cu făptaşul, adăugă el. Din**tr-**un minut **într-**altul

trebuie să sosească autorităţile, şi credeţi-mă o să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să-i ajut să-l prindă pe vinovat. Se uită cu severitate la muncitorii adunaţi, înainte să se reaşeze lângă măsuţă.

Doamna Peritakis părăsi camera, promiţând să aranjeze să se facă nişte cafea. Era palidă, şi vocea ei de obicei fermă acum tremura, şi Lorna se întrebă din nou de ce familia Peritakis părea atât de personal implicată în acest eveniment. Trebuia să fie la mijloc din nou temperamentul cretan. Tocmai li se servise cafeaua când sosi poliţia. Jason se duse să-l întâmpine pe inspector în hol, şi după o discuţie scurtă aranjară să vorbească cu fiecare în parte în biroul lui Jason. Harvey fu primul chemat. Susan veni şi se aşează lângă prietena ei.

— Nu-i aşa că-i păcat? spuse ea încet. Personal aş vrea să-i trag un şut zdravăn celui care a făcut asta.

— Îţi împrumut bocancii mei de munte pentru asta, se oferi Lorna, bându-şi cafeaua şi înlocuind ceaşca cu o alta de pe tavă. Este un sfârşit mizerabil pentru o zi aşa de frumoasă.

— Jason pare dărâmat.

— Da, aşa e, o aprobă Lorna. Un sentiment de tandreţe o copleşi la vederea feţei lui slăbite. Ar fi dat orice să fie acum singură cu el. Să-i ia capul acela obosit şi mândru şi să-l strângă la pieptul ei, să-i mângâie părul negru şi să-l liniştească. Iubitul, iubitul meu Jason, te iubesc aşa de mult, se gândi ea. În acel moment el ridică privirea spre ea şi pentru o secundă umbrele negre părăsiră ochii lui şi umbra unui zâmbet îi atinse buzele.

Nikos se îndreptă spre tava cu ceştile de cafea şi se servi cu încă una. Tensiunea pe care ceilalţi membri ai familiei Peritakis o resimţeau nu era împărtăşită şi de el.

Părea chiar vesel. Era plin de o voioşie reprimată, ca un om care tocmai a auzit o glumă bună şi abia aşteaptă s-o împărtăşească cu ceilalţi.

— După ce poliţistul o să plece o să bem coniac şi o să dansăm până în zori. Da? spuse el.

— Nu cred că o să avem dispoziţia necesară, spuse

Jason, dând peste el. Nikos îl privi batjocoritor.

— Ah! Nu trebuie să fii supărat. E vorba doar de-o mică statuie! Pământul este plin de astfel de comori. În locul ăsteia o să găseşti o sută, îţi promit.

— Nu cred că despre asta este vorba, spuse Lorna, încercând să fie cât mai reţinută. Susan interveni:

— Las-o baltă, Nikos! Ridicând din umeri acesta se întoarse la scaunul lui. Jason îl urmă.

— Nu eşti supărat, Nikos? îl întrebă el. Nu eşti afectat de acest furt? Pentru prima oară în această seară umorul debordant al lui Nikos dispăru pentru câteva momente.

— Afectat? Pentru ce să fiu afectat? Nu are nicio legătură cu mine, declară el zgomotos

— Are legătură cu noi toţi, îi răspunse Jason ironic. Cretan fiind, ar trebui să ştii că acest furt se reflectă asupra întregului sat. Cu toţii suntem implicaţi.

— Ce spui tu are legătură cu superstiţiile, zise Nikos. Eu sunt un bărbat modern. Nu le dau crezare.

— Probabil că ar trebui, Nikos, îi spuse Jason încet, ţi-ar aminti de rădăcinile tale. Rămase pe loc privindu-l atent pe vărul său care refuza să-l privească în ochi, holbându-se în continuare la ceaşca de cafea.

Harvey se întoarse de la interogatoriu şi acum era rândul Lornei. Din moment ce putu să relateze exact şi rapid mişcările ei din ziua ce tocmai se încheiase, nu dură foarte mult, însă după aceea camera ei obscură fu cercetată cu de-amănuntul. Jason veni şi stătu lângă ea în timp ce ofiţerii de poliţie îşi îndeplineau munca.

— Îmi pare rău, draga mea, îi spuse el.

— Nu este vina ta, iubitule, îi zâmbi ea. El trasă uşor cu degetul linia cearcănelor de oboseală ce-i apăruseră sub ochi.

— Eşti extenuată iubito, îi şopti el, de îndată ce se termină te duci la culcare.

— Nu este prea corect faţă de ceilalţi, spuse ea. Însă el fu de neclintit.

— Nu te contrazice cu mine, Lorna. Nu vreau să te

îmbolnăveşti. Te rog fă cum îţi spun. Şi ea fu atât de fericită că el preluase comanda şi că avea grijă de ea, încât îl ascultă fără să mai zică nimic.

Cei doi poliţişti o rugară să deschidă cutia în care ţinea fotografiile personale. Cele pe care plănuise să le folosească în cartea sa. Goli cutia de poze ca să poată fi examinată, şi Jason luă un teanc din mâna ei şi începu să se uite la ele. După ce studie cu atenţie un set de care fu în mod special impresionat **–** o serie de fotografii cu ţărani la câmp, cu mâinile noduroase şi aspre de muncă, o privi cu alţi ochi.

— Abia acum încep să înţeleg de ce munca ta e atât de importantă pentru tine, Lorna. Eşti o adevărată artistă, ai surprins adevărata esenţă a satului meu.

Poliţiştii îi atenţionară că terminaseră, şi după ce le urară politicos noapte**-**bună părăsiră încăperea. Lorna puse fotografiile înapoi în cutie, o încuie, şi istovită îşi îndepărtă cu o mână părul din ochi. Dintr-odată se simţi atât de obosită încât nici măcar aprobarea pe care o primise din partea lui Jason, cu privire la munca ei, nu trezi în ea entuziasmul.

Ieşind afară pe terasă şi stând sub florile purpurii ale Copacului Castităţii el o luă în braţe strâns şi ea suspină şi se relaxă în braţele lui. Se ghemui şi mai mult la pieptul lui, astfel încât putu să simtă mirosul lui de bărbat, şi un tremur uşor de plăcere se stârni în ea. El îşi puse bărbia pe părul ei mătăsos.

— Îmi doresc să fi putut să te duc acum în patul meu şi să te ţin în braţe mele până adormi, draga mea, murmură el, şi ea suspină de plăcere şi se lipi şi mai mult de el.

El chicoti şi o sărută tandru pe păr înainte **s-**o împingă uşor.

— Vino! Te conduc până în camera ta. Aproape că ai adormit stând în picioare. În faţa uşii o sărută. O dată pe gură şi apoi pe fiecare pleoapă. Du**-**te direct la culcare şi să mă visezi, îi ordonă el înainte **s-**o lase singură.

Cele spuse de el îi reamintiră de migdala zaharisită

din buzunarul rochiei. O puse sub pernă, însă nu visă nimic. Şi chiar dacă visase era prea obosită ca să-şi mai amintească.

Ziua următoare trecu în linişte. Mai veneau încă vizitatori, oameni din alte sate care veneau să bea un pahar de vin în cinstea mirilor plecaţi în luna de miere. Însă în pofida acestor întreruperi ocazionale, vesele, plana un sentiment de decepţie peste întreaga vilă, ca o reacţie atât la evenimentul incitant de ieri, cât şi la descoperirea dispariţiei teracotei.

Lorna abia îl văzu pe Jason. Petrecu ore în şir închis în birou fie cu profesorul Spanakis, fie cu şeful poliţiei, şi când în cele din urmă se întâlniră, el fu de atât detaşat de parcă nici n-ar fi fost cu ea. Lorna începu să se simtă neglijată. Amândoi, şi el şi mama sa, erau cufundaţi până peste cap în această afacere, şi simpatia Lornei începu să dispară puţin câte puţin. Nimeni nu nega faptul că se întâmplase un lucru îngrozitor – jefuirea unui şantier arheologic, dar cineva trebuia să aibă simţul echilibrului. Din punctul de vedere al Lornei, doamna Peritakis şi Jason cam exagerau lucrurile. După prânz, când Jason li se alătură ei şi celor de la vilă ca să-şi ia rămas bun de la nişte oaspeţi care tocmai plecau, îi spuse că i-a invitat pe Susan şi Harvey să petreacă după-amiaza şi seara la vilă.

— O să-ţi ţină de urât, Lorna, spuse el, cât timp mă ocup eu de alte lucruri.

— Vrei să spui că o să-ţi petreci restul zilei cu profesorul Spanakis, ca la un priveghi? îl întrebă ea aspru.

— Crede-mă aş prefera să-mi petrec ziua cu tine, Lorna, dar dată fiind situaţia nu este posibil. Se uită la ea sever, cum un tată iubitor se uită la copilul său recalcitrant, şi astfel reuşi **s-**o irite şi mai mult.

— Ce situaţie? îl chestionă ea.

— Cred că nu trebuie să-ţi explic faptul că din moment ce furtul **s-**a petrecut pe pământul Peritakis suntem cu toţi implicaţi.

— Totuşi nu înţeleg de ce trebuie să faci atâta. atâta caz de acest furt, protestă ea.

— Se pare că ai uitat că pentru un cretan, furtul este cea mai condamnabilă dintre crime, îi spuse el cu o voce seacă şi dură. Furtul nu numai că-l dezonorează pe cel care l-a comis, dar îi dezonorează şi familia şi întreaga comunitate din care face parte. Te rog încearcă să înţelegi asta. Te-ar putea ajuta să-ţi ţii în frâu iritarea.

— Nu sunt iritată, îi replică ea, foarte enervată într-adevăr, numai că nu văd cum. această preocupare exagerată serveşte la ceva. Mi se pare a-ţi plânge de milă dacă vrei părerea mea.

— Nu o vreau! îi spuse el, şi buzele i se subţiară de furie.

— Bine! Întoarce-te la priveghiul tău, atunci. Eu mă duc să înot până vin ceilalţi. Plecă în grabă, gândindu-se, că din nou se certau! Alte bariere culturale. Şi când se schimbă în costumul de baie trebui să-şi muşte buza ca să oprească lacrimile de furie să i se rostogolească pe obraji.

Îşi petrecu restul zilei lâncezind la piscină împreună cu Susan şi Harvey. Aparent era foarte veselă. Pe dinăuntru însă era zăpăcită de tot. Îşi dădu seama că nu fu deloc corectă, însă părea incapabilă să-şi controleze frustrările, care ştia că erau expresia insecurităţii pe care o resimţea acut. Dar faptul că ştia cauza nu însemna că nu se mai simţea oribil de singură în lumea lui Jason. În timp ce după-masa trecea, vocea ei şi râsul deveneau din ce în ce mai ascuţite, şi în momentul în care Jason se alătură grupului pentru o baie înainte de cină, ea se simţi foarte singură, în pofida celor care o înconjurau. Chiar şi faptul că urmări cu privirea trupul zvelt al lui Jason tăind fără efort apa, o duru, şi la un moment dat deveni tăcută de tot. Urmărindu-l cu privirea grav şi preocupat pe iubitul ei.

De partea cealaltă, Jason afişa o preocupare politicoasă, dar rezervată faţă de ea. Şi deşi ceilalţi nu-şi dădură seama de faptul că ceva nu era în regulă, ea simţi cum o prăpastie largă se căscase între ei doi. Un spaţiu oribil de gol peste care nu vor mai trece niciodată.

Când Lorna se duse sus să se schimbe pentru cină, Susan o urmă. După ce admiră cum se cuvine camera

Lornei, se schimbă **într-**o rochie şi îşi refăcu machiajul.

— Nu-i aşa că**-**i minunat că băieţii se înţeleg atât de bine? spuse ea. Lorna se opri din îmbrăcatul unei rochii de mătase de culoarea smaraldului.

— Băieţii?

— Harvey şi Jason. Chiar par să se înţeleagă bine.

— Oh! Da. Da' se înţeleg bine. N**-**ar fi putut să se gândească niciodată la Jason ca la un băiat. Susan îşi pudră vârful nasului şi cu asta termină aranjarea pentru cină.

— E greu să crezi că Jason şi Nikos sunt rude, nu-i aşa? se aventură ea în discuţii.

— Ce ţi**-**a venit? o întrebă Lorna, netezi**ndu-**şi rochia verde de mătase peste şolduri. Nu era foarte sigură că voia să continue discuţia despre familia Peritakis, era prea supărată. Dar se părea că Susan nu putea fi oprită.

— Tocmai mă gândeam. Când am plecat de la tavernă să venim încoace Nikos stătea în grădină. bând! Dădea pe gât rachiul ca şi cum n**-**ar mai fi o zi şi mâine.

— Probabil că recuperează şi pentru ziua de ieri, spuse Lorna. **S-**a abţinut ieri la recepţie. M**-**a surprins.

— Probabil că a fost speriat de moarte de Jason. Nu cred că ar fi tolerat un astfel de comportament la nunta surorii lui. Am convingerea că Jason al tău poate fi destul de înfricoşător când se enervează.

— Destul de înfricoşător. da, admise Lorna. Dar Harvey? Cum face când se enervează? Aşa cum sperase, această întrebare declanşă un şuvoi de glume încântătoare la adresa temperamentului lui Harvey şi subiectul Jason fu abandonat.

Luară cina în sufragerie împreună cu Jason şi doamna Peritakis. Cina fu simplă şi delicioasă, însă atmosfera generală fu puţin cam tristă. După ce îşi băură cafeaua pe terasă, Jason şi Harvey se angajară într-o discuţie aprinsă în legătură cu teoria că insula Santorini ar fi Atlantida pierdută, în timp ce cele trei femei, în spiritul tuturor adunărilor greceşti, stătură deoparte de bărbaţi. Acest aspect însemnă un nou spin în inima Lornei. Privi

neveni**ndu-**i să creadă stelele de pe cer, ce păreau atât de aproape de pământ şi care îi reamintiră de ciucurii de cristal ai candelabrului din sufragerie, se lăsă apoi în voia parfumului nopţii încercând să uite discuţia cu Jason.

— Eşti atât de tăcută, Lorna, remarcă doamna Peritakis. Nu te simţi bine, copila mea?

— Mă doare puţin capul, îi răspunse Lorna deşi faptul că o durea inima era mai aproape de adevăr.

— Lorna! De ce n**-**ai spus nime? protestă Susan. Probabil că tânjeşti să te întinzi. Harvey se uită la ceas.

— Este, oricum, timpul să plecăm, spuse el. Mâine e zi de lucru totuşi, şi nu vrem să abuzăm de ospitalitatea oferită.

Jason şi Lorna îi conduseră pe musafiri până la jeepul pe care Harvey îl împrumutase de pe şantier.

— A fost o zi minunată, mulţumesc mult, Jason, spuse Harvey, strângâ**ndu-**i tare mâna acestuia.

— Plăcerea a fost de partea mea, îi răspunse Jason, ajută**nd-**o pe Susan care nu reuşea să se urce pe scaunul din dreapta al maşinii.

— Uf! Chestiile astea ar trebui echipate cu un lift! pufni ea de îndată ce se instală cum trebuie. Noapte bună, Jason. Ai grijă de durerea ta de cap, Lorna! făcu încă odată cu mâna şi apoi jeepul o porni la drum.

După ce luminile farurilor dispărură în noapte, Jason îşi puse mâinile pe umerii Lornei şi îi privi faţa cu atenţie. În întuneric ochii lui păreau să strălucească precum ai unei pisici sălbatice. Lorna avu sentimentul clar că aceşti ochi pătrunzători puteau vedea direct în inima ei şi nu puteau fi duşi de nas, indiferent cum ar fi încercat ea să**-**l păcălească.

— Te mai doare capul? o întrebă el.

— Nu. nu prea. Îşi întoarse capul pentru a**-**i evita privirea.

— Dar încă eşti supărată pe mine, nu?

— Nu sunt supărată, protestă ea. Întâlnind însă privirea lui neînduplecată, deveni un pic mai sinceră. Ei bine. nu mai sunt. Sunt doar obosită. Şi îngrijorată în

privinţa noastră şi a prăpastiei ce **s-**a format între noi, ar fi putut să adauge, însă n**-**o făcu.

El îşi puse braţele în jurul ei şi o trase aproape. Ea nu putu rezista **–** cum ar fi putut, când cea mai uşoară atingere a lui îi făcea sângele să clocotească?

— Trebuie neapărat să te rog să fi înţelegătoare, draga mea, murmură el, am temeri pe care nu le pot împărtăşi.

— De ce nu mă pui la încercare? i**-**o reteză ea scurt.

— …temeri pe care nu le poţi înţelege, îi repetă el.

— Nu prea agreez faptul că mă excluzi astfel, spuse ea. Nu mă faci să mă simt deosebit de dorită în viaţa ta. El îi ridică faţa forţâ**nd-**o să se uite în ochii lui, însă ea îşi întoarse privirea.

— Asta e o tâmpenie, Lorna, spuse el cu răbdare. Te iubesc din tot sufletul, crede**-**mă.

— Dar nu îndeajuns ca să împărtăşeşti temerile tale cu mine, insistă ea încăpăţânată.

— Dumnezeule! exclamă el izbucnind iritat, eşti la fel de încăpăţânată ca şi catârii din sat.

— Îţi mulţumesc foarte mult! încercă să**-**i îndepărteze braţele din jurul ei, dar el nu-i dădu drumul.

— Îţi spun că nu stă în puterea mea să împărtăşesc această, tensiune, cu tine acum.

— De ce nu? Pentru că sunt femeie? Ăsta**-**i motivul? Nu avea nici cea mai vagă idee ce o făcu să spună asta. Dar această ultimă remarcă fu picătura care umplu paharul. Controlul ei obişnuit o părăsi.

— Nu are nicio legătură cu faptul că eşti femeie. Nu gândi prosteşte izbucni Jason. Degetele lui se înfipseră adânc în braţul ei. Nu este un aspect de misoginism.

— Chiar aşa? strigă ea furtunos. Mă gândeam că întreaga zi putea fi luată drept un exemplu bun de misoginism.

— Ce vrei să spui cu asta? o chestionă el.

— Ei bine. În general vorbind, m**-**ai cam ignorat azi. M**-**ai mângâiat pe cap din când în când, ca să nu mă supăr. Ai avut grijă să am prieteni cu care să mă joc… Genul ăsta

de lucruri. În timp ce tu ai continuat să cauţi compania bărbaţilor, excluzând-mă pe mine.

Opreşte-te! Opreşte-te! îşi ordonă ea în gând, însă deja se lăsase cuprinsă de emoţiile ce ieşeau la iveală, şi nu se mai putea pune înfrâna. El îi dădu drumul iar ea îşi frecă braţul, ca şi cum ar fi durut-o.

— Dacă te-am mângâiat ca să nu te supăr, am eşuat lamentabil.

Faţa lui păru dintr-odată foarte slăbită şi distinsă, ceea ce îi împunse Lornei inima de durere. Primul impuls fu să se arunce în braţele lui din nou, să plângă şi să-i spună că-l iubeşte atât de mult încât până şi gândul că nu putea să împărtăşească cu ea anumite lucruri o împingea să se poarte ca un copil răsfăţat. Dar ca de obicei orgoliul o împiedică, şi abia putu murmura:

— Chiar şi după cafea ai vorbit numai cu Harvey. El oftă exasperat.

— Aş putea sublinia, Lorna, faptul că şi tu ai fost destul de tăcută toată seara. Dacă ai fi vrut să iei parte la conversaţie, nu trebuia decât să deschizi gura. Abia acum realizez că de fapt erai supărată.

— Nu-mi place să mă bag neinvitată într-o conversaţie, repetă ea încăpăţânată.

— Nici mie. Aşa cum nu-mi plac femeile îmbufnate. Se lăsă tăcerea peste ei ceea ce o dezumflă de tot pe Lorna.

— Se pare că am ajuns într-un impas, spuse ea tremurând. Întreaga ei supărare se evaporase şi acum era plină de înţelegere. Când îi vorbi din nou vocea lui nu trăda niciun sentiment.

— Probabil că ar fi mai bine să ne vedem mai puţin. zilele astea, Lorna, spuse el.

— O să fie destul de dificil, nu-i aşa? Adică, mă refer la faptul că trăim sub acelaşi acoperiş.

— Te-ai mai descurcat o dată, zâmbi Jason glacial.

— Iar fuga aia de tine! Nu cred că mai am energia pentru încă un episod din ăla. Încercă să-i zâmbească şi ea, însă buzele ei refuzară să se mişte.

— O să fiu plecat cea mai mare parte a timpului, spuse el. Şi când aceasta. temere o să dispară.

— Cea pe care refuzi **s-**o împărtăşeşti cu mine.

— Cea pe care nu o pot împărtăşi cu tine. O să avem o discuţie serioasă.

— De ce să nu discutăm acum? Ea îşi aşează mâna pe braţul lui şi el o îndepărtă. Refuzul lui fu blând, însă nici dacă ar fi lovit**-**o n**-**ar fi dur**ut-**o mai mult.

— Acum nu este timp.

— Bine, în acest caz mă duc să mă culc. Înghiţi în sec şi simţi ca şi cum ar fi înghiţit o ghiulea. Noapte bună, Jason. Sărută**-**mă! Sărută**-**mă! ţipă în gând la el, însă nu avu niciun efect, şi el abia murmură:

— Noapte bună, Lorna, şi dispăru în noapte.

Reuşi să**-**şi ţină în frâu lacrimile până ajunse la siguranţa camerei sale. Apoi furtuna izbucni! Se agăţă de cuvertura de pe pat şi plânse aşa cum nu mai plânsese niciodată până acum. Când în sfârşit se împletici până în baie pentru a**-**şi stropi faţa fierbinte cu apă rece, era dărâmată. Singurătatea pe care o simţise înainte nici nu se compara cu golul imens care exista acum în sufletul ei. Un gol de care ea era responsabilă. Cum putuse să se comporte atât de stupid? Toată noaptea se mustră neîncetat în timp ce se agita şi zvârcolea în pat.

Totuşi era hotărâtă în privinţa unui lucru: de data aceasta nu va mai încerca să**-**l evite pe Jason. Chiar numai gândul că l**-**ar putea vedea era ca un cuţit în inima ei, gândul de a nu**-**l mai vedea deloc era şi mai rău. Ca moartea. Mai bine cuţitul decât asta!

Însă dimineaţa la micul dejun de pe terasă fu dezamăgită, şi deşi trase cât mai mult de timp la cafea nu se întâlni cu el.

Şi nici munca n**-**o ajută să**-**l alunge din minte. Era permanent conştientă de faptul că era pe pământul lui Jason. Fiecare piatră şi fir de iarbă prăfuit îi reaminteau de el, şi petrecu o bună parte a dimineţii aşteptând să audă caii lui nechezând sau sunetul vocii lui strigâ**nd-**o. Însă el nu apăru.

În timpul pauzei de masă se întoarse la vilă. Se hotărâse să lucreze restul zilei în camera ei obscură. poate o să-l vadă pe Jason şi o să vorbească cu el, se gândi ea. **S-**ar fi lăsat la mila lui, i-ar fi mărturisit cât de mizerabil se simte, cât de proastă fusese

Atmosfera de la vilă era liniştită când ajunse ea. Era ora siestei. Însă în drum spre camera ei ca să se schimbe de pantaloni şi să se spele, se întâlni cu doamna Peritakis, purtând o pălărie largă şi cărând un geamantan.

— Lorna, ce faci aici la ora asta? o întrebă ea.

Lorna îi explică faptul că intenţiona să lucreze în camera obscură, la mărirea unor fotografii. Doamna Peritakis o privi cu îngrijorare şi-i spuse:

— Pari foarte obosită, draga mea. Cred că cel mai bine ar fi să te odihneşti puţin. Lorna zâmbi mecanic.

— Nu prea mi-e somn acum, aşa că mai bine lucrez. Apoi adăugă, ca din întâmplare: Jason este pe aici? Doamna Peritakis deveni circumspectă.

— Jason este plecat cu afaceri. N-o să vină acasă mai devreme de diseară.

— Oh! Tristeţea pe care o resimţi Lorna când primi această veste se pare că o afectă destul de mult, deoarece bătrâna doamna îi spuse cu căldură:

— Cred că cel mai bine ar fi să-ţi iei după-amiaza asta liberă, draga mea. Dacă nu vrei să te odihneşti, poate te duci la plajă. fă o fereastră în programul tău obişnuit. Şi eu merg la Iraklion, la o întâlnire de comitet. Şi chiar dacă nu găseşti locuri ideale de relaxare la Iraklion sunt multe plaje atrăgătoare prin împrejurimi. După ce mă lasă pe mine la întâlnire, Manolis te poate conduce până la vreuna.

Lorna ezită un moment, însă gândul că va sta întinsă pe una din plajele argintii ale Greciei în comparaţie cu o după-masă petrecută muncind şi încercând să şi-l scoată pe Jason din minte era irezistibil.

— Ce idee minunată! exclamă ea. Daţi-mi câteva minute să mă schimb şi vin cu dumneavoastră.

Se grăbi în sus pe scări, gândi**ndu-**se că dacă Jason nu era acasă nu avea niciun rost să lâncezească prin casă.

Putea recupera mai târziu ceea ce avea de făcut. Între timp o să facă o baie bună şi va hotărî ce să-i spună când o să-l vadă. Să se pregătească mintal, pentru ca să nu mai existe niciun fel de neînţelegeri.

Plecară la Iraklion în maşina închisă neagră, stând împreună în spate ca două regine. Lorna se gândi dacă doamna Peritakis era întotdeauna condusă aşa, şi o întrebă dacă ştie să şofeze.

— Nu. Bătrâna doamnă dădu din cap, ceea ce făcu să-i alunece borul pălăriei. Pe vremea mea nu era un obicei ca femeile să conducă. Acum, bineînţeles, lucrul acesta s-a schimbat. Ariadna, spre exemplu, este un şofer excelent. Dar tu, Lorna? Şi tu conduci?

— De la 17 ani. Îmi place la nebunie.

— Atunci poţi să foloseşti maşina Ariadnei cât timp stai aici. Kosti i-a luat una nouă pentru viaţa din Atena. Bănuiesc că ai la tine actele necesare?

— Oh! Sigur că da. Se gândi un moment. Dar dacă există o maşină de care vă puteţi lipsi. adică mă refer la faptul că ar putea Nikos s-o folosească. Îşi reaminti de remarcile lui visătoare cu privire la maşini.

— Nu este posibil ca Nikos să folosească maşina Ariadnei, îi răspunse doamna Peritakis ferm

— Nu, voiam să spun că ştiu cât de mult îşi doreşte o maşină. mi-a spus asta. vreau să spun că că face parte din familie, îi explică ea. Doamna Peritakis privi drept înainte.

— Ţi-a spus Nikos din ce cauză nu are maşină? o întrebă ea.

— Ei bine. nu. M-am gândit eu că nu-şi poate permite.

— Nikos nu are voie să conducă. Carnetul lui de conducere a fost. cum se spune? Nu-l mai are.

— Suspendat?

— Da. acesta este cuvântul. Din cauza multiplelor accidente făcute sub influenţa alcoolului.

— Oh!... îmi pare rău. Nu prea ştia ce să spună.

— Şi mie îmi pare rău, Lorna, spuse doamna Peritakis uşor. Mă doare inima pentru nepotul meu, dar se pare că

nu putem să-l ajutăm. Ştii ceva despre trecutul lui? Când Lorna clătină din cap, ea continuă: Nikos a avut un mare ghinion cu părinţii săi. Tatăl lui, cumnatul meu, era un bărbat rece. Nu crud, înţelegi, însă neinteresat de propriul fiu. A murit când Nikos era încă destul de mic şi mama lui l-a crescut. dezastruos. Luă o sticluţă de parfum din geantă şi-şi tamponă uşor încheietura mâinii în timp ce vorbea. Mama lui Nikos a fost una dintre cele mai prostuţe femei pe care le-am cunoscut vreodată, spuse ea reflectând la trecut. Îşi adora fiul şi îi satisfăcea orice capriciu. Nu i-a plăcut şcoala – aşa că nu s-a mai dus la şcoală. A angajat fel de fel de meditatori, însă dacă încercau să-l disciplineze cumva erau concediaţi. L-a tratat pe Nikos ca pe un prinţ din secolul XVIII. Orice îşi dorea ea îi cumpăra.

Avea 19 ani când ea a murit, şi deja era prea târziu. Caracterul îi era distrus, şi nu din vina lui. Soţul meu a încercat să-l ajute aranjând ca partea lui din averea Peritakis să nu-i fie dată toată pe mână – din moment ce ne-am gândit că ar fi risipit-o pe toată – ci i-a făcut un fond din care să primească o alocaţie. O măsură de protecţie pe care Nikos a respins-o vehement. Copiii, nu trebuie lăsaţi să crească aşa ca nişte buruieni, ei au nevoie de îndrumare în viaţă şi de disciplină pentru a deveni nişte adulţi responsabili. Sărmanul de Nikos niciodată nu a primit din partea părinţilor săi un astfel de ajutor. Nici nu e de mirare că a ajuns un om aspru, un beţiv. O ruşine pentru numele Peritakis. Ochii i se umplură de lacrimi şi atunci spuse în şoaptă, astfel că Lorna abia o putu auzi: Şi acum? Dumnezeule! Cine ştie cum o să se termine totul?

— Nu trebuie să vă învinovăţiţi, o consolă Lorna, dumneavoastră şi soţul dumneavoastră. sunt sigură că aţi făcut tot ce se putea face.

— Însă ruşinea. ne afectează pe noi toţi. Îşi tamponă ochii cu batistă, şi apoi păru să-şi reamintească îndatoririle ei de gazdă. Ah! Cred că sunt încă istovită din cauza nunţii. Zâmbi strâmb. Te rog să ierţi o biată femeie bătrână.

— Nu vă consider o biată femeie bătrână, credeţi-mă, doamnă. Nu am de ce să vă scuz. Sunt chiar flatată că aţi avut încredere în mine.

Se aflau acum în apropiere de Iraklion, şi doamna Peritakis îşi aranjă rochia de mătase şi îşi fixă bine pălăria pentru a nu părea neîngrijită la întâlnire. Când ajunseră unde avea ea treabă o sărută pe Lorna pe obraz şi-i spuse:

— Încearcă să te relaxezi în după-amiaza asta draga mea, şi scapă cumva de cearcănele astea care îţi umbresc ochii. Pentru o clipă Lorna vru să se agaţe de braţul bătrânei femei, şi să-i vorbească despre cearta ei cu Jason, şi despre cât de mult dorea să pună lucrurile la punct, însă îşi înăbuşi dorinţa.

— O să fac o baie bună, fu tot ce putu să zică, mă ajută întotdeauna să mă relaxez.

— De ce nu-l laşi pe Manolis să te conducă până la Rethimnon? Este timp. Şi plaja de acolo este extraordinară, îi sugeră doamna Peritakis, ajutată de şofer să iasă din maşină. Lorna fu de acord şi gazda sa îi transmise repede şi lui Manolis, în greacă, şi se grăbi să ajungă la întâlnire.

Când ajunseră la Rethimnon, Manolis opri maşina în staţia de autobuz şi după ce Lorna descoperi că erau o mulţime de autobuze care duceau în sat, îi dădu drumul, asigurându-l că n-o să întâmpine nicio dificultate în a se întoarce acasă. Apoi îşi propuse să explorexe oraşul.

Găsi oraşul un loc plăcut, ruinat desigur, dar plin de farmec. Exploră zidurile amorţite de vreme ale uriaşei fortăreţe veneţiene, care erau acum năpădite de ciulini şi pini, ce ruinaseră şi mai mult zidurile, amintiri ale citadelei care fusese la un moment dat vie şi plină de forfotă. Apoi o luă pe drumul spre plaja protejată de-o parte şi de alta de digurile portului. Nu era multă lume pe plajă, şi Lorna făcu o baie lungă şi relaxantă în apa călduţă a mării, fără sentimentul că toţi ochii erau pe ea.

Se bronză puţin, apoi îşi trase pe ea rochia de bumbac şi plecă în căutarea unei cafele reci şi a uneia din celebrele patiserii levantine.

Descoperi că unele dintre cele mai bune patiserii se aflau pe faleză, şi aşezâ**ndu-**se la o masă se bucură în voie de o prăjitură cu sirop de miere. Apoi mai stătu puţin privind valurile ce împodobeau faleza cu un volan neregulat de dantelă, şi în minte repetă din nou ce o să**-**i spună lui Jason.

O să**-**i promită că niciodată nu va mai lăsa ca orgoliul să intervină între ei. O să**-**i explice că frica de a**-**l pierde o făcuse să se comporte prosteşte, şi o să**-**i promită că în viitor, când va mai fi copleşită de îndoieli o să**-**i spună, ca să nu mai existe astfel nimic echivoc între ei. Şi Jason o să înţeleagă. O **s-**o ia în braţe şi o **s-**o dezmierde aşa cum numai el ştia **s-**o facă. O **s-**o ierte, şi o **s-**o iubească, şi totul o să fie bine.

Se simţi aproape fericită când părăsi faleza şi-şi făcu drum prin labirintul străzilor înguste ce duceau spre staţia de autobuz. Observă că multe dintre case şi magazine aveau cadre de piatră la uşă, în stil veneţian, şi de asemenea observă şi un număr mare de balcoane în stil turcesc, ce ieşeau în afară cu tâmplăria lor delicată şi uzată de vreme.

Intră **într-**un mic scuar, cu eucalipţi, tufe de oleandru şi fel de fel de arbuşti. La un capăt se afla o moschee canelată cu minarete frumoase. La celălalt se afla o mică fântână. Se opri pentru un moment pentru a se decide pe ce stradă **s-**o ia ca să ajungă la staţie.

Alese una care avea câteva magazine cam murdare şi în câteva secunde realiză că acel caracter plăcut al oraşului **s-**a schimbat. Acum se afla **într-**un cartier rău famat. Degradat şi murdar, însă oarecum fascinant, sărăcăcios în arhitectură, desigur, dar avea ceva care te atrăgea. Îi trecu prin minte să**-**l roage pe Jason să vină cu ea aici ca să facă nişte poze, contrastul era uluitor. Atunci, în acel moment, văzu o pereche de umeri laţi, familiari, ascunzâ**ndu-**se sub un portal.

Se opri înmărmurită şi începu să strige:

— Jason! cu o voce clară, ascuţită, şi el porni spre ea în viteză. Jason! strigă ea din nou, şi alergă spre el,

gândi**ndu-**se ce coincidenţă minunată era faptul că şi el era aici, în Rethimnon, şi să se întâlnească tocmai aşa, chiar atunci când se gândea la el. Acum nu trebuia să mai aştepte până diseară ca să se împace. De asemenea, probabil că o să se întoarcă împreună în sat.

Când se apropie de el observă că avea ochii mari nevenin**du-**i să creadă. Se uită pe furiş **într-**o parte şi alta a străzii murdare şi apoi îi strigă numele cu o voce atât de dură şi încordată încât Lorna abia i**-**o recunoscu.

— Ce cauţi aici? o întrebă el atât de violent încât ea tresări.

— Sunt. sunt în drum spre staţia de autobuz, şovăi ea, am. am fost la plajă. El o privi suspicios.

— Trebuia să te întâlneşti cu cineva aici?

— Bineînţeles că nu, protestă ea. Ţi**-**am spus. am fost la plajă. dar sunt atât de fericită că te**-**am întâlnit astfel. vreau să… El îşi puse mâna peste gura ei şi apucâ**nd-**o de umeri, o împinse, destul de brutal i se păru ei, în direcţia de unde venise.

— Pleacă, Lorna! şuieră el. Pleacă de aici. Ca **într-**un coşmar Lorna se auzi pe sine spunând:

— Jason! Ascultă**-**mă! însă el o ignoră şi o împinse şi mai brutal.

— Dumnezeule! Pleacă odată de aici! îşi luă mâna de pe umărul ei şi se opri uitân**du-**se la ea, cu faţa schimonosită de nervi, pe care ea nu i**-**o mai recunoştea.

Cu o încercare patetică de a**-**şi afirma demnitatea îşi aranjă cureaua genţii de plajă înainte să şi-o pună pe umăr. Apoi plecă fără să mai spună nimic. După ce făcu câţiva paşi întoarse capul, cu speranţa vagă că totul a fost o greşeală monstruoasă, şi că acum el alerga după ea.

Însă Jason se întorsese la locul lui sub portal şi nici nu se mai uită în direcţia ei.

Capitolul 8

Lorna nu**-**şi mai amintea nimic din drumul spre casă, durerea ei fiind atât de intensă încât aproape că se comportă ca o drogată. Stătu nemişcată în autobuz, în timp ce în jurul ei oamenii se loveau cu cotul şi se salutau

reciproc, acompaniaţi de sunetul unui dans grecesc ce se auzea la radioul autobuzului. Cu ochii plânşi, ea privea drept înainte, aproape neobservând vacarmul din jurul ei.

Când ajunseră la destinaţie ea telefonă din biroul îmbâcsit al lui Vasily la vilă pentru a anunţa că nu vine peste noapte. Se gândi apoi că parcă menajera zisese că nici doamna şi nici domnul nu vor veni acasă decât târziu, însă era prea chinuită de durere ca să mai meargă până acolo. Oricum nu mai conta. Îi spusese să plece, şi n-o să mai petreacă nicio noapte sub acoperişul lui.

Înaintă cu greu până sus la camera lui Susan, punând automat un picior în faţa celuilalt. Descoperi că dacă conştientizează fiecare mişcare în mod deliberat, concentrându-se asupra detaliilor. cum ar fi deschisul genţii, sau formarea numărului de telefon. reuşea să-şi păstreze autocontrolul.

Primul lucru pe care o să-l facă este să se mute din vilă. Nu avea nicio idee unde o să stea, nu mai erau locuri libere la tavernă. Dar ceva trebuia să facă să se descurce. Apoi îşi reaminti de camera obscură! Aceasta trebuia să rămână acolo unde era. Şi asta însemna că trebuia în continuare să se ducă în casa lui Jason. şi nu mai putea suporta asta. Şi probabil că nici el! Nu-i spusese el. Într-un mod brutal. pleacă de aici? Ei bine, o să facă ceea ce îi ordonase. Mâine o să-şi prezinte demisia profesorului Spanakis şi o să plece. O să spună că-i bolnavă, sau că a apărut ceva neaşteptat acasă. O să părăsească şantierul. O să plece din Grecia. O să renunţe la proiectul cu cartea, şi o să meargă acasă în Canada, unde o să-şi lingă rănile. Apoi o să adune cioburile sparte ale vieţii ei.

Adormi după un timp. Acelaşi autocontrol care îi ţinuse disperarea în frâu, o ajută de asemenea să adoarmă. Se trezi în zori cu un sentiment nedefinit de pierdere, şi cu un ecou al unui vis în care Jason o gonea din nou, şi ea ştiu în acel moment că în pofida voinţei sale de fier astfel de treziri o să devină ceva obişnuit până ce rănile se vor vindeca.

Se îmbrăcă şi spălă în grabă. Se forţă să mănânce un

fursec şi bău un pahar cu apă, apoi plecă spre tavernă. Se hotărî să bea o cafea înainte să-l abordeze pe profesorul Spanakis şi să-i înmâneze demisia. Acum era şi mai convinsă că îi era imposibil să stea în aceeaşi ţară, dar mai ales în acelaşi sat cu el.

Avu norocul s-o întâlnească pe asistenta profesorului, o femeie plăcută, de vreo 40 dea ani, pe nume Katerina, care-şi lua micul dejun la umbra unui copac din grădină. Era singură şi după ce-şi umplu o ceaşcă cu cafea din bucătărie, Lorna i se alătură.

Îi spuse că are nişte veşti proaste. ceea ce într-un fel era adevărat, având în vedere faptul că ura pe care o simţea Jason pentru ea nu putea însemna decât cea mai rea veste din lume. şi că trebuie să plece de imediat. Îi dădu Katerinei numele unui fotograf pe care-l ştia ea din Iraklion şi care o putea înlocui, şi îşi uşură astfel conştiinţa că cel puţin nu-i încurcă deloc pe ei.

Katerina îşi exprimă regretul că o vor pierde pe Lorna, dar nu încercă în niciun fel s-o convingă să rămână.

— Vrei să-ţi aranjezi să pleci în dimineaţa asta? o întrebă Katerina, şi Lorna îi răspunse că totul era aranjat deja. Atunci am să-ţi spun eu vestea pe care profesorului Spanakis intenţionează s-o comunice astăzi echipei convocate pe şantier, spuse ea. Poate că o să-ţi facă plăcere.

Lorna era atât de nefericită încât se îndoi că ceva îi putea face plăcere, însă din politeţe se arătă interesată.

— O să fii bucuroasă să afli că piatra sigiliu şi capul de teracotă au fost recuperate, şi vinovatul a fost prins. Avea o faţă strălucitor de mândră. Nu-i aşa că-i o veste extraordinară?

— Este, desigur, fu de acord Lorna. Cine e hoţul? Faţa femeii se întristă.

— Asta nu mai e o veste aşa de bună, spuse ea, pentru că a adus amărăciune unei familii care a fost atât de bună cu noi. Deodată Lorna deveni atentă şi întrebă:

— Te referi la familia Peritakis. Katerina dădu din cap.

— Hoţul era Nikos Peritakis.

În momentul în care Katerina îi pronunţă numele, Lorna se întrebă cum a putut fi atât de oarbă. De ce? Trebuie să fi aranjat furtul pietrei-sigiliu chiar în weekendul în care a fost petrecerea lui Kosti. De aceea nu mai ajunsese! îşi reaminti apoi că-l văzuse în dimineaţa de după petrecere lâncezind la tavernă, nebărbierit, având însă portofelul plin de bani.

Ei bine, şarada a fost rezolvată, şi ea fu uşurată să audă că obiectele furate au fost recuperate. Însă ce lovitură pentru Jason şi mama lui! Un spin îi străpunse inima, cu gândul la ei doi. Ar da orice, se gândi ea, să poată fi acum lângă Jason şi să-l consoleze. Să încerce să-l facă să vadă că îl înţelege şi că suferă alături de el. Însă era sigură că orice încercare de consolare din partea ei nu va fi bine primită, şi cu cât părăsea insula mai repede, cu atât el va fi mai fericit.

Cu inima grea ca o bară de fier o părăsi pe Katerina şi plecă prin livada de portocali spre vilă ca să-şi împacheteze lucrurile şi să o anunţe pe doamna Peritakis de plecarea ei. Nu avea nici cea mai mică îndoială că dacă Jason era acasă o va ocoli total. Fusese foarte clar când îi spusese că nu mai vrea nici să aibă nimic de-a face cu ea.

Se strecură în casă şi urcă în camera ei unde aruncă repede toate hainele în cele două valize pe care le adusese cu ea din Canada. Îndesă câteva articole de toaletă şi un rând de lenjerie **într-**o geantă mai mică, se schimbă **într-**o pereche de blugi şi un tricou şi plecă în căutarea doamnei Peritakis. O găsi în mica seră, udând florile. Purta un capot. Faţa îi era brăzdată de riduri de oboseală şi avea pleoapele umflate şi roşii. Lorna îşi dădu seama că plânsese.

— Ah! Draga mea! Mi-am făcut griji din cauza ta, spuse ea, lăsând din mână stropitoarea. Nu ai venit la micul dejun şi servitorii mi-au spus că n-ai venit acasă. Se uită la Lorna pătrunzător. **S-**a întâmplat ceva?

— Da. Eu. eu trebuie să plec… înapoi în Canada. Îşi coborî privirea.

— Familia ta! Are legătură cu familia ta? o întrebă mama lui Jason tăios.

Lorna îşi dădu seama că nu poate să-i spună că are probleme acasă. Era o minciună care nu ţinea, şi pe lângă asta doamna Peritakis se purtase frumos cu ea, aşa că merita mai mult. Însă nu-i putu mărturisi adevăratul motiv, aşa că-i spuse că familia ei este bine. dar. Vocea o lăsă.

— Nu. nu mai pot să stau aici. Vă rog să acceptaţi explicaţia mea şi nu-mi cereţi să vă spun mai multe.

— O să fie foarte trist fără tine când o să pleci. Bătrâna femeie se uită **într-**o parte, şi Lorna ştiu că trecea de la o veste neplăcută la alta.

— Am aflat despre Nikos, spuse Lorna, îmi pare rău.

— Este un necaz teribil pentru noi, îi spuse ea încet. Numele nostru a fost dezonorat. Din cauza asta vrei să ne părăseşti?

— Din cauza lui Nikos? Bineînţeles că nu! Nu are nicio importanţă având în vedere ceea ce simt pentru dumneavoastră. şi. Simţi că se sufocă. Şi. pentru unul dintre voi.

— Oh! Are pentru unii, spuse doamna Peritakis, dar nici nu mă gândeam că ar avea şi pentru tine. Se aşeză pe o sofa de răchită. Vino lângă mine, Lorna. Şi când Lorna se aşeză lângă ea, îi spuse: O să te mai întorci?

— Nu. Eu. eu nu pot să mă mai întorc. Vocea ei tremură din nou. Mi-am dat şi demisia. mă întorc acasă de tot.

— Speram că ai început să te gândeşti la această casă drept acasă, spuse cu căldură mama lui Jason.

— Am început. aşa şi este. murmură Lorna şi apoi renunţă să mai zică ceva, deoarece ochii i se umpluseră de lacrimi trădătoare şi nu mai avu încredere în sine că poate continua. Doamna Peritakis îşi puse o mână pe umerii delicaţi ai fetei.

— Linişteşte-te, linişteşte-te, copilă! o alintă ea. Totul o să fie bine.

— Aţi fost atât de bună. n-o să vă uit niciodată. Încercă să zâmbească prin perdeaua de lacrimi. Doamna

Peritakis îi spuse dintr-odată:

— Lorna, îmi doresc să faci ceva pentru mine.

— Bineînţeles. Lorna găsi un petic de material în buzunarul jeanşilor şi-şi şterse lacrimile.

— Vreau să faci o plimbare până în munţi. Lorna deschise ochii mari plini de lacrimi.

— Vreţi să mă duc să mă plimb? repetă ea. Acum!

— Da. până în munţi. Vreau să mergi până la platou. Acolo e o cascadă mică. Este cam la o oră depărtare de aici.

— Dar am împachetat tot şi…

— Vreau eu să se să faci nişte poze pentru mine. Doamna Peritakis începu deodată să vorbească repede. Voiam să te rog să faci asta pentru mine de ceva timp. Însă. din moment ce ai de gând să pleci atât de curând. n-o să mai am o altă ocazie.

Lorna îşi muşcă buzele şovăind o clipă.

— Bineînţeles că o să vă fac pozele, doamnă, răspunse ea. Nu era foarte încântată de această rugăminte neaşteptată. O plimbare în munţi. În munţii lui Jason. era ultimul lucru pe care voia să-l facă. Dar era obligată. Însemna să fie nerecunoscătoare dacă refuza. Plec acum, spuse ea, lumina cred că o să fie perfetă peste o oră.

— Ai mai fost acolo sus? o întrebă doamna Peritakis.

— Nu, n-am mai fost. Întotdeauna urmaşe curba sigură a râului cristalin ce ducea în vale.

— Este unul din locurile mele preferate. Acolo sus, unde trăiesc zeii.

— Unde trăiesc zeii?

— Legenda spune că zeii trăiesc sus, în munţi. îi atinse mâna Lornei. Când ajungi acolo roagă-i să fie buni cu tine. Cine ştie – poate chiar te ascultă. Se ridică în picioare. Şi acum mai bine pleci. său. O să pierzi o privelişte frumoasă din cauza luminii, termină ea îndepărtâ**nd-**o.

Câteva minute mai târziu, Lorna urca panta pe care doamna Peritakis i-o arătase. Însă această explorare nu-i aducea nicio bucurie. Aproape că nici nu remarcase

mirosul de cimbru, şi pajiştile pline cu flori galbene scăldân**du-**se în lumina soarelui. Cântecul pârâului puţin adânc părea să spună. adio. adio. Şi de aceea, Lorna

— Care ura despărţirile **–** fu copleşită de tristeţe.

Înaintă cu greu un timp, târân**du-**şi picioarele grele ca plumbul. Apoi cărarea, care urcase drept în sus aproape o milă, cotea în jurul unei pietre crestate. Se căţără pe aceasta şi deodată se găsi pe platou.

În pofida amărăciunii ei, frumuseţea acestui loc o făcu să suspine. Era mai mare decât îşi imaginase ea. O pajişte întinsă înconjurată din trei părţi de munţi, iar în spate de un perete neted de piatră ce se înălţa parcă până la cer. Pârâul se rostogolea brusc peste acest perete, **într-** o cascadă abruptă. Era acum aproape secat din cauza arşiţei verii, însă Lorna îşi putu imagina torentul năvalnic al apei primăvara. Jos se strângea **într-**un bazin larg şi liniştit de apă dulce, înconjurat de bancuri de nisip argintiu. Câţiva chiparoşi negri**-**verzui creşteau în jurul acestei oaze, iar în aer se simţea mirosul de cimbru. În depărtare se auzea sunetul înăbuşit al clopotelor caprelor.

Stătu multă vreme să admire acest colţişor de rai, a cărui frumuseţe îi sfredeli inima, apoi apucă aparatul de fotografiat şi trecu la treabă.

Când termină îşi dădu jos de pe cap pălăria de soare uzată şi se aplecă asupra apei pentru a**-**şi răcori faţa înfierbântată, apoi luă apă în mâini şi bău din cascadă. Răcorită, se ridică în picioare şi-şi înălţă capul pentru a privi sălbăticiunea piscurilor de deasupra. Legenda cum că zeii trăiesc aici sus nu i se mai părea atât de fantastică, având în vedere că era înconjurată de un peisaj de**-**o frumuseţe răpitoare şi totodată misterioasă. Spuse cu voce tare:

— Iubiţi zei Greci, vă rog, faceţi**-**l pe Jason să mă iubească din nou. Vă rog, faceţi să mă iubească. Ştia că se comportă copilăreşte, dar ar fi încercat orice ca să**-**l recâştige înapoi.

Se aplecă să**-**şi ia pălăria şi o scutură de nisip. Apoi ţipă dintr-odată scurt şi o lăsă să cadă. Deoarece, ca un

răspuns la rugăciunea ei, Jason stătea lângă piatra barieră unde cărarea dădea în platou.

— Zeii nu te pot ajuta, Lorna, spuse el încet, şi ea se întrebă cum putea fi atât de crud.

— Ştiu asta. Vocea îi tremura din cauza şocului. Ştiu că mă urăşti. Nu ştiam că eşti aici, altfel.

— Zeii nu te pot ajuta deoarece eu nu am încetat nicio clipă să te iubesc. Făcu un pas spre ea. Să te urăsc! Iubita mea. oh! Iubita mea, te iubesc din tot sufletul.

— Nu prea părea aşa când m-ai alungat. Încă mai tresărea la această amintire.

— Asta pentru că ai nimerit **într-**o cursă. O capcană pentru a-l prinde pe Nikos… Când te-am văzut coborând pe strada aceea am crezut că mor. Veni şi se opri lângă ea şi Lorna fu şocată de oboseala întipărită de pe faţa lui frumoasă.

— De ce nu mi-ai spus că era o capcană? Am crezut că nu mai vrei să mă vezi niciodată, aproape că se înăbuşi ea, cu ochii plini de lacrimi.

— Lorna! iubito, nu plânge. Încercă **s-**o ia în braţe, însă ea îl respinse. Trebuia să primească o explicaţie a ceea ce se întâmplase înainte să cedeze.

— Străduţa era înţesată de poliţişti, spuse el, erau ascunşi în fiecare magazin din apropiere. Lorna se uită la el neclintit, cu ochii încă plini de lacrimi.

— Dar de ce acolo?

— Am aşteptat acolo pentru că se părea că era locul unde se vindeau pietrele furate, îi explică el. Aveam motive să credem că Nikos va încerca să scape de capul de teracotă acolo. Dar când ai apărut tu. Dumnezeule! Faţa lui deveni palidă aminti**ndu-**şi tot ce se întâmplase. Am fost îngrozit crezând că poliţia ar putea să te considere complice a lui Nikos. Am fost disperat şi am vrut să te îndepărtez de pericol.

— Dar de ce nu mi-ai spus de această înscenare înainte? întrebă Lorna. Nu aveai încredere în mine că pot păstra secretul?

— Am încredere să-ţi dau şi viaţa mea, Lorna, însă îi

promisesem inspectorului că n-o să spun nimănui. Acţionam. cum să spun? Numai. pe baza unor bănuieli. Mama ştia de suspiciunile noastre, însă n-a ştiut niciodată nimic de planurile noastre.

Prima reacţie a Lornei fu aceea de a protesta că dacă el nu fusese în stare să aibă încredere în ea şi s-o pună la curent cu ce se întâmplă, o dăduse la o parte din viaţa lui încă o dată, însă îşi învăţase lecţia şi nu zise nimic, lăsându-l să continue.

— La câteva momente după ce ai plecat tu, aşa cum mă temusem, Nikos a apărut. A intrat într-un magazin şi a încercat să vândă micul cap, şi l-am prins asupra faptului, cum ai spune tu. Faţa lui se întunecă. Nu m-am bucurat în acel moment. Nikos a fost distrus când m-a văzut. A mărturisit că a furat şi vândut piatra-sigiliu în acelaşi fel. Într-adevăr, proprietarul a recunoscut în încercarea de a-şi micşora astfel partea de vină. Oftă adânc. L-am suspectat pe Nikos de la început, spuse el. M-am rugat la zei să nu fie adevărat.

— Unde este Nikos acum? întrebă Lorna.

— După ce l-au luat la secţie. Dumnezeule! A fost îngrozitor. A început să plângă ca o femeie şi să mă implore să-l salvez. iar eu nu aveam nicio putere. Gura i se strânse din cauza amărăciunii şi ea putu simţi durerea din el. Am contactat-o pe mama la întâlnirea ei, şi am rugat-o să vină la Rethimnon împreună cu avocatul nostru. I-am plătit cauţiunea şi apoi, după discuţii îndelungate până noaptea târziu, Nikos a fost de acord să aştepte procesul la mănăstirea noastră de lângă sat. Poate bunii călugări îl vor ajuta să capete curaj.

El îi luă mâna într-a lui şi ea suspină, apoi începu să plângă în hohote. Cu o exclamaţie el o luă în braţe, mângâind-o pe păr, murmurând pierdut ceva pe limba lui, sărutându-i lacrimile care acum începuseră să i se rostogolească pe obraji.

— Draga mea, este totul în regulă. nu mai plânge. totul este în regulă acum.

— Am. am fost atât de nefericită, spuse ea cu

sughiţuri.

— Şi eu am fost, iubita mea. El îi îndepărtă o şuviţă de păr de pe obrazul umed. Nu sunt nimic fără tine, Lorna, spuse el. Aseară, când ne-am întors acasă şi nu te-am putut găsi. O ţinu strâns în braţe şi ea îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui. Unde ai fugit?

— Nu puteam să mai stau la vilă. Nu după ce mi-ai spus să plec.

— Nu am vrut să sune aşa, gemu el, şi îi sărută obrazul fierbinte.

— Ştiu asta acum, şopti ea. O lăsă jos să stea lângă el pe nisipul fierbinte.

— Mulţumesc zeilor că te-am găsit aici, spuse el. Aproape că eram nebun de disperare.

— De unde ai ştiut unde să mă cauţi? îşi aminti de ruga ei şi chicoti, aruncând o privire vârfurilor munţilor înalţi. Până la urmă cred că zeii m-au ascultat totuşi.

— Au avut un pic de ajutor din partea mamei, zâmbi el.

— Din partea mamei tale?

— Ştia că am plecat să aflu veşti despre tine şi a sunat la tavernă să-mi spună că te găsesc pe platou.

— A vrut să-i fac nişte poze… Lorna zâmbi amintindu-şi.

— Ştie cât de mult te iubesc, draga mea, spuse el.

— Şi nu se supără?

— Să se supere? De ce să se supere? Trebuie să fi sesizat că este foarte apropiată de tine.

— Dar eu nu sunt grecoaică. adică. mi-e teamă că nu mă pot adapta lumii tale. Dintr-odată Jason deveni grav.

— Ţi-am spus vreodată că nu te potriveşti în lumea mea?

— Nu. numai.

— Singura persoană care a menţionat asta eşti tu, Lorna, sublinie el. Poate că nu vrei să te adaptezi la lumea mea?

— Vreau! Iubesc Creta. Iubesc lumea ta, Jason. Îşi împreună mâinile ca într-o rugăciune. Când m-am ciocnit

de tine în Rethimnon, voiam să-ţi spun ce rău îmi pare că am fost atât. atât de dificilă. Să-ţi explic că uneori mă înspăimânt la gândul. Oh! Nu ştiu. mi-e teamă că dacă nu mă adaptez. O să te întorci şi o să pleci. Gândul ăsta mă face să mă port ca o proastă.

— Mă gândeam eu că e ceva de genul ăsta, spuse el. Cea mai bună modalitate de-a aparţine unei ţări este să te căsătoreşti în ea. Ea privi ţintă în ochii lui. Te căsătoreşti cu mine, Lorna? Spune da. Te iubesc atât de mult. Vreau să am copii cu tine. să îmbătrânesc alături de tine.

— Oh, Jason! Eu. Ea ezită, amintindu-şi de tradiţia cretană ca mireasa să fie virgină.

— Nu trebuie să te gândeşti că vreau să renunţi la cariera ta, iubita mea. O strânse tare de mână. Când o să terminaţi lucrul la şantierul arheologic, poţi să-ţi faci cartea. Pot să te şi ajut, chiar. Putem să călătorim prin ţară împreună. El pleda pentru ea – frumosul şi mândrul Jason – încerca s-o convingă.

— Dacă ne căsătorim nu voi putea avea în buchetul de nuntă flori din Copacul Castităţii, spuse ea. El rămase perplex.

— Copacul Castităţii?

— Aşa cum a avut Ariadna. Eu nu sunt virgină. Se ruga să nu cumva să-l piardă, însă trebuia să fie cinstită cu el.

— Dar tu nu eşti o copilă ca Ariadna. Tu eşti femeie. De asemenea, este mai mult decât evident că nu eşti o femeie promiscuă. Câţi iubiţi ai avut, Lorna?

— Unul, se confesă ea. Bărbatul cu care am crezut la un moment dat că mă voi mărita.

— Cred că pot să-l şterg din memoria ta, spuse el, şi ea zâmbi deoarece îl ştersese încă de la început. Nu te vreau altfel decât eşti, Lorna. Dar vreau să te leg de mine pentru totdeauna. O privi cu dragoste, atât de lacom, încât ea fu copleşită de fericire.

— Da, Jason, îi răspunse ea. Bineînţeles că mă mărit cu tine.

— Curând? insistă el. O să te măriţi cu mine curând?

— Cât de curând vrei. Nu vreau să mai aştept niciun minut în plus faţă de cât trebuie.

— Iubita mea! O sărută posesiv şi căzură înapoi pe nisip, buzele lui revendicân**du-**le în continuare pe ale ei. Un tremur de plăcere străbătu corpul Lornei de la gât până în cele mai ascunse, intime părţi ale ei. Când se opriră din sărutat el o ţinu strâns lângă el, dezmierdân**du-**i ferm şira spinării cu degetele lui puternice.

— Când ne întoarcem am să**-**l sun pe fratele tău, îi şopti el la ureche. Putem să ne căsătorim ori în Canada, ori aici în sat. Ea îşi aduse aminte de visul de**-**a merge alături de fratele ei în micuţa biserică, spre altarul unde Jason o aşteaptă să înceapă viaţa lor împreună.

— Aş vrea să ne căsătorim aici, îi spuse ea.

— Ce bine! Am să aduc aici întreaga ta familie pentru nuntă. Începu **s-**o sărute tandru pe gât, şi ea se întoarse şi se lipi şi mai mult de el, fiecare părticică a corpului ei tânjind după atingerea lui.

Buzele lui îi găsiră gura din nou, însă de data asta sărutul fu aproape brutal de pasionat, şi ea îi răspunse cu ardoare, răspunzând pasiunii lui, până când deveniră două flăcări arzând în aerul îmbătător.

Mult mai târziu, când umbrele se întinseră peste întreg ţinutul, ea se întinse languros şi privi spre infinitul cerului. Simţea nisipul ca mătasea pe pielea ei fierbinte. El se aplecă peste ea şi îi sărută tandru sânii goi.

— Frumoasa mea femeie. a mea, murmură el, cu o voce plină de satisfacţie. Ea râse uşor şi se întoarse **într-**o parte.

— Ştii ceva? spuse ea, mângâi**ndu-**i cu degetele părul negru de pe piept.

— Ce este, iubirea mea?

— N**-**am mai mâncat cum se cuvine de zile. mi**-**e foame! suspină ea.

— Şi **s-**a făcut târziu. Trebuie să ne întoarcem. îi apucă degetul cu care îl mângâia pe piept şi**-**l sărută. Dar nu ne mai întoarcem deloc dacă continui să faci asta, o avertiză el, şi ea zâmbi maliţios.

După ce se îmbrăcară şi fură gata să plece, stătură un moment lângă piatra-barieră, privind în urmă micuţa cascadă şi plaja de nisip argintiu.

— Am să construiesc casa noastră aici, spuse Jason. Casa noastră de tineri căsătoriţi. Ţi-ar plăcea?

Se uită la el, cu ochii luminoşi ca şi apa licărind a pârâului. Nu exista nici cea mai mică îndoială în ochii ei.

— Casa noastră, spuse ea, gustând cuvintele ca vinul. Acasă. În sfârşit acasă.

Sfârşit